

GÜÇ, TEHLİKELİ BİR OYUNDUR.

KİRLİ PARA

CRISTINA ALGER

THE NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

Türkçesi: Berke Kılıç

2.
BASKI

İsviçre'nin en önemli offshore bankalarından Swiss United Bank adına çalışan başarılı bankacı Matthew Werner'in bulunduğu jet şüpheli bir şekilde düşer. Bu esrarengiz ölüm eşi Annabel'i bankacılık dünyasının sırlarını ortaya çıkarmaya iter. Banka hakkında dünyayı sarsacak çok önemli bir haber üzerinde çalışan tutkulu gazeteci Marina ise finans dünyasının en güçlü erkeklerinin hatta kendisine çok yakın olan bazılarının bile şaibeli işlerin içinde olduğunu görür. Eğer Marina haberi yayımlarsa bu aynı zamanda Annabel'i üzen sorulara da cevap olacaktır.

Finans dünyasındaki entrikaların işlendiği gerilimi yüksek ve sürükleyici bir roman olan *Kirli Para*, *New York Times* çok satan yazarlarından Cristina Alger'i bu türde başarılı bir yazar olarak gösteriyor.

"Finans sektörünü konu alan sürükleyici gerilim hikâyeleri okumaya alışık değiliz... Ancak Cristina Alger bu konuda tüm sınavları geçer..."

Aşırı zengin bankacılık dünyasının karanlığına heyecan dolu bir yolculuk sizi bekliyor."

—The Times (UK)

"Müthiş... Düzeltiyorum, nefes kesen bir gerilim."

—The New York Times

"Zekice kurgulanmış, sürükleyici bir kitap..."

Alger, inanılmaz olay örgüsüyle bağımlılık yapacak oranda gerilim ve entrika sunuyor."

—USA Today

"Amerikalı bir göçmen eşin kocasının ölümü üzerindeki sır perdesini aralamaya çalıştığı, İsviçre'de geçen ustalıkla işlenmiş bir gerilim romanı."

—The New York Times

Bu kitaba ve web sitemize özel tüm indirimlere ek indirim kazanma fırsatı için hediye kodunuz: 46BA6B7B7B

thekitapyayinlari.com

thekitapyayinlari

thekitapyayinlari

CRISTINA ALGER

KİRLİ PARA

Türkçesi: Berke Kılıç

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

Yazar Hakkında

Cristina Alger *New York Times*'ın en çok satanlar listesindeki *Girls Like Us*, *The Darlings* ve *This Was Not the Plan* kitaplarının yazarı. Harvard College ve NYU Law School mezunu. Yazar olmadan önce mali analist ve şirket avukatı olarak çalıştı. New York'ta eşi ve çocukları ile birlikte yaşıyor.

Çevirmen Hakkında

Berke Kılıç Adana'da doğdu; ilköğretim ve lise eğitimini orada tamamladı. 2015 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nden mezun oldu. Hemen ardından bir yayınevinde editör olarak çalışmaya başladı. 2016 yılından beri kariyerine serbest redaktör ve çevirmen olarak devam ediyor. Onlarca İngilizce romanın Türkçeye kazandırılmasında emeği geçti. Halen İstanbul Üniversitesi Kriminoloji ve Ceza Adaleti Bölümü'nde yüksek lisans öğrenimini sürdürüyor.

Giriş

Londra RAF Northolt Havaalanı'nda çok az uçak kalkışa hazırdı. Yan rüzgâr güçlüydü, şiddetli yağın karla karışık yağmur, görüş mesafesini sıfıra indirmişti. Northolt'ta yalnızca bir tane pist vardı ve bir yığın özel jet onu kullanmak istiyordu. Bekleme alanındaki yolcu kalabalığı azdı ama insanlar sabırsızdı. Bekleyenlerin çoğu Paris, Lüksemburg, Berlin gibi yerlerde sabah toplantıları olan işinsanlarıydı. Bazıları şirketlerinin kiraladığı uçaklara rezervasyon yapmıştı, çok azının kendi jeti vardı. Bunlar, beklemeyi seven türden adamlar değildiler.

Popov isimli bir Rus olay çıkarıyordu. Adam sırayla danışmadaki kadına ve telefonun diğer ucundaki kişiye bağırdı. Hiç kimse ona aradığı cevabı vermediğinden o ikisi arasında gidip geliyordu; sesi terminalin diğer ucundan duyulabilecek kadar yükselmişti. Ona eşlik eden canı sıkkın, fidan boylu, sarışın, tilki kürkü bir palto ve spor ayakkabı giymiş kadın telefonuna baktı. Adamın öfke patlamalarına alışık görünüyordu. Diğer herkes Popov'a bakıyordu. Gazeteler indirildi; yolcular bakmak üzere oraya doğru döndüler. 1 metre 90 santim boylarında ve en azından 130 kilogram ağırlığında olan Alexei Popov'u görmemek biraz zor olurdu, özellikle de kızgın olduğu anlarda.

"Anlıyorum efendim," dedi danışmadaki kadın tekrar, adamın sözlü saldırısı karşısında profesyonelliğini korumaya çalışıyordu. "Ve zorluk çıkardığımız için üzgünüm. Ancak güvenlik sebebiyle size tavsiyemiz..."

Popov Rusça küfrederek telefonunu fırlattı. Görevli kadın eğildi, iki güvenlik görevlisi olayın sebebini anlamak için çabucak oraya doğru yürüdü. Artık sarışının bile dikkati cezbedilmişti. Popov'un kolunu tutup kulağına bir şey fısıldadı, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Thomas Jensen, terminalin bir köşesinde oturmuş, o günkü *Financial Times*'in arkasından az bir ilgiyle olayı izliyordu. O sabah orada bulunan diğer yolcular gibi Jensen da iyi dikilmiş bir takım elbise giyiyor ve bir evrak çantası taşıyordu. Jensen, düzgünce taranmış gümüş rengi saçları ve pahalı mokasen ayakkabılarıyla tıpkı gerçekten olduğu gibi, yani finans geçmişi ve sağlam bir banka hesabı olan bir Oxford mezunu gibi görünüyordu. Ne var ki diğer yolcuların çoğunun aksine Jensen, finansör veya sanayi önderi değildi. Northolt'ta iş için bulunuyor olsa da onun işi diğerlerinden farklıydı. Çok az kişinin varlığından haberdar olduğu resmi bir kurumda çalışıyordu. Jensen'ın işinin dışarıdan görünen yanlarından biri masa başından ziyade daha tehlikeli bir iş olmasıydı ve arada sırada ortaya çıkan şiddet girişimleri bir zamanlar kırılan burnundaki belirgin eğriliğin sebebiydi. Daha kötü yaralar almış olsa da Jensen'm burnu hâlâ ona sorun yaratıyordu. Bu yüzden üzerinde baş harflerinin olduğu bir mendili sürekli cebinde taşırdı. O anda da mendili çıkarıp burnunu sildi, bir yandan da bekleme alanındaki diğer yolcuları gizlice izliyordu.

Popov'un olayı sayesinde, bir adamla kadın hızla terminali aşip piste çıkan kapıdan dikkat çekmemeye çalışarak geçtiğinde onları yalnızca Jensen gördü. Ayağa kalktı, mendilini yeniden cebine koydu ve yavaş yavaş pencerenin yanına gitti. Kadının ince vücut yapısını, rüzgâra karşı eğdiği omuzlarını, yağmurdan korunmak için Jackie Onassis'inki gibi siyah bir eşarba sarılmış saçlarını inceledi. Jensen, adam döndüğünde kaplumbağa kabuğu gözlüklerini ve kırlaşmış saçlarını gördü. Adam, Gulfstream

G450'ye binerken elini korumacı bir şekilde kadının omzuna koydu. O sabah Northolt'ta bulunan en büyük ve en pahalı uçak onlarınkıydı. Daha sonra haberlerde çok özel bir pilot tarafından uçurulduğu söylenecekti. Omar Khoury, özel hizmet vermeye başlamadan önce Suudi Krallık Hava Kuvvetleri'nde on yıl geçirmişti. Adam görmüş geçirmiş tam bir profesyoneldi, uygun olmayan uçuş şartlarında çalışması pek olası değildi. Kapıları kapanır kapanmaz uçak kalkışa hazırды. G450 pistte ilerleyip ardından da gökyüzünde kaybolurken Popov hâlâ gecikme yüzünden bağıırıyordu.

Jensen, uçak havalandıktan sonra gazetesini ikiye katlayarak koltuğunun altına sıkıştırdı. Popov'un yanından, danışma masasının önünden geçerek terminalden çıktı. Bir araba onu kaldırımın kenarında bekliyordu.

Araba Londra yönünde A40'a döner dönmez telefonu çaldı.

"Halloldu," dedi Jensen. "Sadece bir uçak kalktı, onlar da içindeydi." Telefonu kapattı, gazetesini tekrar açtı ve yolculuk boyunca sessizce okudu.

Bir saatten kısa bir süre sonra G450'nin iletişimi kesildi. Uçak, Fransız Alpleri'nin üzerinde bir yerde, hiç var olmamış gibi radardan çıktı.

Marina

Marina, Le Meurice'teki süitinin balkonunda durdu ve Paris'in parlayan ışıklarına baktı. Manzara, özellikle akşamları olağanüstü oluyordu. Batıda, gece gökyüzünü ışıklarıyla aydınlatan Eyfel Kulesi ve Roue de Paris vardı. Rue de Rivoli'nin karşı tarafında les Jardin des Tuileries, içeriden aydınlatılmış gibi parlıyordu. Marina, manzaranın tadım birlikte çıkarmak için nişanlısı Grant'ı uyandırmayı düşündü. Ama buna daha zaman vardı. Gezileri yeni başlamıştı. Onun yerine masaya oturdu. Bir sigara yakıp dumanını içine çekti. Yapacak bir işinin, katılacak görevlerinin, cevap için yalvaran e-postalarının olmaması kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Kitap okuyabilirdi. Manikür yapabilirdi. Hiçbir şey yapmayabilirdi. Gece onundu. Paris'te her şey daha yeni başlıyordu.

Telefonu çalınca rahatsız oldu. Marina, arayan kişiyi görünce sinirlendi.

"Duncan," dedi, sert bir sesle. "Burada saat gece yarısım geçti."

"Uyuyor muydun?"

"Hayır."

"Tabii ki uyumuyordun. Hâlâ New York saatine alışıksın. Sen zaten uyumazsın."

"Bu, on yıl sonra çıktığım ilk tatilimde beni arayabileceğin anlamına gelmiyor."

"Benim için bir şey yapman lazım."

Marina rahatsızlık hissetti. Grant tam da bu yüzden *Press* dergisinden ayrılmasını istemişti. Son on yıldır Duncan'la çalışıyordu ve bir kere bile tatile çıkmamıştı. Hafta sonlarının

çoğunda, ayrıca sayısız tatil gününde de hep çalışmıştı. Gece-
nin hangi vakti olursa olsun telefona cevap vermişti. Kariyerine
Duncan'ın asistanı olarak başlamıştı. Şimdiyse, yani işe başla-
masından dokuz buçuk yıl sonra, dergi künyesinde daha kıdem-
li görünmesine rağmen Duncan ona hâlâ asistanıymış gibi dav-
ranıyordu. Bu geziye çikalı henüz yirmi dört saat olmuştu ama
çoktan aramıştı ve ona görev veriyordu. Gerçekten inanılmaz
bir durumdu ama çok da şaşırtıcı değildi.

Marina istifa etmeye niyetlenmişti. Grant'e düğünden he-
men sonra bunu yapacağına söz vermişti. Grant'in babası James
Ellis'in başkanlık için adaylığını koyacağına dair dedikodular
doğruydı. Kampanyanın vitesi birkaç haftaya artırılacaktı. Ja-
mes Ellis çoktan kampanyası için danışmanlar ve reklamcılar
ayarlamıştı. Bu insanlara sahiden ihtiyacı olacaktı. New Yorklu
asabi bir milyarder, halka çok da uygun bir aday değildi. Ancak
haber yönlendirme uzmanları sihirli yöntemlerini uygulayacak
ve James Ellis, çalışkan bir başarı örneğine, profesyonel bir anlaş-
macıya ve tam anlamıyla başkentin içinden olan Demokrat bir
adaya dönüşerek Senatör Hayden Murphy'ye taze bir alternatif
olacaktı. En azından plan buydu. Yıllardır yolsuzluk ve kayırma
iddialarından yakasını kurtaramayan Murphy, dişli ama kusurlu
bir adaydı. Ellis de bunu bildiğinden arkasını bunlara yaslamıştı.

Marina'nın müstakbel kayınpederinin özgür dünya liderli-
ğine uygunluğuna dair sessiz şüpheleri vardı. Adamın, en kü-
çük hatada nazik insanlara öfkелendiğini görmüştü. Örneğin,
Southampton'daki evdeki şişe sularını yanlış alan ev idarecisi-
ne veya Teterboro Havaalanı'na giden sapağı kaçırın şoföre...
Aynı zamanda Grant'in babası üstünde sakinleştirici bir etkisi
olduğunu da biliyordu. Babası kampanyanın peşine düştüğünde
Grant yatırım bankacılığı işinden ayrılıp aile işini devralacaktı.
Ellis Şirketi'nin başkanı olarak yeni görevinde sık sık seyahat
etmesi gerekecekti ve Marina'nın da ona eşlik etmesini bekle-

yecekti. Çokuluslu bir şirketin CEO'sunun eşi olarak yapması gerekenler olacaktı. Şirketin başkanının oğlunun eşi olduğunu hesaba katmıyordu bile. Çalışırken Bayan Grant Ellis olamazdı. En azından aynı anda olması mümkün değildi. Onun için hangisinin daha önemli olduğunu sorgulamaya gerek yoktu. İşten ayrılmak zorundaydı. Bu, anlaşmanın bir parçasıydı ve bir şekilde her zaman bildiği bir şeydi.

Bir anlığına telefondayken istifa etmeyi düşündü. Buna gerçekten hakkı vardı. *Press*'te çalışan insanlar sürekli istifa ediyorlardı. Duncan zorluğuyla bilinen bir baş editördü ve çalışanlarına sektör standartlarının çok altında maaş ödüyordu. Yine de bunu yapmak doğru gelmiyordu. Duncan'ın onun için yaptıklarından ve birlikte yaptıklarından sonra olması gerektiği şekilde, yüz yüze ve hem kendisi hem de dergi için mantıklı bir zamanda istifa etmek istiyordu.

"İnanılmazsın," dedi Marina. Sigarasını söndürerek kalem bulmak için içeri girdi. "Senin ücretli izinde olman gerekmiyor mu?"

Duncan soruya cevap vermedi. Ücretli izin konusu hassastı. Duncan'ın gönüllü olarak kabul ettiği bir şey değildi. Aksine, *Press*'in bağlı olduğu ana şirketin CEO'su Philip Brancusi, Duncan'ın ilk ve son kez altı haftalığına izne çıkmasında ısrar etmişti. İçki içmesi sorun olmaya başlamıştı ve yayıncılıktaki herkes bunu biliyordu. Duncan dışında herkes tabii.

"Dediğimi yazıyor musun?" dedi.

"Tabii."

"Biriyle buluşman gerekiyor. Adam Lüksemburg'dan gelecek. Ne kadar süre müsait olacak bilmiyorum, kendini ona göre ayarla. Bana getirmek üzere sana bir USB verecek. Ona çok dikkat et. Ve kimseye söyleme."

"Grant'e ne diyeceğim? Gizemli bir Avrupalıyla buluşmaya gideceğimi mi?"

“Grant kim?”

“Dalga geçiyorsun.”

“Koşuya çıkacağını söyle. Ya da eski bir arkadaşınla buluşman gerektiğini. Koca adam. Kırk beş dakikalığına sensiz yaşayabilir.” Duncan’ın sevimsiz ses tonu Marina’yı gıcık etmişti. Kalemmini sertçe bastırınca ucu kırıldı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı ve tükenmez kaleme uzandı.

“Bak, kızdığını biliyorum,” dedi Duncan. “İstediğim şeyin sinir bozucu olduğunun farkındayım. Ama önemli, Marina. Getireceğin şey fazlasıyla hassas. Kaynağım e-postaya, hatta şifreli e-postaya bile güvenmiyor. Veriyi doğrudan vermek istiyor. Geçen hafta onunla bizzat buluşmak için Cenevre’ye gidecektim ama sanırım takip ediliyorum.”

Marina gözünü devirmemek için kendini tuttu. “Kim takip ediyor?”

Duncan onu duymazlıktan geldi. “Ona, senin güvendiğim tek kişi olduğunu söyledim.”

“Beni yağlamayı bırak, Duncan. Sanırım olayın ne olduğunu öğrenemeyeceğim, öyle mi?”

Duncan durakladı. Marina arkadan kar temizleme aracının gibi bir ses duydu. Duncan’ın şehrin dışında, zamanını giderek daha çok geçirdiği hafta sonu evinde olup olmadığını merak etti. Orada olması Marina’yı endişelendiriyordu. Çok fazla içmeye ve çok az sosyalleşmeye başlamıştı. Duncan içtiğinde heyecanlı ve paranoyak oluyordu. Heyecanlı ve paranoyak olduğundaysa genelde Marina’yı arıyordu.

“Geri döndüğünde konuşuruz,” dedi. “Ama Marina... sonunda oldu. Bunca yıl sonra galiba onu bulduk.”

Marina yazmayı bıraktı. “Onu mu?”

“Morty Reiss’i.”

“Yaşıyor muymuş?”

“Hem de nasıl.”

Marina, Duncan’ın söylediği şeyin büyüklüğünü sindirmeye

çalışırken duraksadı. Morty Reiss'in intiharının üzerinden sekiz yıl geçmişti. Hemen hemen sekiz yıl... Daha doğrusu Morty Reiss'in arabası, ön camına bir intihar notu yapıştırılmış olarak Tappan Zee Köprüsü'nde bulunalı sekiz yıl olmuştu. Sözde intihardan günler sonra Morty'nin koruma fonu olan RCM'nin, tüm zamanların en geniş Ponzi Oyunu' olduğu ortaya çıkmıştı. Reiss tehlike işaretini görmüş ve atlamıştı ya da hikâye böyle devam ediyordu. Ne var ki cesedi asla bulunamamıştı. Başlangıçta Marina ve Duncan'ın başkalarınıninkine benzer şüpheleri vardı; Reiss'in ölü taklidi yaparak haksız kazancıyla güneşli, suçluların ülkelerine iade edilmesi antlaşması olmayan bir ülkeye gidip ortadan kaybolduğunu düşünüyorlardı. Marina'nın *Press*'te bulunduğu süre boyunca yazdığı onca kişinin hikâyesine bakınca Reiss belki de aralarındaki en zeki, en acımasız dolandırıcıydı. Marina'nın New York toplum figürleri, yani Wall Street'in büyük işinsanları, emlak kralları, moda tasarımcıları ve reklamcılar hakkında yazdığını düşününce bu durumun önemi daha iyi anlaşılıyordu. Eğer parasıyla ortadan kaybolabilecek kadar zeki olan biri varsa o da Reiss'ti.

Reiss olabildiğince keskin zekâlıydı ama Ponzi Oyunları eninde sonunda bir şekilde bitiyordu ve Marina'nın RCM hikâyesi konusunda her daim üzerinde durduğu şey de buydu. İçeriden bilgi ticareti, zimmete para geçirme gibi bu suçlardan zeki olan herkes sıyrılabilirdi. Tek yapacağınız parayı çalıp arabanızı günbatımına sürmektir. Ancak Ponzi Oyunu bitmek tükenmek bilmeyen yatırımcı tedariki gerektiriyordu. Yeni yatırımcılar olmadan oyunun tamamı, iskambil kâğıtlarından yapılma bir ev gibi çökerdi. Öyleyse Reiss neden sonu olmayan bir suça dahil

-
- * Kurucusunun yatırımcılardan sağlanan fonlarla başlattığı ve düzenin devamı etmesi, zamanı gelen kâr ödemelerinin yapılabilmesi için de sürekli yeni yatırımcılara ihtiyaç duyulan bir dolandırıcılık sistemi. Yatırımcılara başka yatırımcıların paralarıyla ödeme yapılır ve oyunu kuran kişi faiz oranını kendine göre ayarlayarak hem kendisinin hem de yatırımcıların kazanmasını sağlar. (ç.n.)

olmuştı? Bunu yapmayacak kadar zeki görünüyordu. Tabii sahte ölümünü daha en başından planlamadıysa...

Eğer durum böyleyse Marina hakkını vermeliydi: Reiss'in tüm zamanların en kurnaz finansal suçlusu olması imkân dahilindeydi.

Reiss'ten herhangi bir haber gelmeden veya iz görünmeden yıllar geçtikçe Marina'nın kuşkusu yavaş yavaş kabullenmeye dönüşmüştü. Yüzü aylarca dünyanın her yanındaki televizyon ekranlarında görünmüş Reiss gibi bir adamın gerçekten ortadan kaybolması mümkün müydü? Marina sanmıyordu. İhtimal dışı, hatta olağanüstü bir şeymiş gibi görünüyordu. Gerçek bir haberdan ziyade Hollywood senaryosu gibiydi. Reiss zekiydi ama aynı zamanda insandı. Belki de açgözlülüğü ya da kibri onu alt etmişti.

Marina'nın Morty Reiss'e ilgisi azalırken Duncan Sander olayı tam anlamıyla takıntı haline getirmişti. Duncan, Marina'yla yazdığı ifşa makalesinden sonra, Reiss ve suç ortağı Carter Darling hakkında bir şeyler yazmaya devam etmişti. Reiss'in nerede olduğu meselesi tuhaf ve doğrulanamaz hale gelmişti ve Marina, Duncan'ın saplantısının ciddi gazeteci itibarına tamir edilemez bir biçimde zarar vereceğinden korkuyordu. Altı ay önce bu durum az kalsın kariyerine mal oluyordu. Duncan, katıldığı bir sabah programında, Reiss'in Cayman Adaları'ndaki Caribbean International Bank'te bulunan bir hesapta yüz milyonlar zulalandığını iddia etmişti. Duncan'ın söylediğine göre yüksek profilli bir dizi politikacının da isimsiz hesaplarda milyonları vardı ve bu yüzden bankayı koruyorlardı, Amerikan yetkilileri de olayı görmezden geliyorlardı. Verdiği röportaj sadece Duncan'ın söylediklerinden dolayı değil, söyleme şeklinden dolayı da sansasyon yarattı. Geveleyerek konuşması ve terli, bakımsız görüntüsü izleyicilerin gözünden kaçmadı. Çok geçmeden, Duncan Sander'ın sinir krizinin eşliğinde olduğuna dair dedikodular çıktı. Caribbean International Bank sadece Duncan'ı değil, *Press*'i ve

ana şirketi Merchant Yayıncılık'ı da dava etmekle tehdit etti. CEO Brancusi'nin baskısı altındaki Duncan'ın aceleyle sözünü geri alması gerekti. Sonrasında Kuzey Connecticut'taki bir rehabilitasyon merkezine giderek şovunu yaptı, orada içkiden uzak durarak ve egosunu bastırarak birkaç hafta geçirdi. Marina'nın bildiğine göre rehabilitasyon, Duncan'ın içki sorununa pek yardımcı olmamıştı. Ancak *Press*'te daha rahat olmasını sağlamıştı; Duncan bir ay sonra işe dönmüştü.

Şimdiyse ikinci kez rehabilitasyona gidiyordu ve Marina bunun Brancusi'nin verdiği son şans olduğunu biliyordu. Adam, Duncan'a ultimatoma vermişti: Ya tamamen içkiyi bırak ve işe hazır bir halde dön ya da hiç dönme. Duncan'ın başka yanlış adım atma hakkı yoktu. Bir hata daha yaparsa Brancusi kellesini alacaktı.

"Duncan, bunu kanıtlayabilir misin? Kanıtlaman gerek. Başka bir hata..." Marina cümleyi bitirmek istemediğinden aniden durdu. Röportajın, içki probleminin ya da açıkça yaptığı herhangi bir hatanın hatırlatılmasını hiç sevmezdi. Bundan, belirsiz göndermeler dışında hiç bahsetmemişlerdi.

"Bu sefer kanıtlayabilirim. Swiss United'da yetmiş milyonu daha var."

Marina, *Swiss United* yazıp altım çizdi. Sesinin şüpheli çık-maması için çaba sarf ederek "Swiss United. Yani Caribbean International'da değil," dedi.

"Hayır, mesele de bu. *Oradaydı*. O konuda haklıydım. Ama parayı transfer etti. Tam röportajı vermeden önce."

"Ve kanıtın var. Hesap kayıtları falan mı?"

"Kaynağımın var. Marina, bu kariyerimizin haberi."

Marina omzunda bir el hissedince yerinden sıçradı. Arkasında sersemlemiş görünen Grant duruyordu.

"Selam," diye fısıldadı. "Seni korkutmak istememiştim."

"Kapatmam lazım," dedi Marina, Duncan'a. "Sonra konuşuruz."

“Grant mi geldi?”

“Evet.”

“Tamam. Yarın gönderiyle ilgili detayları öğrendiğimde seni arayacağım.”

“Peki. İyi geceler, Duncan.”

Marina telefonu bırakırken Grant başını öpüp “Özür dilerim,” dedi. “Sesini duyunca oda servisini arıyoursundur diye umdum. Açlıktan ölüyorum.”

Marina güldü. “Aramıyordum ama arayabilirim. Ne istiyorsun?”

“Bir bakalım.” Grant, Marina’nın üzerinden uzanıp menüyü eline aldı.

“Sen kiminle konuşuyordun?”

“Duncan’la.”

“Ne istiyormuş?”

“Bir haber üzerinde çalışıyor. Yardımımı istedi.”

Grant bakışlarını menüden Marina’ya çevirdi. “Hayır demişsindir umarım.”

“Tabii ki öyle dedim.”

“Onun rehabilitasyonda olması gerekmiyor mu?”

“Ücretli izinde.”

“Neyse işte. Tatildayken seni gece yarısı araması hiç uygun değil.”

“Sanırım haber için çok heyecanlanmıştı.”

Grant başını salladı. “Adamda sınır diye bir şey yok, Marina.”

Marina içini çekti. “Biliyorum. Benim de sinirimi bozuyor. Ama sen de şunu anlamalısın; Duncan benim gazeteci olma sebebim. *Press*’te işe başladığımda sadece bir moda dergisinde çalışmak istiyordum çünkü kulağa havalı geldiğini düşünüyordum. Güzel partilere gider, özel dikim kıyafetler giyer ve ilginç insanlarla tanışırım diyordum. Ancak Duncan bende daha fazlasını gördü. Benden daha fazlasını bekledi. Darlingler hakkın-

daki haber için çalışırken bana yirmi iki yaşında bir asistan değil de meslektaşımıymışım gibi davrandı. Kontrolü ele almama izin verdi. O iş bittiğinde habere benim ismimi de yazdı. Yani evet, beni bazen çıldırtıyor. Daha doğrusu çoğu zaman. Ama aynı zamanda kariyerimi ona borçluyum.”

Grant, Marina’nın eline uzandı. Parmaklarını birbirine geçirerek karşılıklı gülümsediler. “Kusura bakma,” dedi. “Sadece seni korumaya çalışıyorum.”

“Bence çok tatlısın.”

Grant bir kaşını kaldırdı. “Ve seksi mi?”

“Çok seksi.”

“Şu anda duble pastırmalı cheeseburger ve patates kızartması sipariş etsem seksi olur mu?”

“İnanılmaz derecede.”

“Gelmesi en az otuz dakika sürer. Gece yarısı atıştırmalığımı beklerken yatak odasında bana katılır mısınız?”

“Bana da patates kızartması söyle, olur mu? Ben tek çocuğum. Paylaşmayı pek beceremem.”

“Ben de. O yüzden bana söz ver.”

“Söyle yeter.” Marina kollarını Grant’in boynuna dolayıp ona gülümsedi.

“Bu gezide seni paylaşmama gerek kalmayacağına söz ver. Yalnızca birkaç günümüz var. Her şeyden uzak durarak birbirimizin keyfini çıkarmamızı istiyorum.”

Marina başıyla onayladı. “Hı hı,” dedi. Grant’i öpmek için uzandı. Grant’in ellerini poposunda hissetti ve bir anda havalandı, bacaklarını sevgilisinin beline sardı. Grant onu yatağa taşıırken, “Söz veriyorum,” diye mırıldandı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Annabel

Matthew Werner geç kalmıştı. Karısı Annabel, Cenevre'deki dairelerinin verandasında, üzerinde siyah bir kokteyl elbisesi ve Matthew'ün ona İsviçre'ye yeni taşındıklarında aldığı uzun samur kürkten paltoyla tek başına oturuyordu. Cours de Rive'deki bir kuaför, Annabel'i kestane rengi saçlarını örmeye ikna etmişti. Rue du Rhône'daki bir butikte satış elemanı olarak çalışan bir kızın etkisiyle satın aldığı on iki santimetre topuklu ayakkabıları, ayak tabanlarının ön kısmını ağrıtıyordu. Deneme kabininin aynasında baktığında, ayakkabılar Annabel'in bacaklarını son derece uzun ve ince göstermişti. İki siyah saten kurdele topuklarından uzanıyor, bileklerinin ve baldırlarının altına doğru dolanıyor, balerinler gibi parmak ucunda duruyormuş izlenimi veriyordu. New York'tayken böyle ayakkabıların olduğu bir vitrinin önünde dolanmış olabilirdi. Ama o dükkâna asla giremezdi. O ayakkabıları alamazdı. Çok kullanışsız, çok pahalıydılar. Annabel New York'tayken genelde babet veya ayakta durarak geçireceği günlere uygun yuvarlak uçlu dolgu topuklulardan giyerdi. New York'tayken çalışıyordu. Metroyu kullanıyordu, şoförü olan bir arabası yoktu. Fiyatı, haftalık maaşına denk gelen ayakkabılara para harcamıyordu. Cenevre'deyse etiketine bakma zahmetine dahi girmeden fişi imzalıyordu.

Eve geldiğinde bu ayakkabılarla zar zor yürüebildiğini fark etmişti. Elbise dolabının parlak ışığı, bileğindeki kurdeleleri fazlasıyla abartılı göstermişti. Bir bankacının karısı gibi mi yoksa metres gibi mi görüldüğünden emin olamamıştı. Diğer eşler de onun ayakkabı aldığı butikten alışveriş yapıyorlardı. Hepsi

birbirine benziyordu; aynı giyinip birlikte tenis oynuyorlardı. Bazen Annabel, Cenevre'ye vardığında kendisine ulaşması gereken şu notu kaçırmış gibi hissediyordu: Bankacı Karısı Nasıl Olunur? Diğerlerinin çoğu kibar ancak mesafeliydi. İlk zamanlardaki bir sürü öğle yemeği davetinden sonra Annabel onlardan haber almamaya başlamıştı. Elbette şirket etkinliklerinde kibar davranıyorlardı ama tıpkı kendisi gibi onlar da Annabel'in farklı olduğunu anlamış gibi görünüyorlardı. Bunun sorun olmadığına karar verdi. Diğer eşlerin çoğu yalnızca Paris defilelerinden ve Sardinya'daki son hafta sonu gezilerinden bahsediyordu. Her şey için, resmi olmayan hafta sonu brançları için bile giyinip kuşanıyorlardı. Tabii bazen aralarına girebilmek güzel olurdu. Ancak Annabel çoğu gün tek başına müze gezmekten, bir kafede oturup kitap okumaktan ve erken yatmaktan memnun oluyordu. Yardım derneği baloları ve smokinli yemekler ilgisini çekmiyordu. Ayrıca tenisten de hep nefret etmişti.

Ayakkabılar o kadar pahalıydı ki giymemeye katlanamamıştı. En azından bir kere giyebilirdi. Annabel oldukları kadar pahalı görünmelerini umuyordu. Matthew, onu pahalı şeyler giyerken görmeye bayılıyordu. Dediğine göre bu kadar fazla çalışmasının sebebi buydu. Karısıyla başkalarına hava atmak hoşuna gidiyordu.

Annabel en azından şimdilik ayakkabının kurdelesini çözdü ve ayaklarını esaretten kurtardı. Ayakları üşümesin diye onları ince uyluklarının altına sıkıştırdı. Rahatlamak için bir sigara yakmak istese de kendini durdurdu. Matthew kızardı. Ne de olsa Annabel'in New York'tan geldiğinden beri tek bir sigaraya bile dokunmadığını sanıyordu. Annabel oturma odasındaki sanat kitaplarının arkasında bir paket saklıyordu. Matthew o kitaplara hiç bakmazdı, o yüzden bulması ihtimal dahilinde değildi. Sanat, bir müşterisinin yatırımı olmadığı sürece Matthew'ün ilgisini hiç çekmiyordu, bir müşterisinin yatırımıysa da

sadece yatırım olarak görüyordu. Annabel bir sigara için, ara sıra da iki tane için kendine izin veriyordu ama bunu Matthew geceleri dışarıda olduğunda yapıyordu. Son zamanlarda bu durum artmıştı.

Annabel verandadan, aşağıdaki tramvayın ilerleyişini ve turistlerin bindiği at arabalarının arnavutkaldırımında çıkardıkları nal seslerini hafifçe duyabiliyordu. Genelde bu sesleri yatıştırıcı bulurdu. Ama bugün öyle hissetmiyordu. Çok gergindi. Çelik grisi gökyüzüne şöyle bir bakarken kar yağışının ne zaman başlayacağını düşündü. Günlerdir fırtına bekliyorlardı. Matthew'ün evde olmasını istiyordu. O olmadığında daireleri evden çok bir otelmiş gibi geliyordu. Lüks bir oteldi ama yine de oteldi işte. Hâlâ aynı kömür rengi koltuklar, ikat desenli ipek yastıklar ve onlarla birlikte alınan cam yüzeyli masalar vardı. Şık ancak kurumsaldı. Ne de olsa bu kurumsal konut Swiss United'a aitti ve onlara piyasa fiyatının çok altına kiralamışlardı. Matthew'ün işinin birçok getirisinden biri de buydu. Annabel, geçen iki yılda birkaç kişisel dokunuşta bulunmuştu tabii. Oturma odasına kendi resimlerinden birini, Matthew'e balayı zamanını hatırlatsın diye verdiği empresyonist Floransa şehir manzarasını asmıştı. Rafları kitaplarıyla doldurmuştu. Matthew gereksiz olduğunu söylese de New York'tan keten takımlarını; yastıklarının üzerine *W* harfi işlenmiş kolalı beyaz çarşaflarını ve ona uyumlu havlularını getirmişti. Kendisini daha fazla evde hissetmesine yardımcı oluyorlardı. Başlarda her yere; sehpalara, kitaplıklara, şöminenin rafına fotoğraflar koymuştu: Annabel ve Matthew, onları Tribeca'daki düğünlerinden alıp götürmeleri için tuttukları eski, damalı taksinin arka koltuğunda öpüşürken... Yaşadıkları yerden ayrılmadan önceki yaz Montauk'ta kiraladıkları köhne yazlık evde ıstakoz pişirirken... İlk galerisinin açılışında etrafı arkadaşları tarafından sarılmış Annabel... Şimdiyse hepsini kaldırmıştı. Başta fotoğrafların memleket hasretini azalta-

cağını düşünmüştü. Gerçekse tam tersiydi. Onlara baktığında son derece yalnız hissediyordu. O yüzden bir gece Matthew ofisindeyken bir şişe şarap içip fotoğrafların hepsini baloncuklu bir naylona sarmış ve gardırobunun en üst rafına saklamıştı.

Onların yerine Cenevre'deki hayatlarına dair, daha güncel fotoğraflar koymaya çalışmıştı ama pek yoktu. Matthew, hafta içinden cuma gününe kadar çok fazla seyahat ettiğinden eve gelir gelmez dinleniyor, spor salonuna gidiyordu. Ara sıra Madrid, Berlin, Güney Fransa gibi heyecan verici yerlerde müşterilerini ziyaret ediyordu, Annabel de ona katılıyordu. Bunlar iş gezileriydi tabii, o yüzden Annabel gezi sırasında Matthew'ü çok göremiyordu. Annabel'in otuzuncu doğum günü için Venedik'e gitmişlerdi ama Matthew gezinin çoğunu berbat bir boşanma sürecindeki histerik bir müşteriyle telefonda konuşarak geçirmişti. Annabel tek başına şehirde dolaşmıştı ve çektiği fotoğraflarda yalnızca arkadaşı Julian'ın ziyaret etmesini söylediği *gelateria** ve Piazza San Marco'daki bir sürü güvercin vardı. Birçok kez, Swiss United'in kıdemli bankacıların kullanması için tuttuğu dağ evinin olduğu Zermatt'ta kayağa gitmişlerdi ama Matthew'ün iş arkadaşları da hep oradaydı. Çoğu Matthew gibi deneyimli kayakçıydı; Black Diamond marka takımlarını takmak, pist dışı kaymak veya heliski** denemek istiyorlardı. Uyuşukluk etmek istemeyen Annabel, her zaman Matthew'ü yollayıp kendisine başlangıç seviyesinde kayak kursu ayarlıyor ya da sadece elinde bir kitapla ateşin önünde kıvrılıyordu. Bunların fotoğrafını çekmenin anlamı yoktu.

Cenevre'ye ilk geldiklerinde iki yıl kalmayı planlamışlardı. İki yıl para biriktirecek, sonra New York'a dönüp bir apartman dairesi alacak ve bir aile kurmayı tekrar deneyeceklerdi. Annabel buraya vardıklarında henüz yirmi sekiz yaşındaydı, Matthew'se

* Dondurmacı. (e.n.)

** Kayakçıların helikopterle bir tepeye bırakılıp oradan kaymalarını sağlayan bir spor türü. (ç.n.)

otuz üçtü. Zamanları vardı. Matthew bunun bir macera olacağını söylemişti. Uzatılmış bir tatil gibi olacaktı. Venedik, Prag, Paris, Brugge gibi bir sürü romantik yer yalnızca kısa bir uçuş ya da tren yolculuğu mesafesinde olacaktı. Dünyanın en iyi sanatı kapılarının eşiğinde duracaktı. Annabel yabancı dil bilgisini tazeleyebilirdi. Fransızcası iyiydi ama paslanmıştı. Sanat sektöründe yararlı bir dil olan Almancası ise orta halliydi, gelişmesi gerekiyordu. Matthew ona kayak yapmayı öğretebilirdi. Aşçılık veya şarap dersleri alabilirlerdi. Fondü yerlerdi. Yalnızca iki yıl süreceğinden Annabel bir işe girmemişti. Çalışma izni almak aylar sürebilirdi. Küresel bir şirket adına çalışmayan biri için karmaşık bir süreçti. Neyse ki Matthew ikisi için de yoğun çalışacaktı. Annabel'in çalışmamasını tercih etmişti. Onun kendisi kadar özgür olmasını istiyordu. Sonsuza kadar işini yapmamasını istiyor da değildi. Bu, geçici bir durumdu. Her şey geçiciydi.

Tabii ki her şey o kadar kötü değildi. Bazıları güzeldi. Büyük daireleri örneğin. İsviçre'nin kırsal bölgesinin güzelliği... Bazen Matthew eve mutlu geliyor, Annabel de ona nasıl bu kadar hızlı âşık olduğunu hatırlıyordu. Onu özel bir yerde akşam yemeği yemek için kaçırıyordu. İnce ve şefkatli oluyordu. Onu güldürüyordu. Güneşin Cenevre Gölü'nün üzerinden batışını izleyip Annabel'in görmek istediği resim sergilerinden, okuduğu kitaplardan bahsederlerdi. New York'ta kalan arkadaşlarından konuşurlardı. Teraslarında mumlar yakar, şarap içip Scrabble oynarlardı. Annabel, Matthew'ün sadece orada bulunuyor gibi değil de gerçekten yanında olduğunu hissettiği böyle gecelerde Cenevre'yi sevmeyi öğrenebileceğini düşünürdü. Memleket hasretinden uzaklaşır, onun yerine oranın güzelliği ve tarihine derin bir takdir hissedirdi.

Bir de para konusu vardı. Annabel New York'tayken bir şey istememişti; Matthew oradayken, New York'un dışındaki küçük, işçi sınıfının yaşadığı bir kasabada büyüyen Annabel'in

hayal edebileceğinden fazla para kazanıyordu. Buradaysa banka hesapları aşırı hızlı kabarıyordu. Paraları her ay artıyordu. Para Matthew'ü gururlandırırken Annabel de onunla gurur duyuyordu ve parası olmasının hoşuna gittiğini fark etmişti. Bir anda daha önce almayı dahi düşünemediği şeylere ulaşabilir hale gelmişti. Örneğin ayakkabılar. Bir çarşamba günü yalnız başına yediği, insanı şımartan bir öğle yemeği. İsteddiği zaman saçını yaptırabilmek. Annabel'in daha önce hiç olmadığı kadar çok parasının olması bir rahatlıktı. Artık etiketleri incelemek ya da kredi kartı ekstrelerini görünce korkmak zorunda değildi. İhtiyacından fazlası vardı.

Daha fazla para, beraberinde daha fazla hediye getirmişti. Matthew hediye verme konusunda harikaydı; onun en sevdiği özelliklerinden biriydi bu. Matthew müsrif değil düşünceliydi. Önemli şeyleri hatırlıyordu. Çoğu sabah notlar yazar ve onları Annabel'in bulacağını bildiği yerlere sıkıştırırdı. Bu, aralarında küçük bir oyuna dönüşmüştü. Notları çantasında, kahve makinesinin yanında, pudra aynasının arasında, buzdolabındaki kahve kremasının kutusuna yapıştırılmış halde bulurdu. Bir keresinde cüzdanına ilıştırılmış bir çift Metropolitan Opera bileti bulmuştu. Bir sonraki akşam gerçekleşecek performansın biletleriydi; Matthew o sırada şehir dışında olacaktı. Yanındaki not kâğıdında şöyle yazıyordu: *Marcus'u götür*. Marcus, Annabel'in galerideki en sevdiği iş arkadaşıydı ve operaya bayılıyordu. "Harika bir eş," demişti Marcus, Annabel ona gösterdiğinde.

Son zamanlarda hediyeler bollaşmıştı. Bir mağazanın vitrininde görüp önünde durduğu bir çanta. Bir iş arkadaşının eşinde gördüğü bir çift küpe. Geçen hafta Annabel'in Art Basel'de görüp bayıldığı bir resim. Maine'in az tanınan ressamlarından Marshall Cleve'in daha küçük eserlerindendi. Annabel, dalgın bir sessizlikle en az on dakika o resme bakmıştı. Üzerinde bir dizi tekrarlayan mavi çizgi vardı, akla Annabel'in en sevdiği

ressamlardan Brice Marden'ı getiriyordu. Denizdeki bir Brice Marden gibiydi. Annabel de Montauk'taki stüdyosunda böyle resim yapmaya çalışmış, orta bir başarı sağlamıştı.

"Unutmamışsın," dedi, Matthew ona tabloyu verdiğinde. Nefesi kesilmişti.

"Senin olması lazım," diye cevapladı Matthew. "Çok seviyorsun. İlk baktığında gözlerinden anladım."

"Nedenini açıklayamıyorum. Bu ressam hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bir şekilde çekti beni."

"Aşk da böyle, değil mi? Bir bağlantı. Elektrik. Karnında hissedersin. Seni ilk gördüğümde böyle hissettim. Seni görünce hâlâ böyle hissediyorum."

Annabel, Matthew'ü kendine çekti. "Evet. Aşk bu işte."

"Eskiden sadece camın arkasından sana bakabilmek için her sabah galerinin önünden geçerdim, hatırlıyor musun?"

Annabel güldü. "Marcus kendisine baktığını düşünürdü."

"Cesaretimi toplayarak içeri girip seninle konuşmam haftalarımı aldı. Önce çalıştım. Temsilciliğini yaptığın ressamları araştırdım. Becerikliydin, değil mi?"

"Danışmadaki katalogları devirmiştin. Ama evet, becerikliydin."

"O kısmı unutmanı ummaya devam ediyorum."

"En sevdiğim kısım o. Yakışıklı bir adamın gergin olduğunu görmek tatlı oluyor."

"O zamanlar nasıl da göz korkutucuydun. Kısa saçların, sürekli siyah giyinmen ve bileğinde, eskiden taktığın bileziklerin tam altındaki o dövme... Tanrım, çok seksiydin."

"Şimdi değil miyim? Dediğinize dikkat edin, beyefendi."

"Daha seksisin. Her gün daha seksi oluyorsun."

"Kısa saçımı özleyiyor musun?"

Matthew başını yana yatırıp onu değerlendirdi. "Bazen," dedi, hafifçe gülümseyerek. "Ama bu halini de seviyorum. Zarif ve uzun. Şimdiki haline yakışıyor."

Onu öpüp Annabel'in sevdiğinden çok daha hızlı geri çekildi. "Bu tablonun senin olmasını istedim," dedi ciddi bir sesle. "Burada, yanımda olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini biliyorum. Güzel sanat eserleriyle çevrili olmayı özlediğini biliyorum. Bu işi kabul etmemin nedenlerinden biri de sana resimler alabilmektir. Böylece sevdiğin eserler senin olabilecekti. Kendi özel galerin olacaktı."

Annabel durakladı. Bu sözler onu şaşırtmıştı. Galerici olmaya bayılıyordu. Resimlere sahip olmak güzeldi elbette ama işin yerini tutamazdı.

"Çok düşüncelisin ama bu resmin evde olmasına gerek yok. Gerçekten. Umarım aşırı pahalı değildir."

"Değildi," cevabı geldi ama Annabel yalan söylediğinden şüpheleniyordu. "Açıkçası bunun en pahalı parçası çerçevesi. Bunu hatırlamanı istiyorum. Eğer bana bir şey olursa..."

"Öyle şeyler söyleme."

"Sadece bil diye söylüyorum. Bu çerçeve değerli. Tamam mı?"

"Harika bir şey," dedi Annabel, çünkü öyleydi. Güzel çerçeveleri takdir ederdi. Kenarında parmağım gezdirdi. Kalın ahşaptandı, gümüş yaprak şeklinde yıldızları vardı. Aynı anda hem modern hem de rustikti, tablonun mavimsi grilerini öne çıkarıyordu. "Yatağın üstüne asalım," dedi, yüzü yumuşamıştı. "Böylece her gece yatağa girdiğimizde rüyamızda aşk görürüz."

Bu tablo Cenevre'deki ikinci yıllarının başlangıcını belirtiyordu. Annabel, herhangi bir yorum yapmadan yıldönümünün geçip gitmesine izin verdi. Birkaç hafta önce olsa tablonun bir çeşit rüşvet veya ödeme olup olmadığı merak ederdi. Burada kalmalarına karşılık... Matthew daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemeye başlamıştı. Sebebini bilmiyordu. Çok fazla paraları vardı. Emekli olacak ya da Montauk'taki o hep konuştukları, dört bir yanı verandalı ve arka tarafında resim atölyesine dönüşecek bir ahır olan evi alabilecek kadar yoktu tabii. Ancak

ikisinin de hayal ettiğinden fazlası vardı. O halde ne için zaman istiyordu? Ne kadarı yeterli olacaktı?

Annabel kendisine Cenevre’de biraz daha kalmanın bir şey değiştirmeyeceğini söyledi; Matthew neredeyse evi de oradaydı. Ama aslında onun için bir şeyler hep değişiyordu. Cenevre asla evi olmayacaktı. Annabel sıkılmıştı, uyuşmuştu. Çalışmayı özlüyordu. Çocuk istiyordu. Hayatını geri istiyordu. Böyle muallak bir gerçeklikte sonsuza kadar var olamazdı. En azından delirmeden yapamazdı bunu.

Matthew eve dönene kadar zaman geçirmek için azalan akşamüstü ışığında roman okuyormuş gibi yaptı ama gözleri kelimelerin üzerinde dans ediyor, telefonuna doğru kayıyordu. Kitap, evde geçen bir gerilimdi; sürekli ev ve iş arasında gidip gelen evli bir kadının ortadan kaybolmasını anlatıyordu. Daha önce milyonlarca kez okuduğu kitaplara benziyordu, adında “Kız” kelimesi geçiyordu ve güvenilir bir anlatıcısı vardı, ayrıca Annabel karakterlerin isimlerini unutup duruyordu. Matthew neden aramamıştı? Huyu değildi. Çok uzun sürerse Klauser partisine tek başına gitmek zorunda kalacaktı. Annabel, Klauserların üniformalı çalışanlar ve soğuk arkadaşlarla dolu evlerinde hiç rahat hissetmiyordu; arkadaşlarının çoğu Annabel’den en az on, yirmi yaş büyüktü. Matthew bunu biliyordu. Bu tür şeyler sözkonusuysa düşünceli oluyordu. O partiye yalnız gitmesini istemezdi. “Jonas patronum olmasaydı...” Özür dilercesine gülümseyerek hep bunu söylerdi. O cümleyi hiç bitirmezdi. Jonas Klauser sadece Matthew’ün patronu değildi. Swiss United’in, yani İsviçre’nin en büyük bankasının yöneticisiydi. Matthew’ün manevi babasıydı. Cenevre’de olmalarının sebebi de oydu. Onlar burada olduğu müddetçe Wernerlar, Klauserlarla iyi geçinmek zorundaydı. “Sadece iş,” demişti Matthew. Ama Matthew’leyken her şey iş oluyordu zaten.

Kilisenin çanları çaldı. Annabel kitabını elinden bıraktı. Kitaptaki evli kadın on gündür kayıptı ama Annabel ona olanları umursamıyordu. Sayfasını işaretlemeye zahmet etmedi. Çok uzun süredir kitap bitiremiyordu. Yakınlardaki dairelerin verandaları boştu; çoğu kişinin ısıtıcı lambalarla bile Annabel'in yaptığı gibi dışarıda oturamayacağı kadar soğuktu. Annabel soğuğu seviyordu. Kendisini uyanık, hayatta hissetmesini sağlıyordu. Sert bir rüzgâr çıkıp gözlerini sulandırdı. Kararan gökyüzünden karlar süzölmek üzereydi. Parti başlıyordu. Eğer aralarında bir yanlış anlama olduysa ve Annabel'in Matthew'le Klauserlarda buluşması gerekiyorsa, geç kalması eşini utandıracaktı. Matthew'ü utandırmaktan nefret ederdi. Amerika'dayken geç kalması Matthew'ün hoşuna giderdi, Annabel'den önce birlikte olduğu Yukarı Doğu Yakası sosyetiklerinin aksine şehir merkezinden bir galericiyle birlikte olmanın bohem çekiciliğinin bir parçasıydı ne de olsa. Annabel, onun eski sevgililerine *Bonfire of the Vanities*'deki iskelet kadar ince kadınlardan esinlenerek Şenlik Ateşi Sarışınları adını takmıştı. Yukarı Doğu Yakası'nda büyüyen Matthew hepsini tanıyor gibi görünüyordu. Pek çok Lindsey, Bitsie ya da Kick... Adlarının yerine Lennox, Merrill, Kennedy gibi süslü soyadları olan o kadınlar... Oymalı kırtasiye eşyalarıyla teşekkür notları yazan ve kibarca geç kalan ancak asla Annabel gibi unutkanlıktan geç kalmayan kadınlar... Cenevre'de geç kalması, özellikle bankadan biriyle görüşmeleri sözkonusu olduğunda Matthew'ün canını sıkıyordu. Geç kalmak için bir nedeni de yoktu. İşi yoktu. Çocuğı yoktu. Julian'dan başka arkadaşı yoktu. Riske giremezdi. O yüzden isteneni yapardı.

Klauserlar şehrin kuzeydoğusundaki virajlı yolların ve açık arazilerin olduğu Cologny isimli bir banliyöde yaşıyorlardı. Şehirde bir daireleri de vardı, Jonas'ın geç saatlere kadar çalıştığı

* Türkiye'de *Şenlik Ateşi* adıyla gösterilen 1990 yapımı film. (e.n.)

geceler için (ya da Annabel'in şüphelendiği üzere Jonas'ın Cannes'da tanıştığı ikinci sınıf bir Fransız oyuncu olan ve karısı at sürmek veya Paris defilelerinde alışveriş yapmak için uzakta olduğunda ona açıkça eşlik eden metresi orada kaldığından) orayı da tutmuşlardı ama asla orada eğlence düzenlemezlerdi. Köşklarinin, hatta şatolarının dokuz delikli bir golf sahası, tenis kortu, havuzu, Jonas'ın araba koleksiyonu için on arabalık bir garajı varken neden orayı kullansınlardı ki? İçindeki resimler Annabel'in tarzı değildi; hepsi gösterişli, hatırda kalır cinsten işlerdi; sanat danışmanlarının zevki ve bütçe sınırı olmayan müşterilerine kakalayacağı türde koleksiyonlar vardı ama aşırı derecede, dudak uçuklatacak kadar pahalılardı. Buranın, New York'taki en iyi galerilerin en iyi durumlarındaki hallerinden daha etkileyici olduğunu düşündü Annabel. Klauser evindeki odaların çoğunda en az bir büyük parça vardı: Bir Damien Hirst, bir Jasper Johns. Oturma odasının tam ortasında Botero'ya ait berbat dinlenme koltuğunun üzerinde obez bir kadın heykeli vardı. "Tüm evi duvar kâğıdı yerine parayla da kaplayabilirler," demişti Annabel, Matthew'e oraya ilk kez gittiklerinde. "Böyle bir koleksiyona sahip olabilmeleri için Karun kadar zengin olmaları lazım."

Annabel için Klauserların resim koleksiyonlarından daha etkileyici olan şeyse Alpler'i ve Mont Blanc'ın zirvesini son derece açık bir biçimde görüyor olmalarıydı. Evlerine onlarca kez gelmişti ama arka plandaki karla kaplı dağ görüntüsü onu derin bir sessizliğin içine sürüklemeyi asla bırakmıyordu. Bir kartpostal, peri masalı gibi görünüyordu. Böylesi bir manzaranın gerçek olduğuna inanamıyordu. Gökyüzü öyle mavi, karlar öyle kristallimsi ve dağların hatları öyle kusursuz çizilmişti ki dijital olarak geliştirilmiş gibi duruyordu. Klauserların her şeyi böyle hissettiriyordu. Örneğin, Elsa Klauser. İkincil bir Avusturya asilzadesinin, belki bir vikontun belki de ona benzer saçma bir şeyin kızı olduğunu iddia ediyordu. Annabel bunun uydurma, Jonas

Klauser'ın karısı olduktan sonra bulduğu, dikkatle düzenlenmiş soyağacının bir parçası olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa bu dediği biraz fazla büyük memeleriyle, şoke edici beyaz-sarı saçlarıyla ve karışık, herhangi bir yere ait olmayan aksanıyla örtüşmüyordu. Hep Loro Piana, Chanel, Brunello Cucinelli gibi doğru kıyafetleri giyiyor ancak doğuştan soylu olduğu söylenen bir kadına göre deri pantolonu biraz fazla dar, etek boyu fazla kısa veya göğüs dekoltesi davetkâr bir biçimde derin oluyordu. Tüm yıl boyunca, yazın bile kürk giyiyordu. Matthew bir akşam çok fazla şarap içtikten sonra, "*Game of Thrones*' karakteri gibi," diye dalga geçmişti. Gerçi artık pek önemli değildi. Klauserlar farklı bir çeşit kraliyet ailesi üyesiydiler. Gizli banka hesaplarının ve gizli paraların döndüğü bu dünyada Jonas Klauser kraldı.

Karısının aksine Jonas, gerçek bir aristokrat gibi davranıyordu. Yıllar önceki bir kokteylde tanışmış olsa ve odadaki en önemsiz insanlar olsalar bile herkesin çocuğunun, ebeveyninin, eşinin ve metresinin ismini hatırlıyordu. Sanattan, şaraplardan, deniz paraşütünden ya da pul koleksiyonundan, yani herhangi bir şeyden konuşabilirdi ve bunu beş dilde yapabilirdi. Matthew'ün dediğine göre gerçekten centilmen bir bankacıydı. Jonas'tan ne zaman bahsetse sesi saygılı bir hal alırdı. Klauserlar, Cenevre'deki ilk haftalarında Matthew ve Annabel için İsviçreli sanatçıları tanıtan bir galeri olan Skopia'da hoş geldin partisi düzenlemişlerdi. Jonas, Annabel'i kolundan tutup onu yerel küratörler, galericiler ve ressamlardan oluşan bir grupla tanıştırmıştı. Orada hoş karşılandığını hissetmesini istediğini söylemişti. Matthew onun için aileden biri gibiydi, o yüzden artık Annabel de öyleydi. Cenevre'yi evi gibi hissetmesine yardımcı olabilecek bir şey varsa istemesi yeterliydi.

* George R. R. Martin'in *Buz ve Ateşin Şarkısı* adlı serisinden uyarlanan, 2011-2019 yılları arasında yayımlanan dizi. (e.n.)

Annabel şoförleri Armand'ı aradı. Bir peçetenin üstüne not yazıp Matthew'ün bulacağından emin olduğu bir yere, girişteki masasının üzerine bıraktı. Matthew, ikisinin yazdığı tüm notları dolabındaki bir kutuda saklardı. Fişleri, peçeteleri ya da Annabel'in çantasının derinliklerinden çıkardığı eski film biletlerini, yani atılabilecek olanları bile orada tutardı. Annabel evlendikten sonra bunu keşfetmişti ve hâlâ çok romantik olduğunu düşünüyordu. Artık korunacaklarını bildiğinden yazısına daha çok dikkat ediyordu. Bazen eşini gülümseteceğini bildiğinden küçük çizimler eklerdi. Geçen birkaç yılda edepsiz çizim yapma yeteneğini geliştirmişti.

Bugün herhangi bir çizim olmayacaktı. Sonuna öpücük anlamına gelen *x* ile *A* yazdı. Bazen yaptığı gibi *Seni seviyorum* eklemekten daha az sevecen ama basitçe *A* yazmaktan da daha sıcaktı. *Umarım iyi bir bahanesi vardır*, diye düşündü Annabel. *Umarım Zoe'yle değildir.*

Ön kapıyı açtığında hızlıca bir nefes aldı. Dairesinin giriş holünde iki adam duruyordu. Birisinin elinde evrak dosyası vardı. İkisi de takım elbise, palto giymişti ve yüz ifadeleri çok ciddiye. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Saçları kardan dolayı nemliydi.

"Annabel Werner?" dedi, elinde evrak çantası olan. Soyadını Alman aksanının iniş çıkışıyla *Verner* olarak telaffuz etmişti. Şeffaf çerçeveli gözlüklerinin ardındaki koyu renk gözlerini kırptı.

"Evet?"

"Sizi korkuttuysak üzgünüz."

Adam, paltosunun göğüs cebine uzanıp bir rozet çıkardı ve Annabel'e gösterdi. Ortağı da aynı şeyi yaptı.

"Adım Konrad Bloch, Fedpol'da çalışıyorum. Bu da meslektaşım Phillip Vogel. İçeri girebilir miyiz? Sizinle konuşmamız gereken kişisel bir konu var."

Daha cevap veremedi Annabel'in telefonu titredi.

"Bunu açmam lazım," dedi. "Bir dakika müsaade eder misiniz?"

Bloch başıyla onayladı ancak geri çekilmedi. Aksine, Annabel telefonu bulmak için çantasını kurcalarken adamın bakışlarını üzerinde hissetti.

Arayan Matthew değildi.

"Alo? Evet, Armand. Aşağı iniyorum. Biraz bekleyebilir misin?" Eliyle telefonu kapattı. "Şoförümüz. Ben de dışarı çıkarıyordum. Başka bir zamanda gelirsiniz..."

"Bayan Werner, sizinle acilen konuşmamız gerek. Arabayı yollamanızı öneriyorum."

Eve girdiklerinde, Annabel adamlara oturmalarını işaret etti. Onlara su veya kahve teklif etmeyi düşündüyse de yapmadı; olabildiğince hızlı gitmelerini istiyordu. Dışarıda gökyüzü karanlıktı. Pencere pervazlarında kar birikmişti. Cologny'ye giden yolda da trafik yavaşlamış olmalıydı. Adamlar paltolarını çıkardılar. Annabel kendininkini ellemedi, gidip kanepenin en ucuna oturdu. İçerisi, kürk paltoyla oturulmayacak kadar sıcaktı ve başı dönüyormuş gibi hissediyordu.

"Bayan Werner," diye söze başladı Bloch. "Eşinizin Londra'dan kalkan uçağı planlandığı gibi iniş yapmadı. Alpler'de düştüğünü sanıyoruz."

Annabel ona boş boş baktı.

"Bauges Dağları'nda, Chambéry'nin hemen doğusunda bir arama başlatıldı. Orada fırtına varmış, o yüzden arama zorlaştı. Ancak uçağı ait olduğunu düşündüğümüz enkaz, Mont Tré-lod'nun üstünde görüldü."

Annabel duyduklarım sindirirken kaşlarını çatı.

"Hayır," dedi, uzunca bir süre sonra. Başını salladı. "Bu doğru değil. Eşim iş için Zürih'teydi. Bir yanlışlık olmalı."

"Eşiniz Matthew Steven Warner değil mi?"

“Doğru.”

“Swiss United Bank’in bir çalışanı.”

Güçlü bir siren sesi geldi. Annabel cevap vermeden önce onun bitmesini bekledi. Buradaki siren sesleri sinirini bozuyordu. New York’takiler gibi değildi. Buradakiler saf gürültüden ziyade ürkütücüydü; bir köpeğin uluması, bir yardım çağrısı gibiydi.

“Evet, orada çalışıyor.”

“Bu sabah Londra’daki Northolt Havaalanı’ndan kalkan özel bir uçağın ikinci yolcusu olarak gösterilmiş. Uçağın sabah 8.20’de Genève Aéroport’a inmesi bekleniyordu. Diğer yolcu Fatima Amir isimli bir kadın. Uçak ona aitmiş.”

Annabel başını salladı. Fatima Amir ismini daha önce duymamıştı.

“Bu mümkün değil,” dedi. “Matthew Zürih’teydi. Bankanın bölge dışı bir etkinliği için. Üç ayda bir bu etkinlikleri düzenlerler. Dün akşam onunla konuştum.”

Bunu söyledikten sonra doğru olmadığını fark etti. Matthew’le aslında iki gece önce konuşmuştu. Ofisindeydi. Toplantıdan sonra Zürih’e giden bir trene bineceğini söylemişti. Klausserların partisi için zamanında evde olacaktı. Sesi acelesi varmış gibi, hatta tuhaf geliyordu. Annabel arka plandaki seslerden, Matthew’ün dikkatinin tamamen onda olmadığını anlamıştı. O akşam daha sonra konuşmak için zaman ayarlama konusunda konuşmadan veda etmişti ve Annabel’in canı sıkılmıştı. Huzuzlaşarak eşi hiç eve gelmiyormuş gibi hissettiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Matthew, ayrı kalmaktan sandığından çok nefret ettiğinden bahsetmişti. Yakında eve döneceğini, daima onun yanına geleceğini söyledi. Şunu tekrar ettirmişti: *Her zaman eve döndüğümü biliyorsun, değil mi? Olabildiği kadar erken hem de? Bildiğini söyle.*

Evet, tabii, demişti Annabel. Hep döneceğini biliyorum. Bu,

incinmesini azıcık da olsa azaltmıştı. O zamandan beri Matthew'den haber almamıştı.

Annabel, bunların hiçbirini Bloch'a söylemedi. Temel nokta, yani Matthew'ün Londra'da değil Zürih'te olduğu konusunda yanılmıyordu. Bundan emindi. Matthew' n kusurları vardı ancak yalancılık onlardan biri değildi. Bir anda kocasını koruma ihtiyacı hissetti. Bu adamların, Matthew' n iş seyahatindeyken eşini aramayan türden bir adam olduğunu düşünmelerini istemiyordu. Sadece para kazanmayı umursayan, ailesine aldırış etmeyen tipik Amerikalı bankacılardan değildi o. Matthew  yle biri değildi.

“Belki de yanlış anlaşılma olmuştur. Ya da son anda planları değişmiştir. Gerçekten  zg n m, Bayan Werner.” Ajan Bloch kesin bir şekilde, bu konuda bir hata olmasına imkân yokmuş gibi konuşuyordu. Annabel adamın ortağı Vogel'e baktı. O da Annabel'e sempati duyuyormuş gibi bakıyordu. Neler olup bittiğini o an fark etti. Bu adamlar Matthew' n öldüğünü söylemek üzere gelmişlerdi.

“Bir yanlışlık olmalı,” diye tekrarladı Annabel. Ağzından kelimeleri zorla çıkarıyordu. Boğazı sıkışıyor, konuşması ve nefes alması zorlaşıyordu. “Doğru, değil mi? Bir hata yaptınız?”

“Bayan Werner, bir insanın öyle bir kazadan sağ çıkma ihtimali çok düşük. Bu vakada öyle bir beklentimiz yok. Bunu duymanın sizin için zor olduğunu anlıyoruz. Sizin için arayabileceğimiz biri var mı? Ailenizden biri mesela?”

“Matthew benim ailem. Başka kimsem yok.”

Daha sonra olanları Annabel hatırlamıyordu. Tek bildiği dizlerinin üstüne düştüğünde çığlık atmaya başladığıydı.

Marina

Grant'i ekmenin şaşırtıcı şekilde kolay olduğu anlaşılmıştı. Marina, ona yalan söylediğinde suçlulukla titremişti, ne de olsa evleneceklerdi ama pişmanlığı kısa sürmüştü. *Tam yalan da sayılmazdı*, dedi kendine. *Gerçekten* koşacaktı. Sadece yolun yarısında Duncan'ın kaynağıyla buluşacaktı. Spor ayakkabılarını bağlarken kalbi gergin bir heyecanla çarpıyordu. İyi bir haber peşindeyken hissettiği coşku gibisi yoktu.

Rue de Rivoli'nin karşısına doğru yola koyulurken kasım sonu havası yanaklarını kesiyordu. Nefesi önünde kristalize oluyordu; güneş henüz ağaçların arasından yükselmemişti. Koşu şapkasını ya da polar ceketini getirmediği için yakındı. Koşmak, planları arasında yoktu. Tatilini peynir yiyerek ve şarap içerek geçireceğini hesaplamıştı. Ama şimdi her zamanki gibi çalışıyor ve koşuyordu.

Marina, kendini sıcak tutmak için hızını iyice artırdı. Genelde müzik dinleyerek koşardı ama bugün öyle olmamıştı. Aklının başında olması gerekiyordu. USB'yi hızlıca alacaktı ve her şey yolunda giderse yakından geçenlerin dikkatini çekmeyecekti. Bu erken saatte bile Tuileries'de bir avuç insan olduğunun farkındaydı. Sağında, köpeklerini gezdiren yaşlıca bir kadın vardı. Onun önündeki paltolu ve kalın, gri bir atkı takmış bir adam, yavaşça koşuyor olmak için fazla acele ediyor gibi görünüyordu. Ergen bir çift kapının yanında öpüştü. Bir güvenlik görevlisi, Louvre'un girişine doğru yürüdü.

L'Orangerie Müzesi'ne yaklaşırken Marina'nın nefesi hızlandı. Planlandığı gibi siyah rüzgârlıklı ve ayağında koşu ayak-

kabıları olan bir adam, girişin yanında dikilmiş bacaklarını açıyordu. Marina'nın beklediğinden uzundu ve vücudu hari-kaydı. Kendisi gibi otuzlarının sonunda olmalıydı, deneyimli bir koşucuydu. Marina, onun hakkında daha fazla şey öğren-meyeceğini biliyordu. Gerçek kaynağın bu adam olmadığından şüpheleniyordu; muhtemelen kaynak tarafından gönderilen bir aracı, bir elçiydi. Kaynak, bu veriyi güvenle göndermek için faz-lasıyla tedbir almıştı ve Marina bunu hem rahatlatıcı hem de heyecanlı buluyordu. Sahada dokuz yıl geçirdikten sonra kay-naklar konusunda bir his geliştirmişti. Birinin gizli bir amacı varsa veya yanlış bilgi satıyorsa bunu hissedirdi. Şu anki kaynağı konusundaysa her şey doğruymuş gibi geliyordu. Duncan'a göre kaynak para istememişti. Veriyi elden teslim etme konusunda ısrar etmişti. Şifreli mesaj yoluyla iletişime geçmişti. İkisiyle de özenle çalışmış ve en az onlar kadar dikkatle yaklaşmıştı. En ilginç olansa, Morty Reiss hakkındaki verinin yanı sıra başka bilgileri de ima etmiş ve ilgilerini çekeceğine, bunları daha son-ra ileteceğine söz vermişti. Şimdilik fena değildi. Kaynak, işinin erbabı görünüyordu.

Adam döndüğünde göz göze geldiler. Marina yürüme hızını yavaşlatıp yanında durdu. Tıpkı adam gibi gerinmeye çalışarak ayak bileğini kalça kaslarına doğru çekti. Yalnız olduklarından emin olmak için ikisi de etrafa bakındı.

"Marina?" Adam, nereye ait olduğunu anlayamadığı bir ak-sanla konuşmuştu.

"Sen de Mark olmalısın," dedi Marina. Mesajda verilen isim buydu.

Adam başıyla onayladı. "Size bir şey getirdim," dedi, kısık bir sesle. "Ne zamana kadar Paris'tesiniz?"

"Üç gün daha kalacağım. Siz?"

"Ondan biraz daha uzun. Herhangi bir sorunla karşılaşırsanız bana bu kartın altındaki numaradan ulaşabilirsiniz." Rüz-

gârlığının cebinden bir kartvizit çıkardı. Omzunun üzerinden ikinci kez baktıktan sonra kartı uzattı. Marina parmaklarıyla onu ve altında gizlenmiş küçük USB'yi kavradı.

İkisini de eşofmanının fermuarlı cebine koydu.

“Sanırım şifresi de var.”

“Harici şifresi annenizin evlenmeden önceki soyadı, sonunda bir rakamı var: russell1. Küçük harfle.”

“Annemin evlenmeden önceki soyadını nereden biliyorsunuz?”

“Havaalanında yakalanırsanız şifreyi vermeyi kabul etmeyin. USB'nin içinde kişisel veri, fotoğraf falan olduğunu söyleyin. Ama zorlarsa sorun değil. Önemli olan asıl bilgi fotoğrafların arkasında, harddiskteki gizli bir kısımda saklanmış durumda. O kısmın şifresi kırk sekiz karakter uzunluğunda. Güvenliğiniz için, şifreyi Duncan Sander'a şifreli mesaj yoluyla göndereceğim. Böylece isterseniz bile Birleşik Devletler Gümrüğü'ne ya da başkasına o veriye erişme izni veremeyeceksiniz.”

“Tabii,” dedi Marina, sesinin sakın çıkmasına özen göstererek. Aslında heyecandan başı dönüyordu. Yakalanacağı ya da devletin bu bilgiyi isteyebileceği onun aklına gelmemişti. “Ne çeşit fotoğraflar? Biri sorarsa diye yani.”

“Sıradan Paris fotoğrafları. Tatilde çekebileceğiniz türden.”

Marina başını salladı. “Bu kadar mı?”

“Bu hiçbir şey. Buzdağı gibi devasa bir verinin yalnızca ucu gibi düşünün. Ancak Duncan Sander'ın almak istediği veri bu. Uzunca bir süredir Bay Reiss'i aradığını biliyorum.”

“Doğru. Ama bize daha fazlasını vermek istiyorsunuz.”

“Evet. Sizi ve bir ekip dolusu gazeteciyi aylarca meşgul edecek kadar çok şey var elimde. Hatta yıllarca. Bay Sander, Reiss haberiyle ilgileniyordu. Ama başkaları da var.”

Marina'nın dudakları aralandı. Aklında çok fazla soru vardı ve nereden başlayacağını bilemiyordu.

“Offshore hesaplarda ne kadar paranın saklandığını biliyor musunuz, Bayan Tournau?”

“Tahminim, onlarca milyar.”

“Otuz iki trilyon. Birleşik Devletler ve Japonya’nın gayrisafi yurtiçi hasılasının birleşiminden daha fazla.”

“Hadi be!”

“Devasa bir offshore dünyası var, Bayan Tournau. Son derece güçlü ve tehlikeli insanlara ait kara paraların gölge hesaplar da saklandığı bir dünya. Banka hesap bakiyelerini görebildiğinizi hayal edin. Banka işlemlerini. İletişimde oldukları insanları. Kartel krallarından bahsediyorum. Teröristlerden. Dünya liderlerinden. Hatta bizzat tanıdığınız, birlikte okula gittiğiniz, so-kağınızın karşısında oturan insanlardan... Ve evet, Morty Reiss yaşıyor, gayet iyi, Swiss United Bank’te zulaladığı yetmiş milyon dolarıyla geçiniyor.”

“Ve bu veri sizde var, öyle mi? Hesap bakiyeleri? E-postalar? Bu paranın var olduğuna ve kime ait olduğuna dair somut kanıtlar?”

Mark başıyla cebini gösterdi. “Artık sizde de var. Dünyanın haberdar olması lazım...”

Sesleri duyunca ikisi de başlarını çevirdi. Bir çift koşucu, Fransızca konuşarak yanlarına doğru geliyordu.

“Gitmem gerek.”

Marina başıyla onayladı. “Amerika’ya döner dönmez bunları Duncan’a teslim edeceğim. Sizinle iletişim halinde bulunmaya devam edecektir.”

Mark, koyu renkli gözlerini bir sola bir sağa çevirdi, ardından tekrar ona baktı. “Bayan Tournau,” dedi. “Anlamanız gereken şu: Bu bilgiyi size sağlamak için birçok insan hayatını riske attı. Kimseye söylemeyin, kimseye güvenmeyin. Size güvenmemin sebebi Duncan Sander’ın benden bunu istemesi, kaybedecek

vakit yok. Bu bilgi kamuoyuna ne kadar erken yayılırsa o kadar iyi olur. O zaman daha güvende oluruz.”

“Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız. Duncan’la ben böyleyizdir. Bize güvenebilirsiniz.”

“Hayatlarımız buna bağlı.” Başıyla veda etti. Marina, adamın ağaçların arasında kayboluşunu izledi. Sonra da dönüp tekrar Le Meurice’e doğru koştu.

Marina odaya döndüğünde Grant hâlâ yataktaydı. Gür, kahverengi saçları dağılmıştı ve burun kemerinde gözlükleri vardı. Komodinin üzerindeki demlikte kahve duruyordu, *New York Times* çarşafın üstüne yayılmıştı. Marina kapıyı açtığı anda kafasını kaldırmadı. Marina bir anlığına durup nişanlısına beğeniyle baktı. Donanmadan ayrılalı altı yıl olsa da yağsız, kaslı vücudu tıpkı tanıştıkları günkü gibiydi. Uyuduğunda kirpikleri titriyor; kalın, ciddi kaşları derin düşüncedeymiş gibi birleşiyordu. Artık saçları daha uzundu, ordudan ayrıldıktan sonraki ilk yıllarda olduğu gibi asker tıraşı değildi ama kulaklarının etrafı yine kısaydı. Her dört haftada bir hemen sokağın köşesindeki berbere giderdi. Marina, yeni kesilmiş saçından parmaklarını geçirmeye bayılırdı. Grant için kullanışlı olmasını inanılmaz seksi buluyordu; kendi yakışıklılığına aldırmaması onu daha yakışıklı yapıyordu. Grant, yakışıklılığıyla sokaktaki kadınları kendine baktıracak türden bir erkekti ama hep bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Hatta kadınların yanında utangaç oluyordu. İlk adımı atıp ona çıkma teklif eden Marina olmuştu. Hem de iki kere. İlkinde reddetmişti, bunu arada sırada hatırlatıp onunla alay ediyordu.

“Beni bir kere reddetti. O yüzden altı hafta sonra onu Starbucks’ta gördüğümde kendisinden çıkma sözü talep ettim. Yine hayır demesini kabul edemezdim,” diye herkese duyurmuştu Marina, nişan partilerinde kadeh kaldırırken. Arkadaşları bu konuşmayı çılgınca alkışlamıştı. “Doğrudan gidip kendimi ta-

nıttım ve beni hatırladı. O hafta sonu ilk kez buluşmaya gittik. Ve gecenin sonunda benim için taksinin kapısını tuttuğunda doğru kişi olduğunu anladım. Bu beyefendinin ikinci kez kaçmasına izin vermeyecektim.”

Güzel bir hikâyeydi; birlikte geçirdikleri hayat boyunca defalarca anlatacağını biliyordu. Ama aslında ilk sorduğunda Grant evet deseydi ilişkileri asla yürümezdi. Marina, Manhattan'da lüks hayat yaşayan genç, hırslı bir toplum muhabiriydi. Grant'se, Fallujah'daki görev süresinin ikinci yılına dönmek üzere olan bir deniz komandosuydu. Başlangıçtaki çekimleri çok yoğun olsa da zamanla, mesafeyle ve hayatlarındaki farklılıklarla birlikte sönerdi. Hem Marina'nın büyümek için zamana ihtiyacı vardı. Şans eseri ikinci kez karşılaştıklarında Marina gördüğü bir şeyin iyi olduğunu anlayacak kadar büyümüştü.

Marina her gece bu adamın yanında uyuyup her sabah yanında uyandığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü ve bu ilk kez değildi. Onu bir saatliğine dahi olsa bıraktığı için pişmanlıkla dolu bir sızı hissetti.

“Günaydın, müstakbel eşim.” Kelimeyi söylerken gülümse-di. Refleks olarak komodinin üstünde bıraktığı nişan yüzüğüne uzandı. İkizkenar yamuk şeklinde safirlerin ortasında zümrüt kesim elmas olan devasa bir beş karattı. Nefes kesici, hep takmayı umduğu türden bir yüzüktü. Ancak bir kez takınca neredeyse ondan korktuğunu fark etmişti. Yüzüğü metroyla işe giderken, bir kaynakla görüşürken veya *Press*'teki masasında otururken bile taktığını hayal edemiyordu. Çoğu sabah komodinin üstündeki küçük tabağa bırakıyordu. Sürekli takmamasının Grant'i rahatsız ettiğini biliyordu ama böylesi pahalı ve eşsiz bir şeyi kaybetme riski almak istememesini anlıyor gibi görünüyordu. Evlendikten, işten ayrıldıktan sonra sürekli takacağına söz vermişti.

“Ne zamandır uyanıksın?” diye sordu.

Grant ona baktığında Marina'nın gülümsemesi soldu.

"Sorun ne?"

Grant başını salladı. Bir şey demeden ona gazeteyi uzattı. Şehirle ilgili haberlerin olduğu kısım görünecek şekilde katlanmıştı. Marina eline alıp içerikleri taramaya başladı.

"Çatı katından Beyaz Saray'a." Grant'ın babasının fotoğrafına baktı. Makaleyi hızla okudu; tarafsız görünüyor, yalnız Ellis ailesinin Ortadoğu parasıyla bağlantısı hakkındaki muğlak korkuyu belirtiyordu. Daha önce yazılmamış bir şey değildi.

"Korkunç değil," dedi. "Baban resimde yakışıklı görünüyor. Hatta sana benziyor. Sadece daha az saç var."

"Hayır. O değil." Grant gazeteyi elinden alıp ters çevirdi. Sayfaya hafifçe vurarak "Burada," dedi. "Şuna bak. Harvard'da sınıf arkadaşlarımdandı. Matthew Werner. Yalnızca otuz beş yaşındaydı."

Marina sayfayı taradı. "Üzıldüm bak. Evli miydi?"

"Evet. Bir kere karşılaşmıştınız."

"Hatırlamıyorum."

"Whitney'deki bir partide. Eşi Chelsea'deki bir galeride çalışıyordu."

Marina eşini hatırlıyordu. Güzel kadınlarla dolu odada Annabel Werner dikkat çekmişti. Tam olarak güzel sayılmazdı ama göz alıcıydı. Çok az kadının taşıyabileceği aşırı avangart, beyaz ve asimetrik bir elbise giymişti. Yüzünden saf sakinlik yayılıyordu. Erkek çocuklarınkine benzer kısa saçları, çıkık elmacık kemiklerini görünür kılmişti. Işıl ışıl mavi gözleri parlıyordu. Marina onu görür görmez sevmişti. Eşleri eski sınıf arkadaşlarından bahsederken onlar da kısaca konuşmuşlardı. Birbirlerinin iletişim bilgilerini almışlardı ama ikisi de bir şey yapmamıştı. Aylar sonra Marina, Wernerların Avrupa'ya taşındıklarını duymuştu. Hayal kırıklığıyla dolu bir sancı hissetmişti. Arkadaş olmayı deneyebileceğini düşündüğü çok fazla kadın yoktu. Annabel Werner istisnalardan biriydi.

“İyi bir adamdı. Çok sevilirdi. Swiss United’da bir işe girmiş...” Grant konuşmaya devam ediyordu ancak Marina dinlemeyi bırakmıştı. Gözleri sayfanın altında, Matthew Werner’la ilgili kısmın aşağısındaki küçük bir makaleye takılmıştı.

“Toplum Gazetecisi Connecticut’taki Evinde Ölü Bulundu,” diye yüksek sesle okudu.

Başlığın altında tablo gibi, beyaz Colonial tarzı, siyah panjurları olan, çiçeklikleri karla kaplı bir evin fotoğrafı vardı. Evin ön kapısı açıktı; içinden sedyedeki cesedi iten bir paramedik çıkıyordu. Ön veranda polis şeridiyle güvenlik çemberine alınmıştı. Marina pencereden tanıdık gelen antika büyükbaba saatini görebiliyordu.

“Tanrım,” diye fısıldadı, sesi boğuktu.

O evi biliyordu. Daha geçen ay o evdeydi.

“Ne oldu?”

“Duncan bu. Duncan Sander. Ölmüş.”

Annabel

Annabel kırk sekiz saat boyunca Matthew'ün canlı halde bulunabileceğine dair umuda tutundu. Havaalanı yetkilileriyle, arama ekibinden personellerle ya da Ajan Bloch ve Vogel'le telefonda olmadığı zamanlarda, çılgınca özel uçak düşme istatistiklerini araştırıyordu. Gök gürültülü sağanak sırasında Kanada Rocky Dağları'nda düşmüş bir Gulfstream G450 hakkında yazılmış bir makale bulmuştu. Yolculardan üçü kurtulmuştu. Uçak düştükten otuz saat sonra, uçağın gövdesinin indiği yerden kilometrelerce uzakta bulunmuşlardı. Çok açlardı, yaralılardı ancak yaşıyorlardı. İsimlerini aklına yazmıştı: Paul Gagnon, John Leblanc, Alec Roy. Gece vakti, çeşit çeşit uyku ilacı aldıktan sonra kendi kendine bu isimleri tekrarlıyordu; onun için büyümlü bir söz, mantra gibiydi. Hayatta kalanlar ona umut veriyordu.

Alpler'de düşen bir Hollanda uçağı olan başka bir G450 ile ilgili bir makale de bulmuştu. Kaza on iki ay önce, yine bir fırtına yüzünden gerçekleşmişti. Durum hiç iyi değildi. Hiç hayatta kalan olmamıştı. Geriye neredeyse hiçbir şey kalmamış, yalnızca karakutu ile gövdeden ve kanattan küçük parçalar bulunmuştu. Annabel yazıyı defalarca okudu. En sonunda arama geçmişini silip yazıyı kafasından attı.

Annabel, Fatima Amir'i de araştırmıştı. Nasıl araştırmasını ki? Matthew o kadınla birlikte, onun uçağında ölmüştü. Fedpol gelip kapısını çalana kadar adını duymadığı bir kadındı bu.

İnternette Fatima Amir hakkında dikkat çekecek kadar az bilgi vardı. Birden fazla makalede halka açıklık konusunda ne

kadar utangaç olduğundan bahsedilmişti; *Financial Times*'taki yakın tarihli bir makalede "münzevi finans dehası" olarak anılıyordu. Annabel kadın hakkında okuyacak fazla şey olmamasından ötürü bir nevi rahatlamıştı. Fatima Amir çok zengindi, başarılıydı, iyi eğitimliydi, güzeldi. Fotoğrafları arasında dolanmak kendini cezalandırmak gibiydi. Hiçbir amaca hizmet etmiyordu ve Annabel'in iyice çaresizliğe sürüklenmesini yol açıyordu.

Bir gün önce arama ekibi, Mont Trélod'nun zirvesinde uçağın karakutusunu bulmuştu. Annabel'e haberi doğrudan ileten Ajan Bloch'a göre bu, buzlanmayı önleme sisteminin uçuş sırasında arıza verdiği anlamına geliyordu. Bu arıza yüzünden pilot farkına varamadan uçağın kanatlarında buz oluşmuştu. Bloch'un dediğine göre bu, özel jetlerde sık görülen bir sorundu. Bunu duygusuzca, ufak bir tasarım hatasından bahsediyormuş gibi söylemişti. Arkaya tam yatmayan koltuklardan, eğri katlanır masalardan bahsediyormuş gibi...

"Bir kaza," demişti, sonuç olarak. "Trajik bir kaza."

"Emin misiniz? Herhangi bir endişe yok mu..." Annabel'in sesi giderek azaldı. BBC'de bir sunucu Fatima Amir'le pilotu Omar Khoury'nin potansiyel terörist bağlantıları olup olmadığını sormuştu. Annabel bunun üzerine hemen televizyonu kapatmıştı, o ihtimali düşünmek istememişti. Yine de şüphe içini kemiriyordu. Kabul etmekten utanıyordu ancak ikisinin de Ortadoğulu olması onu düşündürüyordu.

"Kasıtlı bir şey olduğu hakkında mı?"

"Evet."

"Bu hesaba katıldı elbette. Bugünün politik iklimi sebebiyle her daim hesaba katılır; özellikle de Amirler gibi aileler için içindeyse. Ama şimdilik öne çıkan teori bu değil gibi görünüyor. Karakutuların içinde epey bilgi vardır, Bayan Werner. Veri ve kokpitin ses kayıtları bir sistem arızası olduğunu işaret ediyor."

"Amirler gibi aileler derken?"

"Fatima Amir. Uçağın sahibi. Diğer yolcu oydu."

“Evet, biliyorum,” dedi Annabel ters bir şekilde. Bloch’un Fatima Amir’den, çoktan öldüğünü varsayıyormuşçasına geçmiş zamanda bahsetmesi canını sıkıyordu. Konuşması çok soğuk, çok tarafsızdı. Söylediğini düzeltmek istese de cesaret edemedi. Kavga etmekten yorulmuştu. “Size dediğim gibi, onun adını daha önce duymadım...” Durdu. “Olaydan önce yani.”

Annabel, Julian’a doğru baktı. Kazadan beri her gün onu görmeye geliyordu. Bloch ve Vogel dairesini terk ettikten sonra aradığı ilk kişi oydu. Hatta tek kişi. Cenevre’de tanışıp gerçekten umursadığı ve kendisini umursadığını bildiği tek insanın Julian olduğunu fark etmişti.

Matthew gibi Julian White da eğitilmiş bir vergi avukatıydı. Cenevre’ye Matthew’le aynı sebepten, yani bir sürü para kazanmak için yedi yıl önce gelmişti. Londra’dan ayrıldığında, IRS’in İngiliz karşılığı olan HMRC’de düşük ücretli bir memur olarak çok çalışmıştı. Cenevre’deyse kalın bir cüzdanı ve ondan da kalın bir Rolodex’i olan özel bir bankacıydı.

Annabel, Julian’la ilk tanıştığında ondan nefret etmişti. Onu çok şaşaalı ve savurgan, İsviçre’de özel bankada çok kalırsa Matthew’ün dönüşeceğinden korktuğu türden biri olarak görmüştü. Taşındıktan üç ay sonra Annabel, Matthew’e Zürih’e gittiği bir iş gezisinde eşlik etmişti. Matthew toplantıdayken trene binip dünyadaki en mükemmel on dokuzuncu yüzyıl Fransız resim koleksiyonlarının bulunduğu özel bir villa olan Oskar Reinhart Müzesi’ne gitmişti. İsviçre’de çoğu gün bunu yapardı. Tek başına müzeleri, galerileri gezer, resimlere bakardı. New York’taki hayatından pek farklı olmadığını söylüyordu kendine. Tabii burada karşılığında para almıyordu.

Winterthur’daki tren istasyonundan çıkarken yağmur yağmaya başlamıştı. Annabel bir banka oturmuş, botlarının ipleri-

* Internal Revenue Service. Amerika Birleşik Devletleri’nin Milli Gelirler İdaresi. (ç.n.)

** HM Revenue and Customs. Yani İngiltere Gelir ve Gümrük İdaresi. (ç.n.)

ni iyice sıkarak kendini müzeye kadar sürecektir nahoş yürüyüşe hazırlamıştı. Yanında şemsiye yoktu ve yağmurluk giymek de aklına gelmemişti. Yağmurun durduğunu hissettiğinde başını kaldırmıştı. Karşısında Swiss United şemsiyesini ona tutan Julian'ı bulmuştu.

“Sanırım aynı yere gidiyoruz,” demişti Julian. “Birlikte yürüelim mi?”

“İstekilerle olman gerekmiyor mu? Tüm şirketi kapsayan bir şey sanıyordum.”

“Öyle zaten.” Hoş bir biçimde gülümsemişti. “O yüzden bizim kaçtığını fark etmezler.”

“Gününü Renoir ve Cézanne’la geçirmeyi şöyle zaman geçirmeye yeğledin... Bağışla, seni en son gördüğümüzde bizi tanıştırdığın kadının ismini hatırlayamıyorum.” Annabel gıcıklık yaptığını biliyordu ama kendini durduramamıştı. Birkaç hafta önce bir restoranda müthiş kısa elbiseli bir kadınla oturan Julian’la karşılaşmışlardı. Eğer o kadın reşitse de yaşını daha yeni doldurmuş olmalıydı.

Julian aldırımıyormuş gibiydi. “Natasha mı? Zeki kadın. Benden hemen kurtuldu.”

“Gerçekten zekiymiş galiba.”

“Ben daha çok Daumier seven bir adamım. Müthiş bir mizah anlayışı var. Sen onu biliyor musun? Bilmiyorsan her şeyini anlatabilirim.”

“Evet, elbette!” dedi Annabel şaşkınlıkla. “Yale’deyken mezuniyet tezimi Daumier üzerine yazmıştım.”

“O zaman bildiklerin benimkinden birazcık daha azdır. Gel. Birbirimizi eğitelim.” Julian kolunu uzatmıştı. Gökyüzü açılıp gök gürültüsü öfkeyle başlarının üstünde patlarken Annabel kolunu onunkine dolayıp Julian’a doğru yaklaşmıştı.

Zürih’e döndükten sonra Julian ve Annabel arkadaş olmuşlardı. Annabel’in ne kadar yalnız olduğunu hissetmiş gibiydi.

Onu galeri açılışlarına davet etmişti. Ressamlarla, koleksiyoncularla ve küratörlerle tanıştırmıştı. Onu iş bulma konusunda cesaretlendirmişti. Sanat danışmanı arayan müşteriler olduğunu söylemiş ve deneyimli bir eksperle mutlulukla işe alabilecek, açık artırmalarda çalışan arkadaşlarından bahsetmişti. Matthew, Annabel'in onunla çok fazla zaman geçirmesine aldırış etmemişti. Hatta eşinin sonunda Cenevre'ye daha çok yerleşir gibi görünmesi hoşuna gitmişti. Bir kere bile ilişkilerinden rahatsız olmamıştı. Annabel de aynı şeyi söyleyebilmeyi dilerdi. New York'tayken kıskanmak aklına gelmemişti. Ya da belki sadece zamanı olmamıştı. Cenevre'deyse çok fazla vakti vardı. Matthew hep uzaktaydı. Akşam yemeğini ofiste yiyordu. İş için seyahat ediyordu. Zoe isimli Fransız, güzel, genç bir asistanı vardı; her yere birlikte gidiyorlardı. Annabel yalnız kaldığında hayal gücünün zirveye ulaştığını fark etmişti. Matthew'ün onu aldatmasıyla veya terk ettiğiyle ilgili korkunç rüyalar görmeye başlamıştı. Julian'la birlikteyken en azından böyle şeyleri düşünmüyordu. Onunla olduğunda yeniden kendisiymiş, arkadaşları ve ilgi alanları olan bir insanmış gibi hissediyordu. Bir gurbetçiden, bir bankacının karısından öte kimliği olan bir birey gibiydi.

Julian boğazını temizledi. Ellerini ceplerine sokmuş halde pencerenin yanında duruyordu. Yorgun görünüyordu. Solgun mavi gözlerinde halkalar, alınıdaysa endişeye bağlı kırışıklıklar oluşmuştu. Genelde dikkatle taranan seyrek sarı saçları darmadağınktı. Annabel, dünden beri kıyafetlerini değiştirmediğini fark etti. Uyumak için eve gitmiş miydi? Hatırlamıyordu. Günler birbirine karışmaya başlamıştı. Kısa dilimler halinde uyuyordu. Bir saat burada, bir saat orada. Gün ve gece muğlaktı. Julian'ın dün ona verdiği ilaçlar biraz yardımcı olmuştu. Dinlenmeyi umarak şarapla beraber içmişti. Derin bitkinlik kemiklerine yayıldı. Her daim yorgundu ancak korku damarlarından akarak beyninin ve sinirlerinin zorla aşırı çalışmasına yol açıyordu.

Julian bir şey söyleyecekti. Annabel'in duymak istemeyeceği bir şeyi saklamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzmesinden anlamıştı.

"Kim o kadın, Julian?" dedi. "Söyle. Bilmem lazım."

"Fatima, Matthew'ün müşterilerinden biri," dedi Julian sessizce. "Anladığım kadarıyla Beşşar Esad'ın uzaktan kuzeni."

"Doğrudan kuzeni," diye düzeltti Bloch.

"Fatima terörist değil." Julian başını salladı. "Koruma fonu yatırımcısı. Londra'da yaşıyor. Orada doğup büyümüş; babası doktor. Ailelerinin Suriye'deki üyeleriyle bir alakaları yok. Öyle olsaydı Swiss United onlarla çalışmazdı. İnan bana."

Annabel duyduklarını düşünürken kaşlarını çattı. "Matthew'ü nereden tanıyor?"

"Sanırım onları Jonas tanıştırmış. Erkek kardeşi yıllardır bankanın müşterisi."

"O yüzden mi Matthew Londra'daydı? Onu görmek için?" Az daha *Onun yanında olmak için*, diyecekti ama kendini durdurdu.

"Bilmiyorum, Annabel. Gerçekten. İşimiz gizlilik üzerine kurulu. Matthew'le listemizdeki insanlar hakkında asla konuşmazdık. Öyle olması gerekiyor."

"Ama kadının müşterisi olduğunu biliyorsun."

"Matthew söylemedi. Yalnızca tahmin ettim. Birkaç defa ikisini birlikte gördüm."

Annabel kaşlarını kaldırdı.

"Profesyonel bir ortamda yani," diye ekledi aceleyle. "Bankada. Toplantılara girip çıkarken işte."

"Bana yalan söylemesinin sebebini anlamıyorum. Bir müşteriyle görüşmek üzere Londra'ya gideceğini söyleseydi sorun olmazdı. O kişi Fatima Amir gibi güzel bir kadın olsa bile."

Bloch'la Julian bakiştılar. Annabel kıskanıyormuş gibi konuştuğunu fark etti. Zaten *kıskanıyordu*. Fatima Amir güzeldi.

Objektif olmak gerekirse göz korkutucu bir güzelliği vardı. Annabel'in bulduğu birkaç resminde otuzlarının sonunda görünüyordu. Dikkat çeken, fotojenik yüz hatları; Romanesk bir burunu, belirgin elmacık kemikleri, dolgun, şehvetli dudakları vardı. Kahverengi teni ışıldıyordu ve gür saçları o kadar siyahtı ki güneş ışığında mavi gözüküyordu. Her fotoğrafta şık giyiniyordu; üzerinde hep kalem, kumaş pantolonlar, boğazlı kazaklar ve şık ceketler oluyordu. Fatima Amir, olağanüstü dış görünüşüyle hava atmaya ihtiyaç duymayan türden bir kadındı. Söylentilere göre varlıklıydı. Ki bu daha kötüydü. Matthew'ün asistanı olan Zoe; potansiyel bir metres, kaçamak, Matthew'ün fazladan bir bardak viski içtikten sonra bir iş gezisinde yapabileceği ve pişman olacağı bir hataydı. Ancak Fatima hata falan değildi. Kaçamak değildi. Bir erkeği karısından ayıracak türde bir kadındı.

"Aldatıyor muydu? Aldatıyorsa bana söyler miydi?"

"Annabel, dur artık. Sana tapıyordu. Bunu biliyorsun. Sadece yoruldun."

"O kadın kocamla birlikte öldü. Orada olduğunu bilmediğim bir ülkede, haberdar olmadığım bir geziye gitmiş. Ben bunları nasıl bilmem?" Sesi histerik bir şekilde yükseldi. Sakinleşmesi, kendini kontrol etmesi gerektiğini bilse de yapamıyordu. Verandaya çıkıp gökyüzüne var gücüyle, sesi kısılana kadar bağırarak istiyordu.

"Araştıracam. Eminim Londra seyahati için tamamen mantıklı bir açıklama vardır." Julian yanına gidip bir elini Annabel'in omzuna koydu. Bloch'a baktı. "Belki Annabel soruşturmayı yürüten kişiyle konuşsa daha iyi olur. Böylece rahatlayabilir."

"Tabii. Beni her zaman arayabilir. Ve gelip karakutuyu inceleyen teknisyenle konuşabilir. O, sistem arızası hakkında daha fazla bilgi verir."

"Bu yardımcı olur sanırım. Teşekkürler. Ya arama ekipleri? Aramaya devam ediyorlar, değil mi?"

“Evet, ediyorlar,” dedi Bloch. “Standart protokole göre arama yirmi dört saat daha devam edecek.”

Yirmi dört saat. Annabel’in kalbi duracak gibi oldu. Aramayı bırakacakları aklına gelmemiştir. En azından bu kadar erken olacağını düşünmemiştir.

“Biraz acele sanki.” Julian kaşlarını çatı. “Jonas’la konuşurum. Belki özel kaynakla aramaya devam edebiliriz.”

“Ben gidip uzansam iyi olur. Pek iyi hissetmiyorum, kusura bakmayın.”

Bloch, gitme vakti geldiğini anladığından ayağa kalktı.

“Bence de çok iyi olur, tatlım,” dedi Julian. “Sen biraz dinlen. Ben Ajan Bloch’u geçiririm.”

Annabel, yatak odasının kapısında durakladı. Antreden gelen boğuk sesleri duyabiliyordu. Dinlemek üzere boynunu uzattı.

“Arama büyük ihtimalle yarın sona erecek. Bayan Werner buna hazır mı?” Bloch’un sesinde endişe vardı. Adamın sert yüz ifadesini, çatık kaşlarını ve göğsünde kavuşturulmuş ellerini gözünün önünde canlandırabiliyordu. Bloch’un gergin olduğunda gözlüklerini düzelttiğini fark etmişti. Şu anda da öyle yaptığı hayal etti.

“Kim böyle bir şeye hazır ki?” diye cevap verdi Julian. “Kadın daha otuz yaşında, Tanrı aşkına.”

“Elbette. Üzgünüm. Düşüncesizlik etmek istemedim. Demek istediğim...”

“Yani cesedin bulunacağını düşünmüyorsunuz? Bunun bir şeyleri sona erdirmeye yardım edeceğini düşünmüştüm.”

“Öyle bir beklentimiz yok. Genellikle böyle arıza vakalarında uçaklar havadayken yakıt yüzünden yanarlar.”

“Eğer sorun paraysa...”

“Değil. Şahsen soruşturmayı olabilecek en hızlı biçimde kapatmanın ailelerin yararına olduğunu düşünüyorum. Uzayan soruşturmalar onları zorlayabilir. Olmaması gereken yerlere şüphe tohumları ekilir.”

“Öyleyse büronuz bunun sadece bir sistem arızası olduğu konusunda emin? Suikast falan yok? Bu konuda şüphemiz yok?”

“Evet. Karakutuyu sağlam halde bulduğumuz için şanslıyız. Trajik bir kaza gerçekleşti, daha fazlası yok. Bu durumun Bayan Werner için bir şey değiştirmeyeceğinin farkındayım. Ama en azından kimsenin eşine kasıtlı olarak zarar vermediğini bilerek rahatlayabilir.”

Julian, Annabel’in duyamadığı bir şey söyledi. Julian ve Ajan Bloch’un üç metre yakınına kadar parmak ucunda koridorda ilerledi.

“Amir ailesi, cenaze töreni için hazırlıklara başladı. Bayan Werner’in aynısını yapıp yapmadığını biliyor musunuz?”

“Dinlendikten sonra Annabel’e bundan bahsederim.”

“Sağ olun. Bir şey daha var. Biraz daha hassas bir mesele.”

“Bana söyleyebilirsiniz.”

“Bay Werner’in birkaç kişisel eşyası Bayan Amir’in Londra’daki evinde bulundu. Gönderilmelerini ayarlayayım mı? Eşini üzmemek istemem.”

Annabel derin bir nefes aldı. Bloch’un dediklerini duyunca karnına yumruk yemiş gibi oldu. Matthew’ün Londra’dayken otel yerine Fatima Amir’in evinde kaldığı aklına gelmemişti. Bu çok yakın, çok tanıdık bir eylemdi. Aldatmanın inkâr edilemez bir kanıtıydı.

“Ben halledebilirim,” dedi Julian. “Kiminle iletişime geçeceğimi söyleyin yeter.”

“Pekâlâ. Yardımınız için teşekkürler.”

“Ne demek. Başka bir bilgi alırsanız lütfen bana ulaşın. Annabel çok hassas bir durumda. Şüpheli ya da bunun kaza olmadığını düşündürecek herhangi bir şeye ulaşırsanız önce bana haber verin. Yoksa onun için fazlasıyla şoke edici olur. Hepimiz için elbette ama özellikle Annabel için. Matthew’e çok düşkündü. Haberi güvendiği birinden duyarsa çok daha iyi baş edebilir bence.”

“Sizin gibi bir arkadaşı olduğu için şanslı, Bay White. Size ihtiyacı olacak.”

Annabel ön kapının kapandığını duydu. Sessizce koridordan dönüp Julian onu görmeden yatak odasına girdi. Gardırobunun içinden notlarla dolu kutuyu çıkardı.

Yatağın üzerinde nazikçe sıraya dizdi; yorgan küçük kâğıt parçalarından yapılmış gibi oldu. Üçüncü buluşmalarından kalma konser biletleri. Matthew uyurken çektiği polaroid fotoğraf; erkenden uçağının olduğu bir sabah onu Annabel’in yanındaki yastığın üzerine yerleştirmişti. Balayı zamanlarından bir kibrit kutusu. Matthew’ün evlenme teklif ettiği günün ajanda sayfası. Gözleri yaşlarla bulanıklaşana kadar hepsine tek tek baktı. Üzerlerine uzandı. Uzun bir süre tavanın boş beyazlığına gözlerini dikti. En sonundaysa derin, rüyasız bir uykuya daldı.

Saatler sonra şok içinde uyandı. Berbat bir rüya görüyordu ve kalbi deli gibi atıyordu. Dışarıdaki sokak sessizdi, dolunayın parıltısı penceresinden içeri giriyordu. Gerçeğe uyum sağlamaya çalışarak yatak odasına bakındı. Matthew’ün kazaklarından biri, masanın önündeki sandalyenin sırtında asılıydı. Kendi okuduğu roman, yatak ucundaki pufun üzerindeydi. Bir anlığına, geçen birkaç günün en sonunda uyandığı cehennem gibi bir kâbus olup olmadığını merak etti. Belki Matthew Zürih’teydi. Belki eve dönüyordu. Belki her şey korkunç bir hataydı.

Doğrulup oturdu. Oturma odasından sesler geliyordu. Bir erkek sesi. Artık uyanıktı, tetikteydi. Matthew olabilir miydi? Düşünceyle beraber kalbi hızla atmaya başladı. *Saçmalıyorsun*, dedi kendine. *Dur artık*. Yine de yataktan çıktı ve sendeleyerek yatak odasının kapısına yöneldi.

Kapıyı açtığında ses de netleşti. Annabel koridorda durup dinledi.

“Sanki bir şeyler doğru değil,” dedi Julian, kısık sesle. “İçimde kötü bir his var.”

Annabel parmak ucunda yaklaşıarak köşeden göz attı. Julian oturma odasındaki kitaplığın yanında, ayakta duruyordu. Sırtı dönüktü. Cep telefonunu omzuyla sol kulağının arasına sıkıştırmıştı. Ellerinde bir fotoğraf çerçevesi tutuyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Soruşturma aceleye getiriliyor gibi hissediyorum. Evet, ben de öyle algıladım. İki insan öldü ya. İki önemli insan.”

Ardından döndü ve fotoğrafı kitaplıktaki ait olduğu yere bıraktı. Annabel gördüğünde dudağını ısırды. Üçünün fotoğrafıydı. Zermatt’taki bir teleskinin önünde kollarını birbirlerine geçirmişlerdi. Matthew ortadaydı. Başı geriye doğru atılmıştı, ağzını açmış gülüyordu. Annabel o fotoğrafına bayılıyordu. New York’tan ayrıldıklarından beri geçirdikleri en mutlu anlardandı. O hafta sonu Matthew kaygısızdı, çok rahattı. Fotoğrafta Julian’ın söylediği bir şeye gülüyordu. Annabel, Jonas’la ilgili bir şaka olduğunu hatırladı. Julian, özellikle birkaç içki içtikten sonra Jonas’ın taklidini mükemmel yapardı.

Julian’ın fotoğrafı yeniden eline almasını izledi. Başparmağını nazikçe üzerinde gezdirdi. “Jonas da benim kadar şaşkın,” dedi, hattın diğer ucundaki kişiye. “Evet, katılıyor. Bana bir iyilik yap sana. Fedpol’dan Ajan Bloch’u araştı. Onunla ilgili bulabildiğini bulup bana haber ver.” Durakladı, telefondaki kişi konuşurken başıyla onayladı. “Teşekkür ederim. Çok yardımcı olur. Ve tabii bu ikimizin arasında kalacak.”

Annabel ileri doğru eğilince parke ağırlığıyla gıcırdadı. Julian başını kaldırdı. “Sonra konuşuruz,” dedi. Fotoğrafı bıraktı ve telefonu kapattı.

“Özür dilerim. Kulak misafiri olmak istememiştim. Bir bardak su alacaktım da.”

“Saçmalama. Burası senin evin. Umarım rahatsız etmemişimdir.”

“Yok. Zaten uyanıktım. Hâlâ burada olmana sevindim.”

“Seni yalnız bırakmam. Zaten kanepede uyurum diye düşündüm.”

“Bu gece ikimizin de çok uyuyacağım sanmam.” Annabel kanepeye oturup yanındaki yastığa vurarak oturmasını işaret etti.

“O fotoğrafı çok severim,” dedi.

“Ben de. İnanılmaz bir hafta sonuydu.”

“İlk defa kendimi burada evdeymiş gibi hissetmişim. Aslında öyle hissettiğim yegâne zamanlardandı.”

“Gerçekten mi? Hiç belli olmuyor.”

“Greenwich Village’a taşındığımda anında kendimi evimde hissetmişim. Ama burada...”

Julian anlıyormuş gibi başını salladı. Annabel’in dizine vurdu. “Gurbetçi olmak kolay değil. Özellikle Cenevre’de. Ama iyi idare ettin.”

“Bilmiyorum. Diğer bankacıların eşlerinin arasında pek uyum sağlayamadım.”

“Belki de bu yüzden seni bu kadar seviyorumdur.”

“İşçi kasabasından gelme derme çatma bir sonradan görme olduğum için mi?”

Julian güldü. “Zeki, dirençli ve ilginç olduğun için.”

“Bilmiyorum. Zermatt’taki o hafta sonu ilk defa kendim gibi hissetmişim. Numara yapmıyormuş gibi. Açıkçası seni bulana kadar kayıp biriydim.”

“Bunu bana kaç kadın söyledi tahmin edemezsin.”

Annabel gülümsedi.

“Kiminle konuşuyordun?” diye sordu sonra, sesi yeniden ciddileşmişti.

“Bir arkadaşla. Fedpol’da bağlantıları olan biri.”

“Neden?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet.”

“Ajan Bloch’a güvendiğimden emin değilim. Ya da en azından işini yaptığından emin değilim.”

“Uçağın düşmesinin kaza olduğunu düşünmüyorsun.”

“Kaza olduğu konusunda karar vermekte aceleci olduklarını düşünüyorum. Seni korkutmak istemiyorum, Annabel. Ama Matthew benim arkadaşımdı. Ve eğer biri buna sebep olduysa kim olduğunu bilmek isterim.”

“Ben de. Ve ben de ona güvenmiyorum.”

Bir an sessizlik içinde oturdular. Ardından Julian kolunu Annabel’in omzuna attı ve o da başını koluna dayadı. Gözlerini kapattı ancak yine de gözyaşları dolmaya, yanaklarından aşağı akmaya başladı.

“Her şey o kadar yanlış geliyor ki,” diye fısıldadı. “Birisi niye...” Durdu, cümleyi bitiremedi.

“Bilmiyorum,” dedi Julian, başının üzerine bir öpücük kondurarak. “Ama güven bana, biri böyle bir şey yaptıysa bulacağım.”

“Ben de yardım edeyim.”

“Hayır. Zaten uğraşacağın çok şey var. Lütfen. Bırak ben biraz araştırayım. Kimlerle konuşacağımı biliyorum. Bu işin kökenine birileri inebilirse... Sana söz veriyorum duyar duymaz haber vereceğim.”

Annabel kaşlarını çattı. Julian’ın dışlayıcı ses tonu hoşuna gitmemişti ama bunun kazanamayacağı bir tartışma olduğunu sezebiliyordu. “Olur,” dedi. “Teşekkürler. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

“Sen biraz dinlen, olur mu?” Julian uyluğuna vurdu. “İhtiyacın var.”

“İkimizin de var. Kanepede rahat eder misin? Sana nevresim ve yastık getireyim.”

“Sorun yok. Her yerde uyuyabilirim. Birkaç telefon etmem lazım.”

Annabel esnemesini bastırdı. “Tüm gece ayakta kalma,” dedi ve şakağından öptü. “İyi geceler.” Sonra kalkıp yavaşça yatak odasına doğru gitti. Uzun süre uyanık kaldı, Julian’ın telefonda konuşmasının belli belirsiz sesini dinledi. Yatak odasından

ne dediğini duyamıyordu. Sorun değildi. Yapması gereken işler vardı. Oda aydınlanıp göz kapakları ağırlaşana kadar bilgisayar başında kaldı. Oturma odası sessizleşince bile devam etti. Julian uyuduğundaysa ayaklandı, duş aldı ve Bern'e giden ilk trene yetişmek üzere dışarı çıktı.

Marina

Sander öldü. Ciddi bir sorunumuz var artık.

Marina'yı uyandıran e-posta bildirim sesi oldu. Aslında uymuyordu. Grant yanında uyurken karanlıkta telefonuna bakmaktan kör olmak üzereyken içi geçmişti. Duncan'ın ölümlüyle ilgili yazıyı okuduktan sonra New York'ta tanıdığı her gazeteciye e-posta atmıştı. Kimse bir şey bilmiyordu. Sonu kötü biten bir hırsızlık olduğunu söylüyorlardı. Hor görülen bir âşğın işi olduğunu söylüyorlardı. Duncan'm normalde sessiz olan Connecticut'taki sokağında sürüyle haneye tecavüz olduğunu söylüyorlardı. Bazı raporlara göre değerli antikalar ve bir tablo çalınmıştı. Başkaları evden hiçbir şeyin alınmadığını duymuştu. Polis, Duncan'ın eve zorla giren birini ürküttüğünü ve sonucunda öldüğünü düşünüyordu.

E-posta Mark Felt'ten gelmişti. Uyku sersemliğiyle beyninde o ismi aradı. Tanıdık geliyordu. Tuileries'deki kaynağın adının Mark olduğu söylenmişti. O muydu?

Sonra dank etti: Mart Felt, Bob Woodward ve Carl Bernstein'in 1970'lerde Watergate skandalını çözmelerine yardım eden FBI ajanıydı.

Mark Felt isimsiz kaynağıydı.

Marina kolundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Bu kişi, bu insanlar, her kimseler Duncan'ın isimsiz kaynağıydılar. Şimdi de onun.

Biliyorum. Nasıl konuşacağız? yazdı.

Sadece şifreli kanallardan.

Marina duraksadı. Bu işi doğru yapmak istiyordu. *Lanet olsun, Duncan,* diye düşündü. *Sana ihtiyacım olduğunda neredesin?*

New York'a dönene kadar bekleyebilirdi. Orada en azından başka gazetecilere en güvenli iletişimi nasıl kuracağını danıştı. Belki *Wall Street Journal*'daki Owen Barry yardım ederdi. Adam, Duncan'ın himayesindekilerden biriydi ve bilgisayarlarla arası iyiydi. Owen'e güvenebilirdi. Ancak New York'a dönüşü gelecek hafta olarak planlanmıştı. Bu durumsa o kadar çok bekleyemezdi. Otelin dolabında duran koşu ayakkabılarının ucunda bir USB, o USB'nin de patronunun öldürülmesine sebep olacak kadar hassas bilgilerle dolu olduğu düşünülürse Marina, gelecek haftayı bırak, bu iş yarına kadar bekler miydi onu bile bilemiyordu. Eve mümkün olduğu kadar çabuk dönmeliydi.

"Siktir et," diye mırıldandı sesli bir şekilde ve bir sonraki şifreli konuşmaları için iletişim detaylarını yazdı. Göndere bastı.

"Selam."

Marina arkasını döndü. Grant oturmuş ona bakıyordu. Üzerinde tişört yoktu, sadece belinden aşağısını yorgan kapatıyordu. Yarı karanlıkta Marina'ya uykuyla gülümsedi. "İyi misin?"

"Kusura bakma," dedi. "Seni uyandırmak istemedim. Uyu-yamadım."

Grant uzanıp eliyle yüzünü sardı. "Biliyorum. Korkunç bir şey."

"Öldüğüne inanamıyorum."

"Bak, burada ne istersen yaparım. Sana bağlı. Ama bence New York'a dönmeliyiz. Mümkünse bu sabah."

Marina yüzünü buruşturdu. "Bu gezi. Çok uğraştın ve..."

"Paris burada kalacak. Başka zaman geliriz."

"Ama masraflar..."

Grant omuz silkti. "Masrafları unut."

Marina elleriyle yüzünü kapayıp hafifçe hıçkırdı.

“Yapma ama,” dedi Grant. “Lütfen, üzülmeni istemiyorum.”

“Çok iyi bir adamsın,” dedi. “Nasıl bu kadar şanslı olabildim?”

Grant’in yüzü rahatladı. “Şanslı olan benim.”

“Gidersek gerçekten üzülmez misin?”

Grant başını salladı. “Gitmeyi tercih ederim,” dedi, katı bir sesle. “Duncan senin ailendi, Marina. Ve aile, dünyadaki en önemli şeydir. Diğer her şey ikincil hasardan ibarettir. Gezi için endişelenme.”

Marina nişanlısının elini tutup dudaklarına götürdü ve öptü. “Teşekkürler,” diye fısıldadı. “Anladığın için teşekkürler.”

“Ne demek.” Grant onu kendine çekerek kollarını vücuduna sardı. Bir süre sessizce ona sarıldı. En sonunda geri çekildi, telefonunu aldı ve havayolu şirketini aradı.

Annabel

Bern'de kar yağıyordu. Annabel, Fedpol genel merkezinin konferans salonunun penceresinden dışarı baktı, karın pervazda birikmesini izledi. Karşısındaki duvarda duran düz ekran televizyondaki görüntü oynadı, sesi kısıktı. Annabel ona göz attı, ardından gözlerini tekrar pencereye çevirdi. Ekranda bir BBC muhabiri Halep'in tozlu sokaklarında, bir zamanlar apartman olan bombalanmış yapıların arasında yürüyordu. Kadının burnunu bir mendille, gövdesini de kurşungeçirmez yelekle örtmüştü. O terk edilmiş yere başka bir bomba atsalar bunlar ne işe yarayacak ki, diye düşündü Annabel. Pencerenin camında kendi yansımasını görebiliyordu. Halep'i düşünmek midelerini daha çok bulandırıyordu.

Önündeki bir kupada soğuk açık kahve vardı; Ajan Bloch'un asistanı hazırlamıştı. İçinde ne süt ne de şeker vardı. Annabel kahveden bir yudum aldıktan sonra bırakmıştı. Yukarıdan bir yerden saat sesi geldi. Buraya geleli bir saatten fazla olmuştu. Beklemesini istemişlerdi, ne de olsa gelmeden önce haber vermemişti.

"Ajan Bloch toplantıda," demişti asistam, Annabel danışmaya geldiğinde.

"Sorun değil," demişti Annabel.

Asistan sinirlenmiş görünüyordu ama bir şey söylememişti. Sadece kibarca başını sallamış ve kahve teklif etmişti. Sonra konferans salonunu hızla terk ederek Annabel'i yalnız bırakmıştı. Kendisini nerede bulabileceğinden, tuvaletin nerede olduğundan ya da Annabel'in ne kadar bekleyeceğinden bahsetmemişti.

En sonunda öğlen olduğunda kapı çalındı. Ajan Bloch bir kolunda akordiyon gibi dosyalarla içeri girdi. Annabel adamın saçını kestirdiğini fark etti. Bir soruşturmanın ortasındaiken bunu yapacak zamanı nasıl bulduğunu merak etti. Ama belki de saçını kendi kesmişti. Saçları iyice dipten kesilmiş, asker tıraşı yapılmıştı. Tıraş makinesiyle banyonun lavabosunda yapmış olabilirdi. Kendi saçını kesecek birine benziyordu. Kıyafetleri, üslubu, gözlükleri; hepsi faydacılık kokuyordu. Adamın evinin nasıl görüldüğünü düşündü. Boş, beyaz duvarları olduğundan şüpheleniyordu. Ev gibi hissettirmiyor olmalıydı.

Annabel ayağa kalktı. Gülümsemeye çalıştı.

“Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler,” dedi. “Belki de önceden aramalıydım. Bugün gelmezsem cesaretimi kaybedeceğimi bildiğinden geldim.”

Bloch başıyla onayladı. Oturmasını işaret etti. “Beklediğiniz için üzgünüm. Julian White, soruşturma hakkında sorularınız olabileceğini söylemişti.”

“Evet.” Annabel durakladı. Şimdi buradaydı ama neden geldiğinden emin olamıyordu. Bu sabah çok acil, Cenevre-Cornavin tren istasyonuna hayatı buna bağlıymış gibi koşacak kadar acil görünmüştü. Bloch’un kolunun altındaki dosyaya baktı. “Onlar uçağın fotoğrafları mı?” diye sordu.

“Fotoğraflar, evet. Karakutu kayıtları. Havaalanı personeliyle yapılan görüşmeler ve uçağın üreticisinden alınan rapor. Herhangi birine bakmakta özgürsünüz. Soruşturmanın bittiği konusunda tatmin olmanızı istiyoruz.”

“Eminim öyledir. Ben sadece...”

“Açıklamak zorunda değilsiniz, Bayan Werner. Sorularınız olması normal.”

“Teşekkür ederim. Aslında neden fotoğrafları görmek istediğimi bilmiyorum. Sanırım hâlâ gerçekmiş gibi hissettirmiyor.”

“Böylesi bir kayba yaklaşmanın doğru bir yolu yok.”

“Aramayı bıraktılar mı? Arama ekipleri yani?”

“Evet. Bu sabah erken saatlerde bitirildi. Üzgünüm.”

Annabel zar zor başını sallayabildi. Beklediği bu olsa da sesli bir şekilde duymak onu soluksuz bırakmıştı.

“Arama kapsamlıydı. Jonas Klauser öyle olmasında ısrar etti. Hatta aramaya devam etmek için bizzat kaynak sağlamayı teklif etti.”

“Bunu bilmiyordum. Çok nazik davranmış.”

“Bulabilecek başka şeyler olabileceğini düşünsek aramaya devam ederdik.”

“Bakabilir miyim?” Annabel dosyayı gösterdi.

“Evet, tabii ki.”

Bloch ince bir yığın fotoğraf çıkardı. Konferans salonunun masasından kaydırarak Annabel’e doğru gönderdi.

Annabel elini resmin üzerinde gezdirdi. Tepelik, karla kaplı bir dağ zirvesinin yukarıdan bir görüntüsüydü. Yakından baktı. O tepelerin enkaz olduğunu fark etti. İkiye bölünmüş bir kanat. Uçağın gövdesinden geriye kalanlar. Metal parçaları yeni tutmuş beyaz karın üzerinde heykel gibi uzanıyordu. Güneş, kenarlarını parıltıyordu. Neredeyse güzel göründüğünü düşündü. Eğer neye baktığını bilmiyorsan tabii. Orası kocasının istirahat ettiği son yerdi. Boğazının arkasında safranın yükseldiğini hissetti. Bir anlığına gözlerini kapayıp sabit kaldı.

Sonraki fotoğraflar enkazı iyice detaylı gösteriyordu. Uçağın çeşitli kısımları vardı. Bazı görüntüler pikselleşmiş ve karanlıktı, yorumlaması zordu. Rorschach Mürekkep Testi gibiydi. Annabel bir tanesine uzun uzun baktı; ilk başta bir insan kafatasım, cenin pozisyonunda yatan bir cesedi andıran kıvrımı gözleriyle takip etti. Ama ne kadar uzun bakarsa o kadar az insana benziyordu.

“O bir pencere,” diye açıkladı Bloch. “Uçağa ait. Jetin gövdesinde hasar oluşan yerlere dikkatle baktık. Kazanın sebebini kararlaştırmamızda yardımcı olan bir yöntem.”

“Bu ne?” Annabel, beyaz metal parçasını işaret etti. Fotoğrafi eline alarak gözlerini kıstı. Üstteki kısımda harfler pek görünür değildi. Uçağın eğiminde, karın yansımasında kayboluyordu. Bir şekilde ona çok tanıdık geliyordu. “JKE,” diye mırıldandı yüksek sesle.

“Dikkatlisiniz. Onu ben bile zor okurum.”

“Küratörlük yapıyorum. Ya da yapıyordum. Fotoğraflardaki ve resimlerdeki küçük detaylara bakarak çok uzun zaman geçirdim.”

“Nerede çalışıyordunuz?”

“Christie’s adlı bir yerde bir süre çalıştım. Empresyonist bölümünde. Sonra da bir galeride. Yüksek lisansımı Yale’de yaptım.” Annabel kızardı. Bu adama özgeçmişini söyleme ihtiyacını neden hissettiğini bilmiyordu. Ciddiye alınmak içindi herhalde. Artık bunu daha sık yapıyordu. New York’tayken herhangi bir delile ihtiyaç duymamıştı. Ama tabii New York’tayken bu soruya bir cevabı da vardı: Sen ne yapıyorsun?

“Cenevre’de çalışmıyor musunuz?”

“Hayır.”

Bloch başını salladı. “Yurtdışından gelen eşlerin çoğu çalışmıyor.”

Annabel, bu cümleden anlam çıkarmamaya çalıştı.

“Burada arama ekibi var.” Bloch önüne başka bir fotoğraf itti. Turuncu tulum giymiş bir grup adam uçağın etrafını sarmıştı. Birkaçı elinde buz baltası tutuyordu ve çoğunun kaskı vardı. Arkalarındaki gökyüzü demir bir perde gibi parlıyordu. “Görebileceğiniz gibi burası kazı yapmak için zorlu bir arazi. Uçak dağın batı yüzüne, birkaç yüz metrelik dik yamacın altına düştü. Özellikle hava muhalefeti durumunda en deneyimli arama ekiplerinin bile alana ulaşıp enkaza erişmesi iyice zorlaşır.”

“Yine de karakutuyu buldular ama.”

“Evet. Burada, tam kanadın altında. İsterseniz içindekileri açıklayabilirim.”

Annabel fotoğrafa göz gezdirdi. Onu işlerken beyni âdeta vızıldıyordu. Doğru olmayan bir şey varmış gibi geliyordu. Gözlerini yeniden uçağın üstündeki harflere kaydırды. Sonra aklına geldi.

Annabel ayağa kalktı. “Gerek yok. Bunlar bende kalabilir mi?” dedi, fotoğrafları alarak.

“Teknik olarak bunların...”

“Matthew’ün hayat sigortası poliçesi vardı. Ölüm belgesini ve diğer belgeleri istediler; istedikleri her şeyi teslim ettiğimden emin olmak istiyorum sadece. Tüm bu evrak işleri gerçekten bunaltıcı oluyor.” Annabel yalan söylüyordu, Ajan Bloch’un anlamadığını umdu. Gergin bir şekilde cevap beklerken masaya baktı. Hayat sigortasından neden bahsettiğini bilmiyordu. Aklına ilk gelen o olmuştu. Ve bu odadan o resimlerle birlikte çıkması gerekiyordu.

Ajan Bloch duraksadı. “Sorun değil.”

“Çok teşekkür ederim.” Annabel fotoğrafları çantasına atıp elini uzattı.

Gitmek üzere döndükten sonra olduğu yerde durdu. “Son bir soru sorabilir miyim?”

“Evet, tabii.”

“Sizde uçağın fotoğrafı var mı? Kazadan önceki halinin?”

Ajan Bloch kaşlarını çatı. “Hayır, sanırım yok. Bulmamı ister misiniz?”

“Yok, önemli değil. Yalnızca merak ediyordum. Yardımaınıza minnettarım.”

“Ne demek, Bayan Werner. Kuzeyden bir fırtına geldiğini söylüyorlar. Kar çoktan hızlanmaya başladı. Buraya arabayla gelmediniz, değil mi?”

“Trenle geldim. Bana bir şey olmaz ama teşekkür ederim.”

“Evinize sağ salim ulaşılırsınız umarım, Bayan Werner.”

Annabel başını salladı ve mırıldanarak teşekkür etti. Kori-

dorda ilerlerken saatini kontrol etti. Bir sonraki trene yetişirse kapanmadan önce Cenevre'deki araştırma laboratuvarına girebilirdi.

Annabel mikrofilm odasında tek başına oturdu. Akşamüstü boyunca aynı odada olan iki öğrenci, akşam yemeği zamanı geldiğinde ayrılmıştı. Annabel'in bitkinlikten ve açlıktan başı zonkluyor ve parlak ekrana bakmaktan gözleri ağrıyordu. Ama umursamıyordu. Resimleri piksellerine kadar incelemeye alışık-tı. Bu konuda dikkatliydi, en ince ayrıntısına kadar inceleyebilme konusunda doğal bir yeteneği vardı; resimlerle çalıştığı yıllar boyunca bu yetenek iyice bilenmişti. Bugünse faydasını görüyordu. Başarısız geçen saatlerin ardından aradığını sonunda bulmuştu. Önünde, siyah beyaz bir halde duruyordu.

Kontrol düğmesini çevirerek resmi büyüttü. Daha sonra Ajan Bloch'tan aldığı fotoğraflardan birini kaldırdı. Başta şüphelendiği gibi aynı fotoğraf değildi. Ekrandaki görüntü, aynı günün daha geç saatlerinde çekilmiş gibi görünüyordu. Dağın yüzü kara gölgelerle lekelenmişti ve alanda daha az kurtarma görevlisi vardı. Ajan Bloch'un verdiği ilk resimde Annabel, turuncu takımlı yirmi üç adam saymıştı. Ekrandaki görüntüdeyse sadece sekiz tane görülüyordu. Ancak aynı uçaktı. Ondan emindi. Uçağın ortasındaki parçalanmış kısımda da aynı çıkıntılı kenarlar vardı; yerinden ayrılmış bir kanat uçağın gövdesinden temiz bir şekilde kopmuş halde parlayan karın üstünde duruyordu. İkinci görüntüdeki açı sayesinde uçağın yan tarafındaki *JKE* harfleri daha açıkça görülebiliyordu.

Annabel'in Almanca bir gazete yazısını çevirebilmesi tamamen iradesinin eseri idi. Ajan Bloch'la buluşmadan önce internette okuduğu versiyonu *Daily Mail* için kısaltılmış halde çevrilmişti. İç karartıcı istatistikleri zaten biliyordu: Uçağın modeli Gulfstream G450'ydi, Hollanda'dan uçarak Alpler'de

düşmüştü; bu neredeyse Matthew'ün uçağının düşüşünün bir yıl öncesinden bir gün önceydi. Hayatta kalan olmamıştı. İlk okuduğunda daha fazlasını bilmek istememişti.

Ancak şimdi her şeyi bilmek istiyordu. Okuduğuna göre uçak Chambéry'nin hemen doğusundaki Bauges Dağları'nda düşmüştü.

Enkazına Mont Trélod'nun tepesinde rastlanmıştı.

Uçak, Hollanda Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne aitti. Felemenkçe adı Koninklijke Luchtmacht'tı. Bu da uçağın gövdesinin geriye kalan kısmındaki süslü bir şekilde yazılmış *JKE* harflerini açıklıyordu. *KONINKLIJKE*'nin son harfleriydi bunlar.

Yoğun aramadan sonra uçağın karakutusunda ulaşmışlardı. Buzlanmayı önleme sisteminde bir hata olduğunu gösteriyordu. Yazıda, bu büyüklükteki özel jetlerde sık karşılaşılan bir vaka olduğu söyleniyordu.

Annabel yazdır tuşuna basarken ellerinin titrediğini hissetti. Mikrofilm odasının köşesinde duran yazıcı vınlayarak çalıştı. Annabel kâğıtlar yazıcıdan çıkar çıkmaz onları aceleyle kaptı. Çantasına sıkıştırdığında kâğıtlar hâlâ sıcaktı.

“*Arrête ça, madam.*” Arkasından gelen bir ses Annabel'i durdurdu.

“Efendim?”

Parmaklarında mürekkep olan bıyıklı bir adam kapı eşiğinden ona bakıyordu.

“Mikrofilmdeki kayıtları kütüphane kimliğiniz veya üniversiteden izniniz olmadan bastıramazsınız.”

“Üzgünüm, fark etmedim. Nasıl alabilirim?”

Adam sabırsız bir şekilde yukarıdaki saati gösterdi. “Artık çok geç. Kitap ödünç verme masası beşte kapanıyor. Yarın gelmeniz gerek.”

“Hayır, hayır. Seve seve ödeme yaparım, bu yazıya bu akşam ihtiyacım var.”

* Onları bırakın hanımefendi. (e.n.)

Adamın dudakları büzüldü. En sonunda elini uzattı. “Bir bakayım lütfen.”

Annabel isteksizce yazıyı ona verdi.

Adam parmağının ucunu yalayıp sayfaları saydı. “Beş sayfa. Beş sent, lütfen.”

Annabel beş senti olmasını umarak çantasını kurcaladı. Çantasının dibinde, dudak nemlendiricisinin yanında bir Euro buldu. Adama uzattı. “Üstü kalsın,” dedi ve adam itiraz edemeden elinden yazıyı kaptı.

“İleride lütfen yazdırma izni alın,” diye seslendi adam arkasından, Annabel koridorda hızla ilerlerken.

Merdiven boşluğuna döndüğünde sırt çantası takmış bir adamla çarpıştı.

Arkaya doğru, doğrudan poposunun üzerine düştü. Çantasının sapı omzundan kaydı ve içindekiler yere saçıldı.

“*Je suis vraiment désolé.*” Genç adam eğilip yerden fotoğrafları toplamaya başladı.

“*C’est bien.*” Düşüşten dolayı sırtı ağrımaya rağmen aniden kalktı. Fotoğrafları adamın elinden aldı ve tekrar çantasının içine attı. Adam gözleri büyümüş bir halde ona bakakaldı. Annabel kendi keskin sesinde mahcubiyet sancıları hissetti. “*Merci beaucoup,*” dedi. “*C’est ma faute.*”

“Hayır, ben acele ediyordum,” dedi adam İngilizce. Holü işaret etti. “Mikrofilm odası orası mı?”

“Evet. Şu anda kapatıyorlar ama.”

“O zaman acele etmeliyim.”

“Umarım aradığınızı bulursunuz,” dedi Annabel ve merdivenlerden inmeye başladı.

Yirmi dakika sonra genç adam kütüphanenin önündeki basa-

* Çok üzgünüm. (e.n.)

** Sorun yok. (e.n.)

*** Çok teşekkür ederim. (e.n.)

**** Benim hatam. (e.n.)

maklarda belirdi. Dışarısı karanlıktı ve çevre düzenlemesi yapılmış alan sessizdi. İki yöne de baktı. Annabel Werner gitmişti.

Rue De-Candolle'yi geçerken telefonunu çıkardı. "Yoğun bir gün geçirdi," dedi hattın diğer ucundaki adama. "Önce Bern'e gidip Fedpol'da Ajan Bloch'u ziyaret etti. Adam ona kazanın fotoğraflarını verdi. Koca bir yığın. Hepsi çantasında. Sonra da kütüphanede birkaç saat geçirdi."

"Tam olarak ne arıyordu?"

"Bir gazete yazısının çıktısını geride bırakmış. Geçen yıl gerçekleşen bir uçak kazasını anlatıyor. Aynı istatistikler. G450. Alpler'de düşmüş, hayatta kalan olmamış."

"Sence neden?"

"Belki de Ajan Bloch'un kazanın detayları konusunda tamamen açıksözlü olmadığından şüpheleniyordur."

"Ajan Bloch'ta farklı bir şeyler var," dedi Jonas Klauser. "Birisine baktırırım. Yazının kopyası sende var mı?"

"Var efendim."

"Bana getir. Ve onu takip etmeye devam et. Her hareketini bilmek istiyorum. Nereye gidiyor, kiminle konuşuyor... Ne düşündüğünü bilmek istiyorum." Sonra devam etti; "Matthew'ün bilgisayarıyla ilgili gelişme var mı?"

"Hayır, efendim. Ortaya çıkmadı."

"Belki de uçakta yanındaydı o halde."

"Sanmıyorum. Amirlerin güvenliğine göre havaalanından ayrılırken yanında değilmiş."

"Pekâlâ. Aramaya devam et. Ve karısının tepesinde kal."

Ardından Jonas telefonu kapattı. Andre Lamont, mopedine atlayıp hızla gecenin içine karıştı.

Marina

Charles de Gaulle Havaalanı'nda Marina'nın gördüğünü hatırladığından daha çok güvenlik vardı. Nereye baksa mavi bereli polisleri görüyordu. Kamufleli askerler de vardı; ellerinde korkutucu, büyük silahlarla çift halinde devriye geziyorlardı.

“Sence ne oluyor?” diye fısıldadı Grant’e, el bagajlarının kontrolden geçmesi için sırada beklerken. “Burası askeri üsse dönmüş.”

Grant omuzlarını silkti. “Bence güven veriyor. En azından güvenliği ciddiye alıyorlar.”

Marina başını salladı ama ters bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordu. Havada elektrik gibi çatırdayan bir gerginlik vardı.

“Sıra on dakikadır hareket etmedi.” Marina başıyla önlerindeki kuyruğu gösterdi. Parmak uçlarında yükselerek gecikmenin kaynağını tespit etmeye çalıştı.

“Rahatlaman lazım.” Grant elini omzuna koydu ve başparmağını basınç noktasına bastırdı. “Yorgunsun. Uçuş çok geç olduğu için üzgünüm. Yapabileceğimin en iyisi buydu.”

Marina inledi. “Aman Tanrım. Çok iyi hissettiriyor.”

“Yarın otelde çiftlere özel masaj için ikimize randevu almıştım. Ama kaçıracağız, o yüzden onun yerine şehirde Rachel’a yer ayırttım. Uçuştan sonra sana iyi gelir diye düşündüm.”

Marina sahte bir şüpheyile gözlerini kıstı. “Neyin var senin?”

“Neyim varmış?”

“Ciddiyim. Çok şanslı olmalıyım. Yakışıklısın, zekisin, komiksinsin ve muhtemelen dünya üzerindeki en düşünceli adamsın.

Aşırı şanslı olmalıyım.”

Grant kıkırdadı. “Bir sürü kusurum var.”

“Birini söylesene.”

“Çok kıllıyım.”

“Bu tatlı bir şey. Evcil hayvan gibisin.”

“Neredeyse her gece yarım kilo dondurma yiyorum.”

“Yine tatlı.”

“Çok fazla çalışıyorum.”

“Onu zaten biliyoruz.”

“Daha fazla spor yapmalıyım.”

Marina başını salladı. “Sürekli spor yapan erkekler sıkıcıdır. Formun harika. Gördüğüm en harika popo sende.”

“Bir de donanmadayken görseydin.”

“Gördüm. Bir kere. Seni buluşmaya davet etmiştim. Hatırladın mı?”

“Yürü.” Grant poposuna vurdu. “Sıra hareket ediyor. Senin sıran.”

Marina da ona vurdu ve göz kırptı. Şimdi kendini daha hafif hissediyordu. Hatta mutluydu. Grant’in üzerinde böyle bir etkisi vardı. Omzundaki çantasını çıkarıp tarama cihazının bandına koydu.

Tarayıcıdan ilk olarak Grant’in çantası çıktı. Marina onun ayakkabılarını giymesini, dizüstü bilgisayarını yeniden çantasına koymasını izledi. Arkalarındaki çift de eşyalarını alıp kapıya yöneldi. Sıra artık verimli bir şekilde ilerliyordu ancak Marina’nın çantasından iz yoktu.

“*Excusez-moi,*” diye seslendi cihazın arkasındaki güvenlik elemanına. “*Où est mon sac?*”

“Eminim bir dakikaya gelir,” dedi Grant, kolunu beline doladı.

* Affedersiniz. (e.n.)

** Çantam nerede? (e.n.)

Marina onu görmezden geldi. Tarayıcı cihaza yaklaştı. “*J’ai besoin mon sac,*” dedi, bu kez daha yüksek sesle.

Birinin omzuna vurduğunu hissetti. Sert görünümlü bir polis memuru arkasında duruyordu. “Madam,” dedi, Police Nationale rozeti parladı, “lütfen benimle gelin.”

Grant ileri atıldı. “Sorun nedir?”

Polis doğrudan Marina’ya baktı. “Benimle gelmeniz gerek.”

Marina derin bir nefes aldı. Etraftakiler bakıyordu. “Sorun değil,” dedi Grant’e. “Eminim bir şey yoktur.”

“Ben de geliyorum,” dedi Grant.

“Nasıl isterseniz,” diye cevap verdi polis.

Grant, Marina’nın elini tuttu. Bir şey demeden polis memurunu dikkat çekmeyen beyaz bir kapıya kadar takip ettiler. Adam banklardan birini işaret etti. “Burada bekleyebilirsiniz,” dedi Grant’e. Marina’ya döndü; “Beni takip edin lütfen.”

Grant, Marina’nın elini üç kez sıktı: *Seni seviyorum.*

O da iki kere sıkarak karşılık verdi: *Hem de çok.*

“Endişelenme,” dedi ona.

“Uçağımız kırk dakika içinde yolcu almaya başlayacak,” dedi Grant, Marina’dan çok memura konuşmuştu. Marina ona gülümsedi, sakın görünmeye çalışıyordu. Polisle birlikte küçük bir odaya girerken aklından muhtemel senaryoları geçirdi. Bir karışıklık olmalıydı ya da ilave bir güvenlik taraması için rasgele seçilmişti. Belki de el bavuluna yanlışlıkla güvenliği alarına geçiren bir şey koymuştu. Tırnak makası. Sprey kutusu.

En korkutucu ihtimal, olayın USB’yle bağlantılı olmasıydı. Marina kaynağının ona söylediğini tam olarak hatırlamaya çalıştı. Şifre russell1. USB’nin içinde kişisel bilgiler var. Fotoğraflar. İşle alakalı bir şey yok.

“Lütfen oturun,” dedi memur, etrafında metal sandalyeler olan küçük masayı gösterdi. “Kısa süre içinde birisi sizinle ilgi-

* Çantama ihtiyacım var. (e.n.)

lenecek.” Ardından odadan ayrıldı. Marina bir sandalyeye oturup masanın üzerinde ellerini birleştirdi. Yukarıdaki duvar saati saniyelerle beraber tıkladı. *Uçağın kalkmasına otuz yedi dakika kaldı*, diye düşündü. Gözlerini kapayarak rahatlamak için derin bir nefes aldı.

“*Bonsoir*’ Bayan Tourneau.” Marina’nın gözleri aniden açıldı. Yuvarlak çerçeveli gözlüklü ve üstüne uymayan bir takım elbise ceket giymiş ince bir adam içeri girdi. Kolunun altında bir defter vardı, elindeyse Marina’nın el bagajını tutuyordu. Çantayı masaya, ikisinin arasına koydu ve elini uzattı. “Antonie Fournier. Police Nationale.”

Marina ayağa kalktı ve adamın elini sıkarken gülümsedi.

“Eminim neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur.”

“Evet.”

“Bayan Tourneau, Paris’e gelme amacınız neydi?”

“Nişanımızı kutluyoruz.”

“İş için değil mi?”

“Hayır.”

“En son ne zaman Duncan Sander’la konuştunuz?”

“Birkaç gün önce aramıştı ama yalnızca birkaç dakika konuştuk.”

“Ne hakkında?”

“Bana iyi bir tatil dilemek istemiş.”

“İşten bahsetmediniz mi?”

“Hayır. Tatildeyim. Ve Duncan da ücretli izinde.”

“Elbette Bay Sander’ın o aramadan kısa bir süre sonra öldürüldüğünün farkındasınızdır.”

“Evet. O yüzden eve dönüyorum zaten. Cenaze için. Bay Sander’ın öldürülmesini mi araştırıyorsunuz?”

“Hayır, madam. O bir Amerikan vatandaşı. Ne var ki Bay Sander’ın Cenevre’ye gitmeyi planladığı ve bir İsviçre bankası-

* İyi akşamlar. (e.n.)

nın içinden yasal olmayan yollarla bilgi edinmeye çalıştığı konusunda şüphelerimiz var.”

Marina kaşlarını çattı. “Bu bana mantıklı gelmiyor. Duncan çalışmıyordu. Dediğim gibi, ücretli izindeydi.”

“İnsanlar ücretli izindeyken de çalışır, Bayan Tournéau.”

“Belki. Bunların benimle ilgisini anlayamadım. Hatta sizinle.”

“Fransız vatandaşlarından özel bilgiler çalınması durumu var. Bu yüzden beni ilgilendiriyor.”

“Üzgünüm ama size yardım edemem. Duncan’la işle ilgili haftalardır konuşmadık.”

“Paris’te herhangi biriyle görüştünüz mü, Bayan Tournéau?”

“Nişanlımın üniversiteden bir arkadaşıyla akşam yemeği yedik.”

“Başka kimse yok mu?”

“Yok.”

“Birileri sizden otelde bir şey bırakmanızı ya da Bay Sander’a bir şey getirmenizi istedi mi?”

“Hayır. Çantamı arayabilirsiniz derdim ama sanırım onu çoktan yaptınız.”

Fournier gülümsedi ve defterine bir şey yazdı.

“Paris’teyken bir şey satın aldınız mı?”

“Birkaç fotoğraf çektim. Ve anneme Hermès eşarplarından aldım.” Marina saate göz attı. “Uçağım birazdan yolcu almaya başlayacak.”

“Farkındayım.” Fournier defterinden başını kaldırmadı. Marina adamın yazışını izledi. Adamın kimlik falan göstermediğini fark etti. Kim olduğunu ve kim için çalıştığını merak etti. *Duncan, nasıl bir belaya bulaştın?* diye düşündü, gerginlikle oturduğu yerde kıpırdarken.

“Peki, Bayan Tournéau. Yardımınız için teşekkürler. Son bir sorum kaldı.”

“Tamam.”

“Bay Sander size hiç Swiss United Bank’ten bahsetti mi?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Şu ara bir haber üzerinde çalıştığını düşünmüyor musunuz?”

“İki soru oldu.”

Fournier bir kez daha güldü.

“Hayır, düşünmüyorum,” diye cevap verdi Marina. “Açık söylemek gerekirse Duncan’ın içki sorunu vardı. Oldukça ciddileşmişti. Dergiden hastalık izni almıştı. Duncan’ın çalışmak için ne zamanı ne de kapasitesi olduğunu düşünüyorum.”

Fournier başını salladı. Ayağa kalktı. Marina da onu izledi.

“Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Tourneau,” dedi, elini uzattı.

“Ne demek. Çantamı alabilir miyim?”

“Evet, tabii.” Marina el çantasını alıp omzuna taktı. Fermuarının tamamen kapatıldığını fark etmeden edemedi. X-ray cihazının bandına yerleştirdiğinde böyle değildi. Yapabildiği kadar dikkat çekmeden çantayı açtı ve elini içine soktu. USB’nin durduğu iç cebine dokundu. Parmakları USB’yi sardığında rahat bir nefes aldı.

Grant dışarıdaki koridorda gerginlikle volta atıyordu. “Sonunda geldin,” dedi, Marina çıktığında. “Endişelenmeye başlıyordum.”

“Gerek yok.” Zorla gülümsedi. İçten içe kalbi deli gibi atıyordu. “Beklettiğim için üzgünüm.”

“Sorun yok. Yetişiriz.”

Hızla kapıya giderken Marina, Grant’in eline uzandı.

“Ne istiyorlarmış?” diye sordu.

“Pek anlamadım. Sanırım yanlış anlaşılmalıydı.”

“Tuhaf.”

“Biraz öyleydi.”

Kapıya geldiklerinde henüz yolcular alınmaya başlamamıştı. Aslında masanın arkasında havayolu personeli falan da yoktu.

Marina etrafına bakınarak anlamaya çalıştı. Köşedeki bir televizyonun önünde geniş bir kalabalık toplanmıştı.

“Ne oluyor?” diye fısıldadı Grant’e. “Yolunda olmayan bir şeyler var.”

“Stade de France’ta terör saldırısı olmuş,” dedi yanlarındaki bir kadın. “İntihar bombacıları olduğunu söylüyorlar. Bir futbol maçı sırasında olmuş. Cumhurbaşkanı Holland da oradaymış.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Marina. “Yaralı var mı?”

“Henüz bilmiyorlar.” Kadın başıyla televizyonu işaret etti. “Canlı yayın yapıyorlar.”

“Bu güvenliği açıklıyor,” dedi Grant. Kolunu Marina’ya dolayıp onu kendine yaklaştırdı.

Marina konuşamadığından başıyla onayladı. Gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Çok küçük ve göremeyeceği kadar uzaktaydı; yalnızca dumanları ve her yöne kaçışan insan gibi görünen şeyleri seçebiliyordu.

“Yaşadığımız dünyaya bak,” dedi Grant sessizce, başını salladı.

“Korkunç.” Marina, başım Grant’e yasladı. Sağ tarafta kamuflajlı bir grup askerin kapının çevresinde daire çizdiğini gördü. Artık neden burada olduklarını anlıyordu; kendi sorgusunun terör saldırısıyla alakası olmadığı fikrinden kurtulamıyordu. Onunki rasgele bir tarama değildi ve Antoine Fournier ya da her kimse onu bekliyordu. Ülkeden çok değerli bir bilgiyle ayrılmak üzere olduğundan haklı olarak şüphelenmişti. Ya USB’nin içindekileri kontrol etmek aklıma gelmemişti ya da gizli veriyi deşifre etmeyi becerememişti. Marina ikincisi olduğundan şüpheleniyordu. Eğer yapabilseydi hâlâ metal sandalyeleri olan o küçük, beyaz odada olacaktı. Kelepçe takılmış bir halde ona avukatıyla iletişime geçmesini söylüyor olabilirlerdi. Bunu düşünmek korkuyla titremesine yol açtı. Grant bunu hissederek kollarını ona doladı. Başının üstünü öptü.

“Buradayım,” diye fısıldadı. “Yanımdayım.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Marina. Elbette yalan söylüyordu. Grant şu anda onu koruyamazdı. Belki de kimse bunu yapamazdı. Antoine Fournier onu bu kadar hızlı bulduysa başkaları da olacaktı. Ve onunkinden çok daha zorlu bir sorgu gerçekleşecekti.

Annabel

Kazadan altı gün sonra, Klauserların Cologny'deki evlerinde Matthew Werner için bir anma töreni düzenlendi. Annabel planlamamıştı. Ayarlamalarla Julian ilgilenmişti. Jonas Klauser şirketin tüm çalışanlarını ve en önemli müşterilerini davet etmişti. Elsa Klauser çiçekleri, programı ve daha sonraki resepsiyon için yemek hizmetini ayarlamıştı. Törenin olduğu sabah yine kar yağıyordu ve Klauser evi beyaza bürünmüştü. Gökyüzü gri ve açıktı ama akşama doğru başka bir fırtına gelecekti. Kara bulutlar uzaktaki dağların üzerine çökmüştü. Yalnızca bir gün önce tanıştığı bir rahip olan Peder Moreau, Matthew'ün anma konuşmasını yaparken Annabel o bulutlara baktı. Peder çoğunlukla Tanrı'yla ilgili konuşuyordu, Matthew'den pek bahsetmiyordu. Annabel daha başlangıçta dinlemeyi bırakmıştı. Her şey ona gerçeküstü geliyordu; sanki sadece dört yıl önce evlendiği adamın cenazesinde değilmiş de cenaze töreniyle ilgili bir film izliyor gibiydi. Etrafındaki diğer insanlar ağlıyorlardı ancak kendisi şaşırtıcı ve huzursuz edici bir biçimde hissiz hissediyordu.

Daha sonraki resepsiyonda herkes konuşmadan törenin ne kadar güzel, zarif ve kusursuz organize edildiği konusunda anlaşmıştı. Matthew Werner'a uygun bir anmaydı. Bunları söylediklerinde Annabel kabul eder gibi başını sallamıştı ama zar zor konuşuyordu. Onun için her şey uyanıkken gördüğü bir kâbus gibiydi.

“Pek konuşmuyor,” dedi biri, başka birine.

“Hayal dahi edemiyorum,” diye cevap verildi.

“Yalnız mı gelmiş?”

“Sanırım. Eminim en yakın zamanda New York’a dönecektir.”

Kadın, içeceklerin servis edildiği masaya giderken yanından geçti. Onu görmemişlerdi. Zaten bu insanların çoğunu tanımıyordu. Neredeyse hepsi Swiss United’in çalışanları veya müşterileriydi. Birkaçı da Cenevre’den tanıdıklardı. Matthew’ün teyzesi ve kuzenleri New York’tan uçakla gelmişlerdi ama Annabel onlarla daha önce sadece birkaç kez görüşmüştü. Annabel’in kız kardeşi Jeannine hâlâ New York’un dışında oturuyordu. İki küçük çocuğu olan bekâr bir anne olan Jeannine’in uçakla gelmeye maddi açıdan gücü yetmemişti ama Annabel de gelmesini istemiyordu zaten. Kız kardeşiyle hiç yakın olmamıştı. Aralarındaki çatlaklar Annabel New York’a yerleşip bir avukatla evlendikten sonra uçuruma dönüşmüştü. Annabel’in Manhattan’daki hayatından dolayı gücendiyse Cenevre’deki hayatını görünce Jeannine’in ne düşüneceğini hayal bile edemiyordu. Jeannine gelemeyeceği için özür dilediğinde yalnızca rahatlamıştı ve kız kardeşinin de Annabel anladığını söylediğinde rahatladığını sezmişti.

Klauserlar, New York’taki arkadaşlarının iletişim bilgilerini istememişlerdi, Annabel de kendiliğinden söylememişti. Sadece bu işkencenin olabildiğince hızlı ve acısız bir şekilde sonlanmasını istiyordu. Ortada dolaşan misafirler olması fikrine dahi katlanamıyordu. Cenevre’deki beş yıldızlı bir otelde kalıp Annabel’i bir sonraki akşam yemeğe çıkarmayı bekleyeceklerini ve gözlerinin içine bakıp herhangi bir durumda kendilerini arayabileceğini söyleyeceklerini düşünmek istemiyordu. O tür insanları tanıyordu. Yemeğin hesabını ödeyip ortadan kaybolurlardı. Onun için bir şey yaptıklarını, yanında olduklarını hissetmek için ayda bir onu kontrol ederlerdi, sonra bu aralık iyice açılırdı. Ve evlerindeyken her şeyin ne kadar üzücü olduğunu ancak oraya gittikleri için mutlu olduklarını çünkü bunun yapılacak en doğru şey olduğunu konuşurlardı.

“Kim bu insanlar?” diye sordu Annabel, Julian’a. “Neden onları tanımıyorum?”

“Bir sürü banka müşterisi. Bu kadar insanın taziye sunmak için buraya uçması harika açıkçası.” Julian barın etrafında toplanmış erkekleri işaret etti. “ u Vitaly Abramovich. Rusya’daki en büyük petrol şirketinin sahibi. Konu tu u kişi de müzik  irketi sahibi Clive Currie. Clive geçen günlerde Chelsea’daki hissesini Vitaly’ye sattı.”

“ ehirdeki mi?”

“Futbol takımındaki.”

“Peki  u kim?” Annabel daha önce bir kere kar ıla tı ı bir adamı gösterdi. Adamın kendini hatırladı ından emin değildi fakat Julian’dan tanıtmasını istedi.

“Jonas’ın yanındaki mi? Rohan Agarwal.  elik fabrikatörü. Monaco’da ya ıyor.”

“Hayır.  uradaki. Zoe’yle konuşan.”

“Ha. Lorenzo Mora. Bankanın bir müşterisi. Dünyadaki en büyük  eker işletmelerinin varisi.”

“Matthew’ n müşterisi mi?”

“Sanırım Jonas’ın.”

“Beni tanıtırsana.”

Julian kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Annabel onun ne d   nd   n  biliyordu. Lorenzo Mora açık bir biçimde yakı ıklıydı. Matthew gibi yapılıydı, uzundu, omuzları geni ti ve g r, siyah, dalgalı saçlıydı. M kemm l bir kusurlu gülümsemesi vardı. İki  n di i hafifçe  akı ıyordu ve sadece bir yana ında gamze vardı. Hava kapalı olsa da böylesi özel, üst düzey insanların olduğu bir etkinlikte dahi tanınmamaya  alı ıyormu  gibi koyu camlı güneş g zl    takmı  ve çenesine kadar bir atkı dolamı tı.  eker servetinin varisi olduğu bilindiğinden Annabel çok fazla kadının Lorenzo Mora’yla tanıtılmak istediğinden emindi. Ama o adamın ne g r n   yle ne de parasıyla ilgileniyordu. Matthew’le ilgili konuşmak istiyordu.

Julian başını sallayıp Annabel'i Zoe ve Lorenzo'nun bir si-
garayı paylaştığı yere götürdü. Annabel bir kez daha Zoe'nin
ne kadar güzel ve genç olduğunu düşündü. Soluk teni ve açık
mavi gözleri gri gökyüzüyle beraber iyice semavi görünüyordu.
Sarı saçları aşağıdan topuz yapılmıştı; yerinden çıkan tutamlar
yüzünü çerçevelemişti. Makyaj yapmışa benzemiyordu ama za-
ten çok ihtiyacı yoktu. Annabel onun genç, belki yirmi dört ya
da yirmi beş yaşında olduğunu, yani üniversiteyi bitireli bir, iki
yıl geçtiğini biliyordu. Swiss United'daki tüm asistanlar Zoe'ye
benziyordu. Zarif, genç, erkeklerle dolu bir toplantı odasına ses-
sizce girip kaybolacak kadar ince kızlardı. Annabel, ofisini ilk
ziyaret ettiğinde bundan Matthew'e bahsetmişti. Oysa omuz
silkmiş, yalnızca görsel olduğunu söyleyerek dediğini red-
detmişti. *Görsel*. Annabel bu kelimeyi geçen altı günde bolca
düşünmüştü. Bu kelimeye son iki yıldır daha çok kafa yormuş
olmalıydı. Swiss United'da olanların ne kadar sadece görseldi?

"Merhaba, Zoe." Annabel yanağından öpmek üzere eğildi-
ğinde Zoe beklenmedik bir şekilde ona sarıldı.

"Annabel, senin için çok endişeleniyordum," diye fısıldadı
kulağına doğru. Annabel, Zoe'nin ince vücudunun kendisinin-
kine çarptığını hissetti. Geri çekilince Zoe kolunu tuttu. Kaygılı
yüz ifadesinden ilgisinin samimi olduğunu anlıyordu. Pişman-
lık hissetti. Zoe'ye karşı hep biraz soğuk davranmıştı. Kız hep
profesyonel ve kibar görünse de Annabel kocasının böyle çekici,
genç bir asistanla saatler geçirdiği fikrine takılmadan durama-
mıştı. Birlikte seyahat bile etmişlerdi ve Annabel en çok bundan
rahatsız oluyordu.

"Ayrı odalarda kaldığınızı varsayıyorum," diye şakalaşırdı
bazen, "yoksa kapı görevlisi Zoe'nin kızın olduğunu mu dü-
şünüyor?" Ancak şakaları kulağa neşeliden ziyade güvensiz ve
çocuksu gelmişti her zaman ve onları yaptığı için her seferinde
pişman olmuştu.

Matthew birkaç kez “zeki” ve “alımlı” olarak tanımladığı Fransız avukat bir erkek arkadaşı olduğunu hatırlatmıştı ama kim Zoe için karısını terk etmezdi ki? Matthew, Zoe’nin kalbinin kırılacağından endişe ettiğini söylemişti. Artık her hafta sonu birlikte Avrupa’ya gidiyorlardı, hatta bazen cuma günleri uçağa yetişmek için Matthew’ün fark etmediğini düşünerek erken çıkıyordu. Ama Matthew bankadaki başka insanların fark ettiğini, kızın performansının düştüğünü ve kovulacağından endişelendiğini söylemişti. Jonas bile bu konuda ona bir şeyler söylemişti.

Annabel, Matthew’ün Zoe’nin yokluğunu umursamayacağını varsaymıştı. Annabel’i Zoe’nin yanında daha rahat hissettirmek için kızın erkek arkadaşından bahsederdi. Tabii işe yaramazdı. Ne zaman yaramıştı ki? Herhangi bir kadın eşi sürekli çekici bir iş arkadaşından bahsederken nasıl rahatlardı? Hatta Annabel’e göre erkek arkadaşı Zoe’ye karşı vurucu bir darbeydi. Onun işten tanıştığı, yakın zamana kadar evli olan biriyle birlikte olması Annabel’i rahatsız ediyordu. Çoğu yasak ilişki böyle başlamaz mıydı zaten? Annabel Swiss United’da bu tür şeylerin her daim olduğundan şüpheleniyordu. Bu adamlar uzun saatler çalışıyorlardı. Çoğu gece yemeklerini ofiste yiyorlardı. Hafta sonları görevde oluyorlar, olmadıklarındaysa dikkatleri döviz kuru, vergi yasasındaki boşluklar ve altının dünya fiyatlarıyla ilgili olmayan konulardaki konuşmaları devam ettiremeyecek kadar dağınık oluyordu. Doğum günü partilerini ve diğer sosyal sorumlulukları kaçırıyorlardı. Karanlıkta duş alıp giyiniyorlar, eşlerine doğru düzgün veda edemediğinden güneş doğmadan evden çıkıyorlardı. Swiss United’daki güzel asistanlar birer görselden fazlasıydı. Onlar âdeta bir tür ikramiye, ayartı, bir ton tröst anlaşması ve vergi levhası için bir araya geldikleri toplantı salonlarında geçirdikleri günde on altı saat için merhemdi. Zoe’nin Fransız avukatı gibi erkekler her gün eşlerini terk ediyordu. O

kişi Matthew da olabilirdi. Belki olmuştu bile. Annabel onu bulmaya kararlıydı.

“Aramadığım için üzgünüm,” dedi Zoe’ye.

“Lütfen, açıklama yapmana gerek yok. Hayal bile edemiyorum. Yanında olduğumu ve seni düşündüğümü bilmeni istedim sadece.”

“Tabii. Çok kibarsın.”

“Sorun olmazsa seni ziyaret etmek isterim.” Zoe ona öyle yoğun bakıyordu ki Annabel bakışlarını çevirmek zorunda kaldı. Zoe’ye olumlu bir şeyler mırıldanıp Lorenzo’ya döndü.

“Ben Annabel Werner,” dedi. “Matthew’ün eşiyim.”

“Evet, elbette.” Lorenzo elini uzattı. “Lorenzo Mora. Başınız sağ olsun, Bayan Werner.”

“Daha önce bir kere karşılaşmıştık, Bay Mora. Muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur.”

“Hatırlıyorum tabii. Ve Lorenzo deyin lütfen.” Güneş gözlüklerini çıkarıp akşamüstü ışığından rahatsız olmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Annabel tanışmalarını gerçekten hatırlıyor mu yoksa kibarlık mı ediyor diye merak etti. Yalnızca beş dakika, hatta belki daha az sürmüştü. Bir akşam dokuz sularında Boulevard Helvétique’teyken Matthew’le Mora’ya rastlamıştı. Sokağın karşısından Matthew’le göz göze gelince donup kalmıştı. Annabel tek başına film izlediği sinemadan çıkıyordu. Matthew’ün yanında bir adamla bir kadın vardı ve gülüşüyorlardı. Adam lüks, ünlülerin ve aşırı zenginlerin takılıp dünyaca bilinen DJ’ler eşliğinde eğlendiği, sadece üyelere özel bir restoran ve gece kulübü olan Griffin’s Club’ın kapısını açıyordu. Annabel bir dakikalığına Matthew’ün kulübe girip onu görmezlikten geleceğini düşünmüştü. Ama onun yerine ona el sallamıştı. Annabel evliliğiyle ilgili yüzleşme için kendini güçlü tutmaya çalışarak kalbi deli gibi atarken karşıya geçmişti.

Matthew ortada yanlış hiçbir şey yokmuş gibi sırtıtmıştı. Ya

çok iyi bir yalancıydı ya da onu yanlış yönlendirdiğini düşünmemişti. Geç saatte çalışıyor muydu? Bu işi Griffin's Club'da mı yapıyorlardı? Annabel bunları merak etmişti.

“Ne sürpriz ama,” dedi. “Bu eşim Annabel. Annabel, bunlar da Jonas'ın müşterileri. Kendisi keyifsiz olduğundan bu akşam müşterilerine iyi zaman geçirtmemi istedi benden.”

Annabel gülümsemişti; bu şartlar altında becerebileceği en incelikli gülümseme buydu. Matthew'ün onlara katılmasını teklif etmediğini fark etmişti; böylece kulübün dışında tuhaf bir şekilde durmuş, içeriden gelen bas sesinin yankısını dinlemişlerdi.

“Ben eve gideyim,” demişti, hızlıca başıyla selamlayarak. “Uzun bir gün oldu ve yoruldum.” Bunu dediğinde Matthew'ün misafirlerinin rahatlamış bir halde birbirlerine baktıklarını gördüğünü sanmıştı ama belki de sadece paranoyaklaşıyordu.

“Yakında eve dönerim,” demişti Matthew. Misafirleri için kapıyı açmadan önce yanağına basit, ilgisiz bir öpücük kondurmuştu.

Annabel, Matthew'ün o zaman yanındakilerin isimlerini söylemediğini fark etti. Ama şimdi ikisini de hatırlıyordu: Lorenzo Mora ve Fatima Amir.

“Seninle konuşabilir miyim, Lorenzo? Özel olarak lütfen.”

“Sizi eve bırakabilirim. Gitmek istediğinizde elbette.”

“Teşekkür ederim.” Annabel başını salladı. “Aslında epey yoruldum. Sizin için de sorun olmazsa şimdi eve dönsem iyi olur.”

“Annabel, burada seninle konuşmak isteyen bir sürü insan var,” dedi Julian. Elini omzuna koydu. “Ve Klauserlar...”

“Jonas ve Elsa anlayacaktır. Uzun bir gündü.”

“Anlarlar tabii,” Zoe araya girdi. “Sen dinlen, Annabel. Ben gittiğini onlara söylerim.”

“Lütfen her şey için teşekkür de et.”

“Ederim.” Zoe, Annabel'e sarıldı. “Yakında ziyaretine gelirim,” diye fısıldadı bırakmadan önce.

Annabel, Julian'ı iki yanağından öpüp Lorenzo'yu garaj yoluna kadar takip etti. Gümüş rengi bir Mercedes önlerine geldi; Lorenzo kapısını tuttu. Annabel cesaretinin dalgalandığını hissetti; kimsenin, şoförün bile konuşmalarını duymasını istemiyordu. Yine de şoföre adresini verdi; Lorenzo bir düğmeye bastığında renkli camlı bir pencere yukarı çıkarak onları şoförden ayırdı. En sonunda yalnız kalmışlardı.

"Teşekkürler," dedi. "Oradan çıkmayı ne kadar çok istediğimi tahmin edemezsin."

"Ne demek. Beni hatırlıyorsunuz, değil mi? O gece Griffin's Club'ın önünde karşılaşmıştık. Yanımda eşiniz ve Fatima Amir vardı."

"Evet."

"Ve Fatima hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsunuz, değil mi? O yüzden gelip benimle konuştunuz."

"Ben..." Annabel duraksadı. "Seni tanımıştım. Ama nereden olduğunu çıkaramadım."

"Ailemin kim olduğunu biliyor musunuz, Bayan Werner?"

"Bana Annabel de lütfen. Ve hayır. Aslında evet. Kim olduğunu sorduğumda Julian'ın söylediği kadarıyla biliyorum."

"Amcamın Mora Karteli'nin başı olduğunu mu söyledi?"

Annabel'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hayır!" diye haykırdı. "Hayır, hayır. Öyle değil. Ailenin dünyadaki en büyük şeker şirketini yönettiğini söyledi."

Lorenzo güldü. "Onu da yapıyoruz," dedi. Annabel adamın şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. Zorla gülümsedi. Cenevre'de para konusunda ketum olması gerektiğini öğrenmişti. Ne de olsa çok fazla para vardı ve hepsi temiz değildi. En iyisi her zaman sormamaktı.

"Ailemiz pek çok şey yapar. Mora International çok başlı bir yaratığa dönüştü. Ben Mora Kristalleri'ni, yani şeker işini yönetiyorum. Hiç Dominik Cumhuriyeti'ne gittin mi?"

“Hayır, gitmedim.”

“Güney kıyısındaki küçük bir adada yaşıyorum. Isla Alma. Dünyadaki en güzel yer. Orada Cane Bay adında özel bir kulübümüz var. Çoğu zaman uzakta olurum. Miami’de, New York’ta, Paris’te, Panama’da. Ama evi düşündüğümde aklıma orası gelir. Şeker plantasyonlarımız ana adanın üzerindedir.”

“Kulağa çok güzel geliyor.”

“Isla Alma öyledir. Şeker tarlalarıysa vahşi yerlerdir. Şeker işinde çalışmak için belirgin özelliklerinin olması gerekir. Katı yöntemler kullanmaktan çekinmeyen bir yönetici olmak.”

Annabel ne diyeceğini bilemediğinden sadece başıyla onayladı. Belki de bir hata yapmıştı. Tehlikeli bir adamla arabada yalnız kalmıştı, peki ne için? Sokakta şans eseri karşılaştıkları için mi?

“İstediğin zaman adama gelebilirsin. Kapım sana her daim açık. Cenevre’ye sana bunu söylemek için geldim. Bir arkadaşın olduğunu bilmeni istedim.”

“Çok kibarsın. Ailenin geri kalanı nerede yaşıyor?”

“Erkek kardeşim aile şirketimizin Miami’deki yan kuruluşunu yönetiyor. Kız kardeşimse New York’ta. Babam genelde Palm Beach’te kalıyor. Bir amcam Paris’te, diğeryse Venezüela’da. Çeşitli işlerimizi yönetme konusunda hepimizin anlaşması pek kolay olmuyor. O yüzden Swiss United’a geliyoruz. Jonas, karışık aile yapılarını idare etme konusundaki başarısıyla bilinir. Ve Jonas, özellikle vergi meseleleri sözkonusu olduğunda Matthew’ün kararına güvenir.”

“New York’tayken Matthew vergi avukatıydı. En iyilerinden biriydi.”

“Onun tavsiyelerine fazlaca güvenirdim. Sakinleştirici bir yanı vardı. Özellikle de ailedeki eski ve yeni jenerasyonlar arasında anlaşmazlık çıktığında.”

“Matthew’e hep psikolog olması gerektiğini söyledim. İnsanlar ona özel meselelerini anlatırdı. Her zaman olurdu bu. İlk buluşmamızda ailemin ben küçükken öldüğünü söylemiştim. Çok sıcak bir yanı vardır, vardı. Kusura bakma. Şimdiki zaman kullanıp duruyorum. Henüz kafama girmedi. Az sonra kapıdan gireceğini düşünüyorum sürekli.”

Lorenzo eline vurdu. “Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

Bir dakikalığına sessiz kaldılar. Annabel ağlamak üzere olduğunu düşündü ancak gözleri kuru kaldı. Gözyaşları bitmişti. Hepsini kullanmıştı. Onun yerine pencereden dışarı baktı; acı verici bir boşluk hissetti.

“Buraya neden geldik bilmiyorum,” dedi. “Her şey kötü bir rüyadan ibaretmiş gibi geliyor.”

“Para kazanmak için geldiniz. Matthew, Londra’da veya Paris’te büyük bir ev ya da belki Malibu sahilinde bir köşk almak, kırk beş yaşında emekli olup günlerini seninle geçirmek istiyordu. Değil mi?”

“Sanırım fikri buydu. Londra’da devasa ev almak gibi bir şey değil ama. Belki etrafında verandası ve okyanus manzarası olan küçük bir ev.” Annabel rahatsız hissederek uzağa baktı. Başka ne diyebilirdi ki? Beş aylık hamileyken bebeğini düşürdüğünü mü söyleyecekti? Ve bundan sadece iki hafta sonra Matthew’ün babasının kalp krizinden öldüğünü mü? İki kere üst üste yıkılmışlardı. Yeni bir başlangıca ihtiyaçları vardı.

Babasının eski arkadaşı Jonas Klauser’a tek bir telefon ettikten sonra Matthew özel bankacılığın kendisine çok uygun olduğuna karar vermişti. Vergi hukuku konusundaki geçmişi, ailecek Ivy League mezunu olmaları, hazırlık okulundaki bağlantıları ve muazzam albenisiyle bu işe doğuştan hazır gibiydi. Jonas ona çoğu gün birinci sınıfta New York’a, Londra’ya, Paris’e, Madrid’e, Hong Kong’a, CEO’lar ve sultanlarla nerede

vakit geçirmesi gerekiyorsa oraya uçacağına dair söz vermişti. Artık masasında dışarıdan aldığı yemekleri yemeyecekti; Swiss United'daki müşteriyile dünyanın her yerindeki Michelin yıldızlı restoranlarda yiyip içmesi bekleniyordu. Gstaad'da onlarla kayak yapacak, Fransa kıyılarındaki yatlarında onlarla güneşlenecekti. Özel bankacılığın güven üzerine kurulu olduğunu söylemişti Jonas. Müşterilerinin güvenini kazanması gerekiyordu. Dünyadaki en iyi arkadaşları olduğunu ve ne olursa olsun kendileriyle ve en önemlisi paralarıyla ilgileneceğini hissetmeleri gerekiyordu. Bunların hepsi Skadden'de aldığından üç kat fazla maaş, artı bizzat bir müşteri getirdiğinde kazandığı prim içindi. Ayrıca 500 serisi bir Mercedes'i, Old Town'da 185 metrekare bir daireyi uzun süre kiralama, şirketin Zermatt'taki kayak dağ evine erişim ve herhangi bir harcama limiti olmayan şirket American Express kartı gibi avantajları vardı. Her şey çok romantik, çok egzotik, çok yeni görünüyordu. Matthew kararsız olsa da Annabel kabul etmesi için onu teşvik etmişti. İhtiyaçları olanın tam olarak bu olduğunu söylemişti.

Birkaç yıllığına dene, demişti Jonas. Sevmezsen sana New York'ta başka bir yer buluruz. Ve o sırada bayağı para kazanırsın. Kafanı boşaltırsın. Avrupa'yı deneyimlersin. Daha ne olsun?

"Matthew sana işinden bahseder miydi? Müşterilerinden?" diye sordu Lorenzo.

"Asla. Sürekli çalışırdı. Onu zar zor görürdüm. Ve bana yaptığı her şeyin gizli kalması gerektiğini söylediğinden sormaya da çalışmadım."

"O geceden sonra Fatima Amir'i gördün mü?"

"Hayır. Sadece o gün. Adını bile anmadı."

"Müşterilerinden biriydi."

"O kadarını anladım."

"Fatima'yla görüşmek için Londra'ya gittiğini bilmiyor muydun?"

“Bana Zürih’te olduğunu söylemişti.”

“Düşündüğün buysa aralarında bir ilişki yoktu.”

Annabel kaşlarını çattı. “Nereden bileceksin ki?”

“İkisini de epey tanırım. İlk defa Griffin’s Club’daki o gece tanışmadık. Matthew bizi yıllar önce tanıştırmıştı. Fatima’yla çok ortak noktamız vardı. Matthew ona yardım edebileceğimi düşündü. Ettim de. En azından denedim.”

“ zg n m. Anlamıyorum.”

“Benim ailem nasıl Şeker iÇindeyse Fatima’nınki de petrol iÇindeydi. Amirlerin hem yasal hem de hem yasal olmayan uÇ-raŐları vardır. Anladın mı?”

“Evet.”

“Fatima kendi koruma fonunu yönetiyordu. Ailesinin yasal olmayan işlerine dahil olmak istemiyordu. Ancak para kirliyen ellerini temiz tutamazsın.”

“Anlıyorum.”

“Matthew ona bu konuda yardım ediyordu. Ama durum karıŐıktı. Ve tehlikeliydi. Aramızda kalsın ama Fatima’nın ikinci kuzeni Esad’dır. Erkek kardeşi o adam için çalışır. Bir sürü d Ő manları olan çok ama çok tehlikeli insanlardır. Ayrıca aile sadakatine çok önem verirler. K      de olsa ihanete uğramayı hiç sevmezler. Özellikle kadınlar tarafından.”

Annabel vücudundan bir ürperti geçtiğini hissetti. Ceketini iyice omuzlarına sarıp kendine sarıldı. Matthew neden bu insanlara bulaŐmıŐtı?

“Julian bana Amir ailesinin terörist olmadığını söyledi. Öyle olsalar Swiss United onlarla  alıŐmazmıŐ.”

“Terörist değiller. Kara para aklarlar. Kuzenleri teröristtir.”

Annabel, Lorenzo’ya kızgınlıkla baktı.

“Neyse, Swiss United herkesle çalışır. Teröristlerle. Diktat rlerle. Uyuşturucu tacirleriyle. Bunu yapmasalar iŐlerini y r temezler. Sence kim parasını İsviçre banka hesaplarında saklar? Muhasebeciler mi? Tulsalı ev kadınları mı?”

Lorenzo güldü. Annabel yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Elbette İsviçre bankalarıyla ilgili hikâyeler duymuştu. Bir, iki yerde Matthew'ün genelde New York ve Londra'da parası olup isimsiz hesaplara birkaç dolar ayırmak isteyen üniversite arkadaşlarından oluşan müşterileriyle de tanışmıştı. Annabel bu insanların vergilerden kurtulmak ya da belki bir gün boşanınca hepsine el koyacak eşlerinden korumak için bunu yaptıklarını biliyordu. Hukuki anlamda buranın gri bir alan olduğunu biliyordu. Ama hepsi ona kurbanı olmayan bir suç gibi nispeten zararsız gelmişti. Ve Matthew bir avukattı. Vergi avukatı! Onu bu yüzden işe almamışlar mıydı? Her şeyin teknik olarak yasal sınırlar içinde olduğundan emin olmak için? Tüm gününü bunu yaparak geçirmiyor muydu? Yasal boşlukları ve herhangi bir vergi sonucuna yol açmadan para biriktirmenin yollarını aramıyor muydu?

“Arkadaşın Julian sana böyle dediyse yalan söylüyor. İşin aslını biliyor. Kime güveneceğine dikkat et, Annabel. Harikalar Diyarı'ndasın, arkadaşım. Cenevre'de suçlular arkadaşların, arkadaşların da suçlu çıkabilir. Dediğimi anladın mı?”

Annabel başıyla onayladı. “Sen hangisisin?”

Araba yoldaki bir tümseğe çıkınca Annabel'in ağzından küçük bir çığlık kaçtı. Lorenzo kolunu uzatıp onu korumak amacıyla tekrar koltuğuna yasladı. Şoför aradaki bölmeyi indirdi.

“*Lo siento, Señor Mora,*” dedi. “*Hay hielo en la carretera.*”^{*}

“*¿Es el plano de los neumáticos?*”^{**}

“*No, no.*”^{***}

Lorenzo başını salladı. İleri doğru eğilerek bölmeyi yeniden kaldırmak için düğmeye bastı. O eğilirken Annabel'in gözüne adamın ceketinin altındaki kayış çarptı. İlk başta pantolon as-

* Affedersiniz Bay Mora. (e.n.)

** Yolda buz var. (e.n.)

*** Lastik mi patladı? (e.n.)

**** Hayır, hayır. (e.n.)

kısı olduğunu düşündü. Ama daha sonra ne olduğunu anladı. Lorenzo Mora yanında silah taşıyordu.

“Yolda buz varmış,” dedi. “Tekerlek sağlam.”

“İspanyolca biliyorum,” diye fısıldadı Annabel.

Lorenzo kaşlarını kaldırdı. “Zeki kadın. Bildiğin başka dil var mı?”

“Fransızca. Biraz da Almanca. Soruma cevap vermedin.”

Lorenzo başını salladı. “Annabel,” dedi anlam veremediği bir gülümsemeyle. “Şu anda sahip olabileceğin en iyi arkadaş benim. O yüzden beni dinle: Swiss United’daki tek bir kişiye bile güvenme. Julian White’a güvenme. Jonas Klauser’a güvenme. Onlar senin arkadaşın değil. Cenevre’de arkadaşın yok. New York’a dönmelisin. Ya da kız kardeşini ziyaret etmelisin. İstersen Isla Alma’ya gelebilirsin. Neresi olduğu fark etmiyor. Ama yerinde olsam buradan olabildiğince erken ayrılır ve arkama bile bakmazdım.”

Marina

Duncan Sander'ın cenaze töreni, Yukarı Doğu Yakası'ndaki St. James Episkopal Kilisesi'nde gerçekleşti; Duncan'ın ne Episkopal ne de Yukarı Doğu Yakalı olduğu düşünülünce alışılmadık bir seçimdi. Ama St. James, Duncan'ın takıldığı şık hanımların modaya uygun mekânı ve yüksek sosyete Manhattan cenazelerinin gerçekleştiği yerd. Çalışma masasında tek başına sandviç yerken 45 kalibre silahla kafası yakın mesafeden ateş edilerek ölmüş olsa da Duncan Sander ağırbaşlı ve zarif bir veda töreni gerçekleştirilmesini ayarlamıştı. Belli ki avukatıyla birlikte zamanı geldiğinde çalınacak müzik, küllerinin konacağı vazounun rengi gibi detayları, cenazesinden istediklerini ve yönlendirmelerini içeren kapsamlı bir liste hazırlamıştı. Tam olarak istediği gibi olmuştu. Marina bununla avunuyordu.

Marina geldiğinde kilisenin sıraları neredeyse dolmuştu; arkalarındaki bir yere oturdu. Önde, kürsünün sol tarafında *Press* dergisi çalışanlarını gördü; sinsice Philip Brancusi'nin yanında ya da en azından koridora doğru, görülebilecekleri bir yerde yer kapmak için kapışırken büyük bir ciddiyetle birbirlerini öperek selamlıyorlardı. Kilisenin sağ tarafındaki sosyetik kimseler de aynı şeyi yapıyordu. Marina gülümsedi. Duncan buna bayılırdı. Herhangi biri olan herkes buradaydı. Moda haftası dışında gördüğü en iyi giyinmiş topluluktu. Herkes siyah giymişti tabii ama Paris'teki defilelerin son koleksiyonları tercih edilmişti. Marina bir odada aynı anda bu kadar fazla siyah Birkin çanta kullanıldığını ilk kez görüyordu. Kilisenin mihrabı zambaklarla, beyaz güllerle ve taç yapraklarını yastaymış gibi yere eğmiş,

saksıda aranje edilmiş devasa Hollanda laleleriyle süslenmişti. Marina, Duncan'ın bir keresinde kısa, çalkantılı bir ilişki yaşadığı sosyete çiçekçisi Jerome Cotillard tarafından düzenlenip düzenlenmediklerini merak etti. Öyle olmasını umuyordu. Ne de olsa adam bu alanda en iyi isimdi.

Marina da kolu dirseğinin altında biten siyah bir elbise, üzerineyse Duncan'ın bir keresinde "mükemmel" dediği vintage bir Lanvin marka palto giymişti. Çok az makyaj yapmış ve nişan yüzüğü dışında mücevher takmamıştı. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Porselen teni uykusuzluktan neredeyse yarı saydamlaşmıştı ve derin, mavimsi halkalar gözlerini morarmış gibi gösteriyordu. Berbat görünse de umurunda değildi. *Press*'in diğer çalışanlarının aksine Marina buraya yas tutmaya gelmişti, öyle gibi gözükmeye değil. Odaklanmakta zorlanıyor olmasına rağmen gözleri, izlenip izlenmediğini veya takip edilip edilmediğini anlamak için etrafı taradı. Elleriyle küçük, siyah çantasını sıkıca tutuyordu. Çantanın içinde güneş gözlükleri, bir paket kâğıt mendil ve yanına taşındığı ilk günlerde Grant'in ona verdiği kalp şeklindeki anahtarlık vardı. O anahtarlığın üzerinde evin anahtarı ve daha önemlisi USB duruyordu.

Havaalanından beri USB, Marina'nın vücudundan hiç ayrılmamıştı. Onun yanında olmasından da daha kötüsü onu kaybetmekten de çok korkuyordu. Umutsuzca istiyor olsa da bilgisayarında açmaya cesaret edememişti. Ya birisi dizüstü bilgisayarını hacklerse? İnternet bağlantısı olan her şeyin savunmasız olduğunu biliyordu. Bugünlerde hackerlar herhangi birini cep telefonu ve bilgisayar kameraları yoluyla izleyebiliyordu. Bilginin güvende kaldığından emin olması gerekiyordu. Kendisinden çok daha iyi teknik bilgisi olan birine ihtiyacı vardı ama o kişi güvenebileceği biri olmalıydı. Bu iş için aklına gelen tek bir kişi vardı ve eğer şanslıysa onu burada bulabilirdi.

"Burası dolu mu?"

Marina tanıdık bir ses duyunca başını kaldırdı. İşte gelmişti.

Bankta yana kayarak Owen Barry için yer açtı. Birbirlerini görmeyeli yıllar olmuş olsa da adam genel olarak aynı görünüyordu. Hâlâ hatırladığı gibi uzun boylu ve zayıftı, üstüne uymayan takım elbisesi zayıflığını iyice vurguluyordu. Kızıl sarı saçları kulaklarının çevresinde çok az beyazlamıştı ve artık kısaydı; böylece normalden daha sofistike görünüyordu. Owen'in ellinci doğum günü çoktan geçmiş olsa da çocuksu bir çekiciliği vardı. Gülümsediğinde Marina da gülümsemeden duramadı.

"Seni burada bulmayı umuyordum," dedi.

"Nasılsın, güzellik?" Marina'yı iki yanağından öptü. "Her zamanki gibi yakıyorsun."

Önlerindeki sırada oturan yaşlı bir kadın dönüp onlara baktı.

"Kusura bakma," diye fısıldadı Owen, Marina'nın kulağına. "Ama gerçekten harika görünüyorsun."

Marina kahkahasını bastırdı. Duncan, Owen'i hep sevmişti ve bunun nedenini görmek kolaydı. Marina'ya asılmadığında, hatta asıldığında bile korkunç derecede çekici oluyordu. Aynı zamanda çok iyi bir gazeteciydi. Duncan'ın kendine denk gördüğü çok az insandan biriydi. Yıllar önce Morty Reiss haberini çözmelerine yardım etmişti, o zamandan beri iki Pulitzer ödülü kazanmıştı; biri Ortadoğu'daki silah tacirleriyle ilgili, diğeryse Flint, Michigan'daki su krizi hakkındaki haberleri sayesindeydi. Marina onun *Deliverable* adlı bir sitenin yöneticiliğini yapmak için *Wall Street Journal*'dan ayrıldığıyla ilgili dedikodular duymuştu ancak Owen bunu doğrulamadı. Yıllar içinde görüşmeleri azalmıştı; yalnızca e-posta yoluyla konuşur, işle alakalı etkinliklerde ya da Duncan'ın yıllık Noel partisinde karşılaşmışlardı. Marina onun yanında olmaktan hoşlansa da nişanlandıktan sonra Owen'i bir metre uzağında tutmaya dikkat etmişti. Ne de olsa insanı gelecek kadar flörtöz biriydi.

"Teşekkür ederim," dedi fazla ses çıkarmadan, ardından ba-

şıyla orgcunun hüznü bir ayin müziği çalmaya başladığı ön tarafı gösterdi.

“Bu bittikten sonra konuşalım,” diye fısıldadı Owen, omuzlarıyla Marina’nın kılere vurdu. “Kimsenin görmeyeceğı bir yerde.”

Marina başıyla onaylayıp kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafa bakındı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum.”

“Benim eve mi gidelim, seninkine mi?”

Ona bir bakış attı.

“Ne?” Owen gözlerini masumca kırıştırdı. “Artık ikimiz de yukarı yakadayız. Onu kastetmişim.”

“Owen, ben nişanlıyım! Günün ortasında seninle eve gelemem.”

“Ne önerseydim? Carlyle mı? Gidip kahvecide oturamayız. Ofisim de Tribeca’da. Senin evine gelebilirim.”

“Nişanlımın pek hoşuna gitmez.”

“Nişanlın.” Owen gözlerini devirdi. “Şimdi nerede? Para havuzunda tur atarak yüzüyor mu?”

Marina dönüp kilisenin arka tarafına bakındı. “Orada.” Grant, toplanmış bir grup insanın arkasında duruyordu. Marina’yı gördüğünde gülümseyip el salladı ve yanına gelmeye çalıştığını gösteren bir işaret yaptı.

“*Lütfen* sessiz olur musunuz,” dedi önlerindeki sıradaki kadın, tıslar gibi. “Cenazedesiniz.”

Owen’le Marina duaya katılmak için başlarını eğdi.

“Sonra konuşuruz,” diye fısıldadı Marina, çıkarabildiğı kadar kısık bir sesle. “Bir yer buluruz.”

“Güzel. Çünkü sana göstermem gereken bir şey var. Ondan.”

“Ondan mı?” Marina başıyla mihrabı gösterdi.

“Aynen.”

“Bizim için.”

“Evet.”

“Aman Tanrım.”

“Hakikaten aman Tanrım,” dedi Owen ve cemaat ayağa kalkıp ilahi okumaya başlarken haç çıkardı.

Cenazeden sonra Grant ofisine döndü. Arabası kaldırımın yanından hareket ederken Marina ona el salladı. Köşeye vardığında Owen’le sessizce adamın apartmanında buluşmak üzere anlaştılar. Owen ortadan kaybolurken Marina iş arkadaşlarına selam verdi. Birileri oradan birlikte ayrıldıklarını görse muhtemelen bunu büyütmezdi. Yine de dikkatli olmakta fayda vardı.

Owen Barry, East Sixty-ninth Street’teki eski bir apartmanın en üst katında yaşıyordu. Külüstür asansörle yukarı çıkarlarken Marina neden hiç karşılaşmadıklarını merak etti. Grant’le birlikte bir blok ötede yaşıyorlardı. Onların daireleri süslü bir Park Avenue apartmanında geniş, üç banyolu ve Owen’inkinden çok daha büyük bir evdi. New York’un komik yanı da buydu zaten. Dar stüdyo daireler, elli milyonluk çatı katı dairelerin hemen karşısındaki sokakta kiralanabiliyordu. Marina ve Grant, Owen Barry’den farklı bir dünyada yaşıyor olabilirdi ama muhtemelen aynı kuru temizlemeciye gidiyorlardı. Aynı metro durağını kullanıyorlardı. Ev alışverişlerini Lexington ve Sixty-eighth’in köşesindeki aynı küçük bodegadan* yapıyorlardı.

“Dağınıklığın kusuruna bakma,” dedi Owen kapıyı açarken. Eski gazete yığınlarının üstünden geçen Marina’ya elini uzattı. “Misafir beklemiyordum.”

Marina daireyi inceledi. Ona dün gece Owen’in misafiri varmış gibi gelmişti. Orta sehpanın üzerinde boş bir şarap şişesi duruyordu. Şöminenin önündeki zeminde birinin kenarında ruj izi olan iki boş bardak vardı. Marina fark etmemiş gibi davrandı. Bir anlığına Owen’in biriyle yaşayıp yaşamadığını düşündü.

* Bodega, İspanyolcada toptan satış yeri anlamına gelir ve özellikle New York’ta yaygın olan bir mahalle bakkalı türüdür. (ç.n.)

Ama bu fikri hızlı bir şekilde aklından kovdu. Tanıdığı Owen Barry bağlılığa pek inanan biri değildi. Ve hiçbir kadının böyle ahır gibi bir yerde yaşayacağını hayal edemiyordu.

“Bira falan ister misin? Ya da kahve?”

“Kahve harika olur,” dedi. “Teşekkürler.”

Owen başını sallayıp mutfığa geçti. “İstedğin yere otur,” diye seslendi. “Ya da istersen merdivenlerden çatıya çık. Ben oraya gelirim.”

Marina çatıyı tercih etti. Kıvrık metal merdivenleri takip ederek tavan kapağına benzeyen şeyin yanına vardı. Kapağı iterek açtığı anda soğuk havayı hissetti ve aşağıdaki sokağın trafik gürültüsünü duydu. Owen’in dairesini gördükten sonra terasın pek farklı olacağını düşünmemişti. Ama kendini saksıda bitkilerin ve küçük bir akşam yemeği partisine yetecek kadar dövme demir mobilyanın olduğu gizli bahçe gibi bir yerde buldu. Önünde Central Park’ın panoramik görüntüsü uzanıyordu.

“Vay be,” diye mırıldandı kendi kendine. Yaprakların çoğu ağaçlardan düşmüş olsa da Batı Yakası ufuk çizgisine ve Sixty-ninth Street’teki diğer evlerin çatılarına karşı uzanan yumuşak tonlardaki kahverengiler ve grilerle dolu renk paletinin hoş bir yanı vardı. Le Meurice’in balkonunun manzarası değildi ama ondan pek uzak sayılmazdı.

“Burası güzel, değil mi?” Owen bir anda ortaya çıktı. Koltuğunun altında bir dizüstü bilgisayar vardı, bir elinde iki kupa kahve tutuyordu. “Evin kendisi biraz adi ama bu manzaraya değer. Yapabildiğimde burada çalışıyorum. En iyi burada düşünüyorum.”

“Hepsi sana mı ait?”

“Evet. Buraya sadece dairemin içinden geçerek ulaşıyor. Leş gibi havalandırma ve birinci katta yaşayan deli ev sahibesine karşılık iyi bir değiş tokuş. Kadın inanılmaz biri. Zsa Zsa Gabor adında shih tzu cinsi bir köpeği var.”

Marina güldü.

“Sürekli bana bir nedenden sinirleniyor. Galiba bu binadaki problem çocuk benim.”

“Çok fazla yatıya misafir alan türden mi?”

Owen güldü. “Onun gibi bir şey.” Masaya yerleşip bilgisayarını açtı. “Tamam. Anlatıyorum. Bir ay kadar önce Duncan durduk yere beni aradı. Bir haber için yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Görüşmek için bana ta Connecticut’a kadar araba sürdürttü. Oraya kapanmıştı, şehre ne zaman geri döneceğini bilmediğini söyledi. Takip edildiğini veya onun gibi çılgınca şeyler düşünüyordu. Onu çok sevdiğimi bilirsin ama açıkçası bazen ilgi manyağı olabiliyor.”

“Bir de bana sor.”

“Oraya vardığımda ilk düşündüğüm tekrar içkiye başladığı oldu. Perdelerin hepsi çekilmişti, ev birbirine girmişti. Duncan berbat görünüyordu. Tıraşsızdı, yorgundu. Şişmanlamıştı.”

Marina kaşlarını çatı. “Bu iyi değil. Genelde bir haberle uğraştığında içkiyi bırakır.”

“Ben oraya gittiğimde sarhoş değildi. Sadece çok kötü görünüyordu. Şansın yüzüne güldüğünü söyledi. Finansal bir kuruluşun içinde kaynağı olduğunu ve bir sürü özel veriye erişeceğini iddia etti. Benden, iletişime geçebilmeleri için ona şifreli kanallar kurmayı öğretmemi istedi.”

“Sen de yaptın mı?”

“Evet ama kaynak çıldırdı. Bunun güvenli olduğundan emin olmadığını söyledi. Bilgiyi Duncan’a bizzat teslim etmek istedi.”

Marina başını salladı. “Sanırım burada ben devreye giriyorum. Paris’teyken bir kaynakla tanıştım. Bana Duncan’a götürmek üzere bir USB verdi.”

“İçinde ne var?”

“Hiçbir fikrim yok. Açmaya korktum. Zaten şifresi bende yok.”

“O zaman kilidinin anahtarı bende, tatlım.”

“Tanrım, tam bir çocuksun.”

“Ciddiyim.”

Marina bir kaşını kaldırdı. “Şifre sahiden sende mi? Nasıl?”

“Ölmeden bir gün önce Duncan beni aradı. Bana bir şey göndereceğini ve onun diğer yarısının sende olduğunu, başına bir şey gelirse seni bulup bunu sana vermem gerektiğini söyledi. Birkaç dakika sonra BlackBerry mesajı üzerinden bir dizi rakam ve harf gönderdi. Açıkçası o sırada kafayı yediğinden falan şüpheleniyordum. Ama yirmi dört saat geçmeden öldü.”

Marina titredi. “Tesadüf olmalı,” dedi, paltosuna iyice sarılarak. “Haneye tecavüz olma ihtimali *var*. Değil mi?”

Owen ona bir bakış attı.

“Pekâlâ.” Çantasını kurcaladı. “İşte,” dedi, USB’yi çıkardı. “Hadi yapalım.”

“Emin misin? İstersen sana şifreyi verebilirim. Nasılsa senin haberin.”

“Korkuyor musun?”

Owen güldü. “Hayatın tehlikede değilse doğru haberi yapmıyorsundur.”

Marina USB’yi Owen’in bilgisayarına yerleştirdi ve Mark’ın verdiği şifreyi yazdı. Ekranda ne olduğu belirsiz dosyalar belirdi. “Tamam,” dedi. “Başlıyoruz. Gömülmüş halde daha fazla bilgi olduğunu söylemişti. Ama nasıl bulacağımı biliyorsam ne olayım.”

“Doğru yerdesin.” Owen dizüstü bilgisayarı önüne çekti ve ekranda bir şeyler yaptıktan sonra şifre girmesini isteyen ikinci bir pencere açıldı. BlackBerry üzerinden, Duncan’ın gönderdiği harf ve rakamları girdi.

Ekran karardı.

“Eyvah,” dedi Marina, dudağını ısırarak.

“Bekle sen. Düşünüyor.”

Birdenbire bir klasör belirdi. “Morton Reiss” olarak adlandırılmıştı.

Owen tıklayarak klasörü açtı. İlk belge, Caribbean International Bank'e ait bir hesap özetiydi.

Bakiyeyi görünce Marina'nın soluğu kesildi: \$73,542,980.11.

Owen ıslık çaldı. "Müşteri 437-65-9881 kim bilmiyorum ama vay be," dedi. "Başarılı biriymiş."

Marina ekrana bakarak kaşlarını çattı. "Tuhaf. İsim verilmiş. Numaralı hesabın özeti var sadece. Reiss'in Müşteri 437-65-9881 olduğuna dair başka bir şey olmalı. Belki bu sayı sosyal güvenlik numarasıdır?"

Owen başını olumsuz anlamda salladı. "Mümkün değil. Bu hesaplar, kimse asıl sahiplerine ulaşamamış diye açılıyor. Offshore hesaplar hakkında ne biliyorsun?"

"Çok bir şey bilmiyorum."

"Aşağı yukarı şöyle çalışıyor: Morton Reiss parasım şüpheli bir avukatlık ofisine götürüyor. O ofis Reiss ve küresel bir banka arasında aracılık yapıyor. Paravan bir şirket kuruyor; mesela şirketin adı Dinero & Co. olsun. Ardından bu şüpheli avukatlık ofisi Dinero & Co.'yla gerçek sahibi arasında koruyucu bir ekran olmasını sağlıyor. Dinero & Co.'ya temsilci müdürler buluyorlar; bunlar aslında avukatlık ofisi tarafından tutulmuş, önlerine her konulanı imzalayan paravan kişiler. Avukatlık ofisi bankaya gidiyor ki bu hikâyede o banka CIB ve diyor ki biz Dinero & Co.'yu temsil ediyoruz, bunlar da şirketin müdürleri. İsimsiz bir hesap açmak istiyorlar. Böylece bu hesap CIB sisteminde kayıtlı oluyor ama Morty Reiss'le herhangi bir bağlantısı olmuyor."

"Öyleyse Morty Reiss parasına nasıl erişiyor? Belirli aralıklarla para çekmesi zorunlu değil mi?"

"Genelde hesabın asıl sahibi, banka hesabına erişebilmek veya Dinero & Co.'yu güvenceye almak için temsilci müdürlerden vekâletname alıyor. Ya da avukatlık ofisi bu işi onun için hallediyor."

"Ve bu yasal mı?"

“Gri bir bölge. Reiss gibi bir insanın olduğu durumlarda yasal değil. Avukatlık ofisinin Reiss’le çalışması yasalara aykırı. Malvarlığını gizleyen bir suçluya bile bile yardımcı olamazlar. Ama sıradan bir CEO sözkonusu olduğunda ne mi oluyor? Tam olarak temiz olmasa da yasalara aykırı da değil.”

“Peki ya banka? Sahte müdürleri olan şirketlerle çalışmaktan rahatsız olmuyorlar mı? Müşterilerinin kim olduğunu bilmeleri gerekmiyor mu?”

“Doğru. Teoride. Ancak CIB gibi bankalar sürekli suçlularla çalışıyor. İyi bir ücret aldıkları sürece onları rahatsız etmiyor. Yetkililer kapılarını çaldığında paravan şirketin diğer tarafındaki kişileri öğrenemesinler diye arada koruyucu bir şey olduğundan emin olmak istiyorlar sadece.”

“Ama bankadaki *birinin* bilmesi lazım. Morty Reiss elinde vekâletnameyle Dinero & Co.’nun banka hesabını kullandığında CIB’de çalışan biri onunla iletişime geçmiş olmalı, değil mi?”

“Doğru. Evet. Genelde özel bir bankacı.”

“Yani Duncan, CIB’de çalışan ve konuşmak isteyen bir bankacı buldu.”

“Öyleyse ona şapka çıkarırım. Yıllardır offshore bir bankayı ya da bankacıyı tavlama çalışıyorum. Şimdiye kadar şansım yaver gitmedi.” Owen sandalyesini, Marina’yı gelecek kadar geriye doğru salladı. “Hey!” diyerek aniden eski haline göndü. “CIB Duncan’a dava açtı, değil mi? Çünkü Reiss’in parasını muhafaza ettiklerini söylemişti.”

“Galiba sadece dava etmekle tehdit ettiler. Duncan sözünü geri alınca vazgeçtiler.”

“Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?”

“Altı ay önce?” Marina düşünürken kaşlarını çattı. Ardından başını salladı. “Evet, o zamandı. Duncan, Silver Hill’de birkaç hafta kaldı. Connecticut’taki rehabilitasyon merkezinde yani. Hatasını kabul ettiğinin başka bir göstergesiydi. Oraya geri dönmesi gerekiyordu ama şimdi gerçekten öyle yaptı mı yoksa

bu haber üzerinde çalışmak için ücretli iznini mi kullanıyordu merak ediyorum.”

“Şuna baksana.” Owen belgenin köşesine vurdu. Marina tarihe odaklandı. 1 Nisan 2015. “Yani eğer bu Morty Reiss’in hesabıysa Duncan haklıydı. Gerçekten parasını CIB’de zulalamıştı.”

Tıklayarak belgeyi kapattı ve yeni bir tane açtı. “Burada Schmit & Muller adlı bir şirketten bir e-posta zinciri var. Schmit & Muller’in kim olduğunu biliyor musun?”

Marina başını salladı. “Kulağa avukatlık ofisiymiş gibi geliyor. Ama isimlerini hiç duymadım.”

İkisi de ekrana bakarak sessizce e-postaları okudu.

2 Nisan, 2015

Kimden: Peter Weber

Kime: Hans Hoffman

Konu: GİZLİ: Sadece Şirket İçi Kullanım İçindir

CIB artık Bay Reiss’in malvarlığını elinde tutmaktan rahatsızlık duyuyor. Onun için başka bir banka bulmalıyız. CIB, tüm varlığını ay sonuna kadar transfer etmesini istedi.

2 Nisan, 2015

Kimden: Hans Hoffman

Kime: Peter Weber

Konu: Re: GİZLİ: Sadece Şirket İçi Kullanım İçindir

Anlaşıldı. Swiss United’daki tanıdığım la konuşurum. Harici konuşmalarda Bay Reiss’in adını kullanmamanın en doğrusu olduğunu düşünüyorum. Swiss United’a bu değerli müşterimizin onlarla yalnızca tamamen anonimlik halinde çalışacağını söyle. Hesabın büyüklüğünü gördüklerinde daha esnek olacaklardır.

4 Nisan, 2015

Kimden: Peter Weber

Kime: Hans Hoffman

Konu: Re: GİZLİ: Sadece Şirket İçi Kullanım İçindir

Swiss United'daki Julian White'la konuştum. Yeni bir müşteri almaktan çok memnun oldu. Anonimlik meselesini anlıyor ve bu konuda sorun yaratmıyor. Bu müşteriyle çalışmaya başlamadan önce ayrıntılı inceleme yaptığımız konusunda onu ikna ettim. Swiss United'da isimsiz bir hesap açtı ve perşembe günü mesai bitiminde CIB'den gelecek transfere hazır olacak. Lütfen bu büyüklükteki bir hesap için Swiss United'ın faiz oranını ve bizim bu transferden alacağımız komisyonu Bay Reiss'e bildir. Onun için sorun olmazsa hemen işe koyulmalıyız.

4 Nisan, 2015

Kimden: Hans Hoffman

Kime: Peter Weber

Konu: Re: GİZLİ: Sadece Şirket İçi Kullanım İçindir

Bay Reiss'le konuştum. Hem faiz oranı hem de komisyon konusunda sorun görmedi.

Duncan Sander adında Amerikalı bir gazeteci var, geçen akşam Cayman Adaları'na gelmiş. Belli ki yıllardır Bay Reiss'in izini sürüyormuş. CIB'in içinde ona Bay Reiss ve bir ihtimal bankanın başka müşterileri hakkında bilgi veren bir kaynağı olduğundan şüpheleniyor.

Bay Reiss paraların yarın transfer edilmesini istedi. Ona bu işin hallolacağı ve daha sonrasında CIB'le çalıştığına dair hiç kayıt bulunamayacağı konusunda güvence verdim. CIB'in bildiği kadarıyla müşteri 437-65-9881

Alicia Marcos adında Panamalı bir dul. Yarından itibaren hesabı kapalı olacak.

5 Nisan, 2015

Kimden: Hans Hoffman

Kime: Peter Weber

Konu: Re: GİZLİ: Sadece Şirket İçi Kullanım İçindir

CIB'in içindeki sızdırmayla ilgili bir şey yapıldı mı?
Öyleyse hem iş için hem onlar hem de bizim için kötü olur.

6 Nisan, 2015

Kimden: Peter Weber

Kime: Hans Hoffman

Konu: Re: GİZLİ: Sadece Şirket İçi Kullanım İçindir

Sızıntı kontrol altına alındı.

“Yok artık,” diye mırıldandı Owen e-postanın sonuna ulaştığında. Tıklayarak kapattı ve yeni bir belge açtı. Swiss United'daki isimsiz hesap oradaydı, içindeyse aynı miktar vardı: \$73,542,980.11.

Owen ekrana vurdu. “Bundan birkaç hafta sonra Duncan o röportajı verdi; Morty Reiss'in CIB'de para zulaladığını iddia etti. Ama o zamana kadar Reiss çoktan parasını Swiss United'a transfer ettirmişti.”

“Evet. Böylece banka dava etmekle tehdit etti ve Duncan deli bir komplo teorisyeni olarak görüldü. Sence, ‘Sızıntı kontrol altına alındı,’ derken neyi kastediyorlardı? Hiç hayra alamet değil.”

“Bilmiyorum ama tahminimce kazmaya başlarsak o vakitlerde gizemli bir şekilde ölen bir CIB bankacısı ortaya çıkacak.”

Marina ayağa kalkarak volta atmaya başladı. Grant'in arkadaşı Matthew Werner, Duncan'la aynı gün bir uçak kazasında ölmüştü. Özel bankacıydı, değil mi? Ama CIB'de değil. Bir İsviçre bankasındaydı, diye düşündü. Swiss United mıydı? Hatırlayamıyordu. Durup yukarıya baktı. "Sence bankacılar birbirlerini soğukkanlılıkla öldürürler mi?"

"Offshore bankacılık kirli iştir. O adamlar bankacı falan değil; kovboy. Tamamen farklı kurallara göre hareket ediyorlar."

"Yani sence Duncan'ı öldürmeleri muhtemel mi? CIB'deki insanların yani?"

"Duncan'ı kim öldürdü bilmiyorum. Belki CIB. Belki Schmit & Muller. Belki Morty Reiss için çalışan bir maymun. Ben de senin kadar biliyorum. Ama öğrenmek için elimizden geleni yapacağız."

"Bence bu iş boyumuzu aşıyor," dedi Marina ve tekrar sandalyesine oturdu.

"Hayatım, o USB'yi kabul ettiğin gün iş boyunu aştı zaten."

"Ya bu konuda bir şey yapmazsam?"

"Duncan'ı öldürenler seni bulacak. Eğer bu bilginin dışarı sızmadığından emin olmak için öldürmeyi göze alıyorsa seni de öldürürler, emin ol."

"Ne yapacağım?"

"Önce sen onları bulacaksın."

"Peki ya sonra?" diye tersledi Marina, çileden çıkmıştı. "USB'yi onlara verip üzgün olduğumu ve artık ev hanımı bir anne olmak istediğimi, sıkıntı olmadığını mı söyleyeceğim? Bunun endişelerini bastıracağını sanmam."

"Ev hanımı bir anne mi olmak istiyorsun? Cidden mi? Siktir. Sakın hamile olduğunu söyleme."

"Tanrım, Owen. Odaklan. Çıldıırıyorum burada."

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Gerildiğimde şakaya vuruyorum da."

"Dur o zaman. Bence polise gitmeliyim."

“Bence Duncan’ın kaynağını bulalım ve toplayabildiğimiz kadar bilgi toplayalım. Sonra hepsini bir araya getirip hızlıca *Deliverable* sitesine koyarız. Kamuya açıldıktan sonra sana zarar veremezler.”

Marina gözlerini kıstı. “Bunun yılın haberi olduğunu düşünüyorsun, o kadar.”

“Evet. Onu reddedemem. Ama aynı zamanda bunun polisi aştığını düşünüyorum. Polis seni dünyanın en büyük bankasından koruyamaz. Polis seni o bankayla çalışan devlet başkanlarından, kartel liderlerinden, teröristlerden ve diktatörlerden koruyamaz. Tüm bu insanlar bilgi sızdırılmadığından emin olmak istiyor. Yani USB ve bilgi sende olduğu, kamuya açık olmadığı sürece hayatın tehlikede olacak. Ve haklı olduğumu biliyorsun.”

Marina dudağını ısırdı. Aşırı değerli ve tehlikeli bilgi ondaydı. Bu bilgi Duncan’ın ölümüne yol açmıştı. Onda olduğu müddetçe Marina’nın da öldürülme ihtimali vardı. Belki sadece eve dönüp hayatının geri kalanı boyunca Bayan Grant Ellis gibi davranmalıydı. İşinden ayrılmalı, Colony Club’daki Noel Komitesi’ne katılmalı, kendini Kızıl Haç için yardım yemekleri vermeye ve Southampton’daki evini yeniden dekore etmeye adamalıydı. USB’yi ve içindekileri yok edip Paris, bir arkadaşının ve meslektaşının ölümüyle kısa kesilen tatlı bir tatilden ibaretmiş gibi davranabilirdi.

Ancak o kadar basit olabilir miydi? Marina bundan emin olamıyordu. Birisi, Paris’le New York arasında kaybolan bilginin izini sürmek için sürekli onu arıyor olabilirdi. Öyle olmasa bile arayıp aramadıklarını merak ederdi. Hep omzunun arkasından bakar, apartmanının önünde uzun süre duran koyu renkli arabalara ya da sokakta yanına çok yaklaşan yabancılara dikkat ederdi.

“Eğer bunu yaparsak,” dedi, “hızlı davranmak zorundayız.”

“Tabii ki. Zaman azalıyor.”

“Bir şey olursa ve çok tehlikeli olmaya başladığını düşünürsem doğrudan polise gideceğiz.”

“Öyle olsun.”

“Ve yazar künyesi konusunda. O konuda ben karar vereceğim,” dedi Marina, Duncan’ı düşünerek. Başarabilirlerse Reiss’i bulduğu için onun adını anmak istiyordu.

“Patron sensin. Senin haberin.”

“Aslında Duncan’ın haberi. Ben sadece yayımlandığından emin olmak istiyorum.” Birlikte yaptıkları son haber olacağını düşündü. En iyisi olmasını sağlayacaktı.

“Öyleyse var mısın?”

“Varım,” dedi ve klavyenin başına geçti.

Annabel

Telefonu aldığında Annabel uyuyordu. Aniden ayağı kalktı ve bir anlığına rüya görüp görmediğini düşünerek hareket-siz şekilde oturdu. Elini Matthew'ün yataktaki yerinde gezdirdi. Soğuk ve boştu. Sesli mesaja düşmeden telefonu açtı.

“Bu kadar geç aradığım için üzgünüm,” dedi telefonun diğer tarafındaki ses. “Seninle yalnızken konuşmak istedim.”

“Kiminle görüşüyorum?” Annabel esnemesini bastırdı. Komodinin üzerindeki saat 11.45'i gösteriyordu.

“Özür dilerim, ben Zoe. Yukarı gelebilir miyim?”

“Neredesin?”

“Binanın dışındayım. Kapıyı almadan önce yalnız olduğundan emin olmak istedim.”

“Yalnızım. Sana kapıyı açayım.”

Annabel ön kapıyı açtığında tam olarak uyanmıştı. Geceliğinin üstüne Matthew'ün bornozunu giymişti ve son anda saçını taramıştı. Gecenin bir yarısı da olsa Zoe siyah kot pantolonu, yüksek boğazlı spor ayakkabısı ve kürk yeleğiyle zinde ve şık görünüyordu. Teni karanlık koridorda parlıyordu; ayışığı elmacık kemiklerinde ışıldıyordu. Annabel telefonu açmamış olmayı diledi.

Zoe'nin ayağının dibinde kahverengi bir karton kutu vardı, onu eline aldı. Annabel'i oturma odasına kadar takip ettikten sonra kutuyu ona verdi.

“Ne bu?” diye sordu Annabel.

“Matthew'ün dizüstü bilgisayarını. İş için kullandığı. Masaüstü bilgisayarını çoktan aldılar. Bunu aramak için de gelecekler. Her şey içinde. Tüm müşterileri. Tüm finansal veriler. Her şey.”

Annabel ona öylece baktı. “Neden sende peki?”

“Bana vermişti. Uçak kazasından önce. Saklamamı istemişti. Bende olduğunu anlamaları an meselesidir.”

“Kimlerden bahsediyorsun?”

“Bankadan. Güvenlik personeli dün beni bu konuda sorguya çekti. Evimde saklıyordum ama artık yapamam. Gitmem gerek, Annabel. Benim için güvenli değil.”

“Bankadaki kimi kastediyorsun? Neden Matthew’ün dosyalarına erişemezler?”

“Çünkü onları dışarı sızdırıyordu. Ve bir sızıntı olduğunu biliyorlar. Sadece kim olduğundan haberdar değiller. Ya da değil. Eğer bunu bulurlarsa...”

“Bir dakika.” Annabel elini Zoe’nin omzuna koydu. “Ne diyorsun sen?”

Zoe iç çekti. “Sana gerçekten hiçbir şey söylemedi, değil mi?”

“Matthew benim kocamdı,” dedi, ters bir tonda. “Bana her şeyi söylerdi.”

“Üzgünüm. Onu kastetmedim. Sana işiyle ilgili her şeyi söylememesinden bahsediyorum. Bu iyi bir şey. Seni koruyordu. Ne kadar az bilersen o kadar güvende olursun.”

“Neyi ne kadar az bilirim?”

Zoe iç çekti. “Aramak için geldiklerinde bu bilgisayarı vermen senin için en güvenlisi olur. Evdeki ofise koy yeter. Şifreyi bilmediğini söyle. Sonra git. New York’a dön. Buradan uzaklaş.”

“Şifreyi bilmiyorum zaten.”

“Harika, yani sana inanırlar.” Zoe kızgınlığını gizleyemiyordu. “Bir şey bilmiyorsan sana zarar vermezler.”

“Ama sen Matthew’e zarar verdiklerini düşünüyorsun?”

“Birinin bunu yaptığını düşünüyorum, evet. Uçağın düşmesi kaza değildi.”

Annabel kaşlarını çattı. Zoe söylediğinden emin görünüyordu. Matthew’ün kendisine göstermediği detayları Zoe’ye gösterecek kadar onunla yakın olduğu fikri rahatsız edici geliyordu.

İlk kez de değildi. “Ne biliyorsun Zoe?” dedi Annabel. “Eğer kocama ne olduğunu biliyorsan bana söylemelisin. Hemen.”

Zoe ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, sokağı taradı. Perdeleri kapatıp arkasını döndü.

“Duymak istediğine emin misin?”

“Otursana,” dedi Annabel. Kutuyu orta sehpanın üzerine bıraktı. “Çay ya da kahve ister misin? Veya yiyecek bir şey?”

“Su olabilir. Ben alırım.”

Annabel dediğini eliyle geçiştirdi. “Lütfen. Otur. Hemen dönerim. Sonra konuşuruz.”

Mutfakta çaydanlığı ocağa koydu. Bir sersemlik dalgası onu ele geçirdi. Tezgâha tutunarak kendini sabit tutmaya çalıştı, elleriyle soğuk mermeri kavradı. Gözlerini kapattı ve nefes almaya çalıştı. Bir anlığına seçeneklerini düşündü. Eğer Zoe haklıysa, Matthew tehlikeli ve yasadışı banka ilişkilerinde bulunduyorsa bunu gerçekten öğrenmek istiyor muydu? Bilmesi onu riske sokar mıydı? Belki de dizüstü bilgisayarı Swiss United’a bırakıp New York’a giden ilk uçağa binmeliydi. Bu kâbusu arkasında bırakabilirdi.

Ama yeniden başlayabilecek miydi? Yoksa Matthew’e gerçekte ne olduğunu hep merak mı edecekti? Dünyaya açıklamak için hayatını riske attığı şeyin ne olduğunu asla bilememek hep aklında mı kalacaktı? Bildiği gerçekleri sürekli gözden geçirip daha önce kaçırdığı işaretleri, ipuçlarını mı arayacaktı?

Zoe o bilgiye sahipti. Hiç olmazsa dinlemeliydi. Eğer bunu yapmazsa kendini hiç affetmeyebilirdi.

Çaydanlık ısıklık çalmaya başladı. Annabel başını kaldırdı. Son bir kez kararlı bir nefes alarak dumanı tüten suyu iki kupaya doldurdu. Kupaları bir tepsiye, poşet çayların ve daha önce tanışmadığı bir Swiss United başkan yardımcısının gönderdiği kurabiye kutusunun yanına yerleştirdi.

Zoe tepsiyi gördüğünde minnetle gülümsedi. Annabel sehpa koyar koymaz kurabiyeleri uzattı.

“Teşekkürler,” dedi. “Pek yemek yemiyordum. Ne kadar acıktığımı fark etmemişim.”

Annabel başını salladı. “Ben de,” diye kabul etti ve planlamasa da o da bir tane kurabiye aldı. “Kendi evinmiş gibi davran.”

Zoe kurabiyeyi bitirdikten sonra bir tane daha aldı. Sonra ağzını silip konuşmaya başladı. “Matthew’le ben aynı ay içinde Swiss United’da çalışmaya başladık,” dedi. “Ondan anında hoşlandım. Herkese, asistanlara bile kibar davranıyordu. Ve seni çok seviyordu. Sürekli senden bahsediyordu. Masasında, herkes görebileceği bir yerde eşinin resmi olan nadir erkeklerdendi. Yanlarından geçen etek giymiş her şeye bakan diğerleri gibi değildi.

“Bankadaki daha kıdemli bir pozisyon için Jonas tarafından hazırlandığını biliyorum. Herkes bundan bahsediyordu. Matthew zeki ve çalışkandı. Ve Jonas ona güveniyordu. Jonas’ın birine güvenmesi zaman alsa da Matthew farklıydı sanırım çünkü Matthew’ün babasıyla yakın bir ilişkisi vardı.

“Matthew’ün yanına atandığıma çok mutlu olmuşum. Bana iyi davranacağını ve yeterince iyi olursam yıldızımın onunkiyle birlikte yükseleceğini biliyordum. Jonas’ın asistanı Therese on yedi yıldır onunla çalışıyordu. Bazı kıdemli bankacılardan daha fazla ücret alıyordu. Belki Matthew için yeterince çok çalışırsam ben de öyle olurum diye düşündüm. Sürekli onun için uygun olmaya ve istediği her şeyi yapmaya hazır olmaya özen gösterdim.

“Swiss United ilk andan beri bana bir rüya gibi görünmüştü. Üniversitedeki tüm arkadaşlarımdan daha fazla para kazanıyordum. Getirileri de iyiydi üstelik. Seyahat ettiğimizde her zaman en iyi otellerde kalıyor, en iyi restoranlarda yemek yiyorduk. Ben Fransa’nın güneyindeki küçük bir kasabada büyüdüm. Orada kimse başka bir yere gitmezdi. Arkadaşlarımin çoğu hâlâ orada. Yani benim için Monako’ya, New York’a, Paris’e uçmak heyecan vericiydi. Büyük ihtimalle sana aptalca geliyordur.”

“Hiç de değil. Ben de küçük bir kasabada büyüdüm. Ve Matthew’le Cenevre’ye gelmeyi kabul etme nedenlerimden biri de seyahat etmektir. Romantik bir hayattır bu. En azından kulağa romantik geliyordu.”

Zoe başını salladı. Annabel’in kendisini yargılamaması onu rahatlatmış gibiydi. “Çalışma saatleri berbattı tabii. Sürekli çalışıyordum. Biliyorsun. Matthew de öyleydi. Ve bu pozisyonadaki kimse tatile çıkmıyordu. Bankerler her ihtiyaç duyduğunda hazır olmamız gerekiyordu. Gece ya da hafta sonu fark etmiyordu. Ama umursamıyordum. Bu yüzden fazla maaş aldığımızı biliyordum.

“Birkaç ay önce Matthew’ün ofisine girdiğimde Jonas oradaydı. Ve tartışıyorlardı. Ben geldiğimde konuşmayı kestiler, ben de olabildiğince erken dışarı çıktım. Ancak sonrasında Matthew’ün canının sıkkın olduğunu gördüm. O yüzden işten sonra onu bir şeyler içmeye çıkardım. Pek ona göre değildi ama biraz sarhoş oldu. İşte o zaman bir şeylerin yanlış olduğunu anladım.”

Annabel oturduğu yerde kıpırdandı, bacak bacak üstüne atıp vazgeçti. Matthew’ün içki içip Zoe’ye sır vermesi fikri hoşuna gitmemişti. Ama başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

“Jonas’ın müşterilerinden biri yüzünden endişeli olduğunu söyledi. Bak, müşterilerimizin çoğu tam olarak... Bunu sizin dilde nasıl söylüyorlar? Üzgünüm, bazen yorgunken yabancı dilde konuşmakta zorlanıyorum. Yani bize paralarını saklamak için gelirler. Devletten, eşlerinden, her neyse işte. Biz de bunu yaparız. Kimse kime ait olduğunu anlamasın diye paraları isimsiz hesaplarda saklarız. Anlıyor musun?”

“Sanırım anlıyorum,” dedi Annabel yavaşça. “Yaptığınızın yasadışı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Zoe omuz silkti. “İsviçre yasalarını çiğnemiyoruz. Birleşik Devletler müşterileri bize gelip mesela isimsiz hesaplarımızdan birine on milyon yatırır ve o para için vergi ödemezse suçlu olan o olur, biz olmayız.”

“Tamam. İnsanların başka yerlerdeki vergi kanunlarını ihlal etmesine yardım ediyorsunuz ancak Cenevre’de yaptığınız şey yasal.”

“Teknik olarak evet. Ama bazı istisnalar var. Ve Matthew, Jonas’la bu konuda sürtüşmeye başladı.”

“Ne bu istisnalar?”

“Bankanın kesinlikle çalışmaması gereken bazı insanlar var. Yaptırım listesindeki insanlar. Teröristler. Silah tacirleri. Diktatörler. Swiss United bu tür insanlarla çalışmamalı. Hiçbir banka çalışmamalı. Bunun olmamasını sağlamak için şirketin Uyumluluk kolu var.”

“Ancak Jonas bu kuralları yok sayıyordu, öyle mi?”

“Evet. Yeterince kazançlıysa. Mesela Beşşar Esad.”

“Suriyeli diktatör mü?”

“Evet. Esad, ailesindeki herkes, tüm bakanları ve memurları yaptırım listesinde. Yaptırım listeleri Birleşmiş Milletler’in, Avrupa Birliği’nin, Birleşik Devletler’in böyle insanlara karşı aldığı önlemlerden biri. Size diyorlar ki: Bu listedeki insanlarla çalışırsanız başınız belaya girer.”

“Yani Swiss United onlarla çalışırsa uluslararası yasaları çiğnemiş oluyor.”

“Evet. Ama Swiss United yine de yapıyor. Resmi olarak değil. Gayri resmi olarak Jonas, Esad ailesinin kişisel bankacısı.”

Annabel ürperdi. Suriye’den gelen videolar ve fotoğraflar korkunçtu. Kimyasal saldırılar. Harabeye dönen şehirler. Açlıktan, yanarak, asılarak, hapishanelerde yığılarak ölmüş insanların ceset yığınları. Esad gibi bir adamla nasıl iş yapıyorlardı? Jonas geceleri nasıl uyuyordu?

“Matthew...” diye başladı ama sesi titredi. “Matthew hiç...”

Zoe başını salladı. “Hayır. Az kıdemli bankacıları bu tür müşterileri vermezler. Ama Jonas onu hazırlıyordu. İçeri çekiyordu. Önce Matthew’ün Esad ailesinin kuzeni olan Fatima Amir’le ilgilenmesini istedi. Kadın yaptırım listesinde değil. Yönettiği

işler yasal. Ama Matthew onun kim olduğunu öğrenir öğrenmez rahatsız oldu. Ve Jonas'ın Uyumluluk'la uğraşma şeklinden hoşlanmadı. Jonas'ın yaptırımları küçümsemesi Matthew'ün gerilmesine yol açıyordu. Yasadışıydı ve Jonas bunu biliyordu.”

“O zaman Matthew neden Fatima'yı müşterisi olarak kabul etti?”

Zoe zorla gülümsedi. “Jonas sana bir şey yapmanı söylerse yaparsın.”

“İşten çıkabilirdi.”

“Belki. Ama o kadar basit değil. Jonas'ın yöntemleri var. Matthew'ün bir daha Birleşik Devletler'de çalışamamasına yol açabilirdi.”

“Ciddi olamazsın. Jonas, Matthew'e oğlu gibi davranıyordu.”

Zoe kaşlarını çatı. “Matthew'ün babasının nasıl öldüğünü biliyor musun?”

“Kalp krizi geçirdi,” dedi Annabel sertçe.

“Kendini öldürdü.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye onu tersledi Annabel. Matthew babasından pek bahsetmezdi. O âna dek dünyada Tom Werner'ın intihar ettiğini bilen sadece kendisinin kaldığını düşünmüştü. Dışarıya göre Tom son derece başarılı, sevilen, yardımsever bir adamdı. Manhattan'da, Southampton'da ve Palm Beach'te evleri vardı. Bir sürü şirketin yöneticiliğini yapıyordu ve bir keresinde New York'taki Knickerbocker Club'ın başkanı olmuştu. Babasının finansal sorunlarla karşılaştığını yalnızca Matthew biliyordu. Belli ki beş kuruşsuz ölmek, kaldıramayacağı kadar ağır gelmişti. Ve kendini Fifth Avenue'deki daire-sinde asmıştı. Cesedi Matthew bulmuştu. Annabel'e olanları anlatmıştı ama diğer herkese babasının kalp krizinden öldüğünü söylemişti. Bu hikâye o kadar çok tekrarlanmıştı ki Annabel yalan olduğunu arada bir unuttur olmuştu.

“Jonas söyledi.”

“Jonas mı?” dedi Annabel, donakalmıştı. “O nereden biliyor?”

“Tom Werner, Jonas’ın müşterilerinden biriydi. Ortak fondan milyonlarca dolar para çaldı. Sonra o parayı Swiss United’da saklaması için Jonas’a verdi. IRS vergi kaçakçılığı konusunu soruşturduktan sonra intihar etti.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Annabel. “Finansal sorunları olduğunu biliyordum ama bu kadarını değil.”

“Birleşik Devletler’deki kimse öğrenmedi. Herkes kalp krizinden öldüğünü düşündü. Jonas böyle olmasını sağladı. Aksi halde Swiss United’a soruşturma açılacaktı. Ve Matthew’ün ailesi korkunç bir utanç duyacaktı. O yüzden Matthew, Jonas’a borçlandı.”

“Tom ve Jonas’ın arkadaş olduklarını biliyordum sadece. O kadar.”

“Matthew’le Jonas, Esad ailesi konusunda tartıştığında Jonas çileden çıktı. Birbirlerine bağırdıklarını koridordan bile duyabiliyordum. Jonas, Matthew’ü mahvedebileceğini ve babasının mirasını yok edebileceğini söyledi. Matthew’ün babasının intiharının detaylarını halka açıklamakla tehdit etti.”

“Bu korkunç bir şey.”

“Evet. Jonas böyle çalışır. Onun adına çalışan bankacıların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için kullandığı özel bir dedektif ekibi var. Dedektifler en baştan beri onları takip ederler. Yaptıkları hiçbir şey gizli değildir. Jonas sırlarını öğrenir. Baskı için bunu kullanır. Böylece ona sadık kalırlar. Ve sırları yoksa...”

“Sırları yoksa ne olur?”

“Tuzak kurar. Zaaflarını bulup kendi çıkarı için kullanır.”

“Nasıl yani?”

Zoe gözlerini kapayarak yüzünü buruşturdu. “Onları kıskırtır. O şeytan gibidir, Annabel. Hakikaten.”

“Bu konuda emin misin?”

“Yapmasına yardım ettim.”

“Nasıl?”

Zoe rahatsızlıkla kıvrandı. Gözleri zemine kaydı. “Bununla gurur duymuyorum. Ama şirkette işe başladığımda Jonas bazı-
larımızı kafa dinlemek için Monte Carlo’ya götürmüştü. Hepi-
miz çok içtik. Bazı bankacılar kokain de kullanıyordu. Jonas bi-
liyordu. Onlara bizzat temin etti sanırım. Ben daha yeniydım ve
eğlenmiyormuş gibi görünmek istemedim. Sonra bir baktım ki
doğru düzgün göremiyorum. Ayakta zar zor duruyordum. Bana
uyuşturucu vermişlerdi. Ve Jonas bankacılardan birine beni
yukarı götürmeye yardım etmesi için ısrar etti. Çok az hatır-
lıyorum ama en sonunda aynı yataktaydık. Adam orada olmak
istemiyordu. Evliydi. Ama o da benim kadar kafayı bulmuştu.
Ona da uyuşturucu vermişlerdi galiba. Ne olduğunu tam olarak
hatırlamıyorum. Ama birileri fotoğraf çekti...”

“Aman Tanrım. Çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil. Benim suçum. O olaydan sonra istifa
etmeliydim. Neden yapmadım bilmiyorum. Korkunç bir yer
orası.” Zoe yaşlı gözlerini kırptırdı.

“Fotoğraflarını kimin çektiğini biliyor musun?”

Zoe başını olumsuz anlamda salladı. “Pek hatırlamıyorum.
Sadece... Hep o adamın karısından özür dilemek istedim. Hiç
cesaret edemedim.”

Annabel başını salladı. “Belki de yapmaman daha iyi olmuş.
Onu üzebilirdi. Şüphelere yol açabilirdi.”

“Evet. Ve şüpheyi kapılmaması lazım. İkimiz için de hiçbir
anlamı yoktu. Jonas’ın yarattığı bir durumdu. Bir sürü asistanı
böyle kullandı. Bazılarımızdan müşterilerle yatması bile istendi.”

“Matthew’ün böyle biri için çalıştığına inanamıyorum. Tanı-
dığım Matthew değil bu.”

“İstemiyordu ki. Yetkililerle görüşmesini söyledim ama Jo-
nas’ın İsviçre hükümetini parmağında oynattığını söyledi. Ben-
ce doğrudu da. Swiss United, İsviçre’nin en büyük bankasıdır,
biliyorsun.”

Annabel Ajan Bloch’u, Vogel’i ve soruşturmayı kapama

hızlarını düşünürken titredi. Ona verdikleri fotoğraflar ve buzlanmayı önleme sistemi hakkındaki açıklamaları aklına geldi. Birini koruyorlardı ama o âna kadar kim koruduklarından emin olamamıştı.

“Basına gitmemiz gerektiğini düşündüm. Ancak Matthew bunun çok riskli olduğunu söyledi. Gazeteciler sizi Esad gibi insanlardan koruyamaz. En azından o böyle düşünüyordu.”

“Fikrini değiştirdi mi? Birisi onu öldürdü, Zoe. Bundan eminim.”

Zoe başını salladı. “Birkaç hafta sonra Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı’ndan birinin kendisiyle iletişime geçtiğini söyledi. Sanırım adamın adı Morse’tu. Yıllardır Swiss United’ı araştırıyor, bankanın içine girmenin yolunu arıyormuş. Matthew onunla New York’ta buluştu. Bana hiç söylemedi ama sanırım işbirliği yapma konusunda anlaşmıştı.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü New York’tan döndüğünde farklı biri gibiydi. Jonas’tan özür diledi. İki katı fazla çalışmaya başladı. Birdenbire Esad ailesiyle toplantılara katılır oldu. Jonas mutluydu. Matthew’ün kendi açısından bakacak kadar yola geldiğini düşünüyor gibiydi. Ama ben şüpheleniyordum. Benimle hiç konuşmuyordu. Hiçbir şey söylemiyordu, her şeyi kendi başına yapıyordu. Artık Matthew gibi görünmüyordu.”

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedi Annabel. “Benimle de zar zor konuşuyordu. Sürekli çalışıyor, ne yaptığından hiç bahsetmiyordu. Açıkçası beni aldattığını düşünmeye başlamıştım.”

Zoe başını iki yana salladı. “Hayır. Seni çok seviyordu. Buna inanmalısın.”

Annabel başını sallasa da cevap vermedi.

“Bazen gizli bir ilişkimiz olduğunu düşüneceğinden endişeleniyordum. İlk tanıştığımızda senden çok korkmuştum.”

Annabel ona şaşkınlıkla baktı. “Hayır, hayır,” diye söze başlasa da kendini durdurdu. “Peki. Evet. Bu düşünce aklımdan

geçti. Ama senin yaptığın şeylerden dolayı değil. Çok zordu; belki bir gün kocanı güzel ve genç biriyle görürsen anlarsın...”

“Anlıyorum.”

“Matthew senin bir ilişkin olduğunu söylemişti.”

“Doğru. Lüksemburg’daki bir avukatla. Swiss United sayesinde tanıştık aslında. Hayatımın aşkıdır.”

“Matthew bana adamın evli olduğunu söylemişti.”

Zoe’nin yüzü buruştu. Annabel hemen pişman oldu. “Kusura bakma,” dedi, elini Zoe’ninkinin üzerine koydu. “Neden böyle dedim bilmiyorum. Hiç önemli değil.”

“Ayrılar. Onunla tanışmadan önce öyleydi yani.”

“Gerçekten hiç önemli değil.”

“Yaptığımız işten nefret ediyor. İkimiz de kurtulmak, bu dünyadan kaçmak istiyoruz. İlk başta para beni cezbetmişti ama artık paraya katlanamıyorum. İnsanlara korkunç şeyler yaptırıyor. İnsanları korkunç hale getiriyor.”

“Sence Matthew da böyle miydi? Kurtulmak mı istiyordu?”

Zoe onayladı. “Bazen gece geç saatte, eve gideceğini söylemesine rağmen onu ofiste bulurdum. Kapısını kapar, beni görmemiş gibi davranırdı. Ve masasında bile dizüstü bilgisayarını kullanırdı. Bir şeyle uğraşıyordu. Bence Ajan Morse için kanıt topluyordu.”

“Öyleyse neden Ajan Morse’la iletişime geçmedin? Ona bu bilgisayarı vermedin?”

“Çünkü sonum Matthew’ün sonu gibi olsun istemiyorum.”

Annabel derin bir nefes aldı. “Nereye gideceksin?”

Zoe cevap vermedi. “Annabel, sen de gitmelisin. Burası ikimiz için de tehlikeli. Eğer banka ikimizin de bir şeyler bildiğini düşünürse sana yemin ediyorum bizi öldürürler.”

“Ne yapacağım?”

“Bankadan biri Matthew’ün dizüstü bilgisayarını bulmak için gelecek. Bilgisayarı onlara ver. Bir şey bilmiyormuş, bir şey duymamış, görmemiş gibi davran. Onları risk olmadığına inan-

dır. Bu işin içinde olmak zorunda değilsin. Matthew olmanı istemiyordu. New York'a git ve ardına bile bakma."

"Ya sen?"

"Ben kendi başımın çaresine bakarım. Ama bana bir iyilik yap. Birisi sana beni sorarsa cenazeden sonra konuştuğumuzu söyle. Annemin hasta olduğunu ve ona bakmak için Fransa'daki evime döndüğümü anlat. Umarım beni aramak için gelmezler. Gelirlerse... Orasını düşünürüm."

"Pekâlâ. Endişelenme, bunları bilmelerini sağlarım. Bana güvenebilirsin."

"Gitmeliyim."

Ayağa kalkıp sarıldılar.

"Zoe, güvende olacağına emin misin?" dedi Annabel, kapıya giderlerken.

Zoe durup Annabel'e yorgunlukla gülümsedi. "Hayır," dedi. "Güvende olacağımdan emin olamıyorum. Senin de. O yüzden kendine dikkat et, Annabel. İkimizin de artık çok güçlü düşmanları var."

Annabel, Zoe'yi göndermek istemediğinden kapıda oyalandı. Ancak Zoe'nin Cenevre'den ayrılması gerekiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Buraya gelerek risk almıştı, Annabel bunu biliyordu ve minnettardı. Bu geceden önce birbirine uymayan, karmaşık yapboz parçalarına bakıyor gibiydi.

Zoe gittikten sonra Annabel verandaya çıktı. Balkondan aşağıdaki sokağa baktı. Zoe'nin binanın lobisinden geçip aceleyle sokağa çıktığını gördü. Tamamen siyah giyinmişti ve ince görünüşü sayesinde gölgelerin içine girip çıkıyordu.

Zoe sokağın karşısına fırlayarak köşeye park etmiş koyu renkli bir SUV araca bindi. Bir süre sonra arabanın farları açıldı ve kaldırımın yanından ayrıldı. Annabel arkasını dönmek üzereyken yüz metre ötede, ışıklarını açmış ve sokağa giren ikinci bir arabanın ışıklarını gördü. SUV aracı boş sokakta avına soku lan bir yırtıcı gibi sinsice takip etmesini izledi.

Marina

Zamanımız azalıyor. Çalıştığım şirket bir sızıntı olduğunu öğrendi.

E-posta bildirimi telefonu aydınlattığında Marina arabayla Duncan'ın evine yanaşıyordu. Motoru kapattı, nasıl cevap vereceğini düşünerek dudağını ısırды. Bir yandan kaynağının teknolojiden çok daha iyi anlayan ve büyük ölçekli, küresel araştırmaları deneyimlemiş Owen'le çalıştığını bilmesini istiyordu. Daha fazla veri almak için güvenli bir kanal oluşturmuştu bile. Muazzam bilgi akışım karşılayabilecek türde bir bilgisayara erişebiliyordu. Onun yardımı olmadan Marina'nın, kaynağının elinde olduğunu iddia ettiği verileri ayıklamasına imkân yoktu.

Yine de bir meslektaşından bahsederse kaynağının korkacağından endişe ediyordu. Anlaşılabilir bir endişeydi bu. Ne kadar az kişi bu işe dahil olursa o kadar güvenli olurdu. Belli ki Duncan kendisindeki bilgiyi gizli tutamamıştı; tutabilseydi hâlâ hayatta olurdu. Bilgiye erişebilen her yeni insan yeni bir sızıntı potansiyeli yaratıyordu. Ve böyle bir bilginin sızdırılma ihtimali alabilecekleri türde bir risk değildi.

Marina'nın kaynağına Owen Barry'nin güvenilir olduğunu ispatlamasının bir yolu yoktu. Ona neden güvendiğini kendi bile bilmiyordu. Arkadaşı olarak kabul edeceği türden biri değildi. Bildiği kadarıyla Owen hiçbir zaman herhangi bir kadınla ilişkisini sürdürmemişti ve Marina ondan nefret eden birkaç kişi tanıyordu. Gerçek bir adrenalin bağımlısıydı; sırf yapabileceği için Kuzey Kore'ye gizlice girmenin eğlenceli olacağını düşünen

türden bir adamdı ve bu durum onu doğal olarak öngörülemez biri yapıyordu. Kendini kovduracak ya da birkaç kez üst üste tutuklanacak kadar çok kurala ve yasaya takılmıştı. Hatta Marina, orada çalışırken aldığı onca ödüle rağmen *Wall Street Journal*'dan kovulduğuna dair dedikodular duymuştu. İnsanlar baş editörün ona artık güvenmediğini söylüyorlardı. Adam Owen Barry'yi pek çok kez kefaretle serbest bıraktırmak zorunda kalmıştı. Değerinden daha fazla belaya yol açıyordu.

Ancak Marina, Owen'le çalıştığı yıllar boyunca, onun kursuz bir haber bulduğunda doğru bir insana dönüştüğünü öğrenmişti. Öyle bir durumda satın alınamaz, boyun eğmez veya bozulmaz oluyordu ve kaynağının kimliğini açıklamaktansa ölmeyi yeğlerdi. Gerçek bir gazeteciydi. Owen Barry için gerçek, her şeydi.

Bize yardım edebilecek bir meslektaşım var, diye yazdı Marina.

Birkaç seviyeli güvenlik veritabanı yaratıp yığınla bilgiyi hızla ayıklayacak teknik altyapıyı kurabilir. Daha önce bu büyüklükte bir araştırma için bu dediklerimi yaptı. Adı Owen Barry; yıllarca *Wall Street Journal*'da çalıştı, şimdiyse *Deliverable* isimli bir internet sitesini yönetiyor. Daha önce onunla çalıştım ve ona güveniyorum.

Marina göndere basıp bekledi. Arabası soğuktu, nefes verirken ağzından çıkan buharı görebiliyordu. Isıtmak için ellerini birbirine sürttü. Saniyeler, ardından dakikalar geçip gitti. Eğer kaynak korkarsa buharlaşıp bir hayalet gibi ortadan kaybolabilirdi. Başka bir gazeteciye ya da yeraltına gidebilirdi. Marina çok önemli bir hata yapmadığını umdu.

Hayatın pahasına mı?

Evet, diye cevap verdi. Owen'e hayatım pahasına güveniyorum.

Peki. Veriyi almaya hazır mısınız? Çok fazla var. Bir terabayttan fazla.

Hazırız.

Birkaç saat sonra almaya başlayacaksınız. Duncan Sander'ın ölmeden önce kiminle konuştuğunu öğrenebildin mi? Onun yaptığı hataları yapmamak için çok dikkatli olmalıyız.

Şu an üzerinde çalışıyorum, yazdı Marina. Ve güven bana, o hataya düşmeyeceğiz. Riskleri biliyoruz. Matthew Werner'ı düşündü. O adamın bir şekilde bu işin parçası olduğu hissinden kurtulamıyordu. Duncan'la aynı gün ölmüş olması rastlantı olamaz gibi geliyordu; özellikle İsviçre'deki en büyük bankanın ve Schmit & Muller'ın en yüksek profilli müşterisiyle uçak kazası geçirdiği düşünülürse. Schmit & Muller'daki birileri bir köstebek arıyordu. Ya o kişinin Matthew Werner olduğunu düşündülerse?

Marina kaynağa sormaması gerektiğini biliyordu. Adamın kim olduğunu veya nerede olduğunu bulmaya çalıştığını düşünmesini istemiyordu. Matthew'ün ölümünü kendi başına araştırmalıydı. O akşam ilerleyen saatlerde bunu yapmak üzere aklına not aldı.

Bilgi halka ne kadar çabuk açılırsa o kadar iyi durumda oluruz.

Katılıyorum. Üzerinde çalışıyoruz.

Güvende kalın.

Sen de.

Birisi camına vurunca irkildi. Marina başını kaldırdı; Somerset Polis Merkezi ceketini giymiş genç bir erkek, camın arkasından ona bakıyordu.

Marina arabanın penceresini indirdi.

“Marina?” diye sordu, belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Marina da ona gülümsedi. Miles Leonard’ı ortaokuldan beri görmüyor olsa da hemen tanıdı. Dağınık kırmızı saçları yıllar içinde kırmızı sarıya dönüşmüştü ve zayıf, uzun çocuktan geniş omuzlu ve biraz göbekli, heybetli bir adama dönüşmüştü. Sıcak gülümsemesi ve açık mavi gözleri Lakeville İlkokulu’nda hatırladığı gibiydi. Miles ve Marina bir süre karşılıklı evlerde yaşamışlardı. Miles’in annesi Sandra Leonard, annesi isteyken haftada iki kez Marina’yı arabasıyla okula götürürdü. Miles’in yüzüne baktığında annesinin vanilyalı parfümünün kokusunu ve evden okula giderken arabanın arka koltuğunda yedikleri fıstık ezmesi kurabiyelerin tadını aldı. Altıncı sınıfa geçmeleri gereken yaz Sandra, Miles’in babasından boşanma kararı almıştı. Miles onunla birlikte birkaç kasaba öteye, Sandra’nın yerel polis merkezinde sekreterlik işi bulduğu Somerset’e taşınmıştı. Facebook sayesinde Miles’in Somerset bölgesinde dedektif olduğunu öğrenmişti. Birbirlerini tekrar görecekleri ya da bir gün ona böyle yardım edeceği hiç aklına gelmemişti.

“Miles Leonard,” dedi. “Tanrım. Yıllar oldu.”

“Yirmi kadar.” Miles güldü. Kapıyı açtı ve Marina arabadan çıktı. Miles elini uzatsa da Marina ona sarılmayı tercih etti.

“Beni tekrar aradığın için teşekkürler,” dedi. “Ve benimle burada buluştuğun için. Protokolün böyle olmadığını biliyorum.”

Miles omuz silkti. “Bana yardım edebileceğini düşünüyorum. Bunun sadece yanlış giden bir haneye tecavüz vakası olmadığını düşünen tek kişi benim.”

“Kulağa yaygın bir teori gibi geliyor.”

Miles boğazını temizledi. “Dinle, Marina,” dedi kısık bir sesle. “Şu anda konuştuğumuz her şey gizli, değil mi?”

“Elbette. Söz veriyorum.”

Miles başıyla onayladı. “Şef Dobbs bu olayın kapatılmasını istiyor. Burası insanların öldürüldüğü türden bir topluluk değil, biliyorsun. Hırsızlıklar yokken kimse kapısını bile kilitlemiyordu. İnsanlar şehir dışına çıktıklarında anahtarlarını arabalarının üzerinde bırakıyorlardı. Hatırlıyorsundur. Buralarda büyüdün.”

“Somerset sessiz bir yerdir,” diyerek ona katıldı Marina. “Duncan’ın en sevdiği yerlerinden biriydi. Hırsızlıkla ilgili ipucu var mı?”

“Yok. Bu dava profile uymuyor ama Dobbs yapanların aynı kişi olduğunda ısrar ediyor.”

“Sence neden?”

Miles başını salladı. “Emin değilim. Belki de kasabalıların kaçak bir katil olduğunu düşünerek çıldırmasını istemiyordur. İnsanlar yeterince gergin zaten.”

“Öyleyse neden profile uymuyor?”

“Sana göstereceğim.” Miles ona kendisini eve kadar takip etmesini işaret etti. Ön kapı hâlâ “Suç Mahalli. Geçmeyiniz.” yazan sarı bantla mühürlüydü. Miles yan kapının merdivenlerine doğru yürüyüp Marina’yı mutfığa soktu.

Marina içeri girdi. Her şey hatırladığı gibiydi: Ön panelli çiftlik evi lavabosu hâlâ bulaşıklarla doluydu. Ocağın arkasındaki mavi-beyaz fayans kaplama, döşenmiş kahvaltı köşesi ve tavan boyunca uzanan tuhaf, çıplak kirişleri aynıydı. Bunları severek restore etmiş, hem şık olmasını hem de ev gibi görünmesini sağlamıştı. Ölümünden önceki aylarda buradan hiç ayrılmamış, yalnızca çok gerekli olduğunda şehre dönmüştü.

Tezgâhın üzerinde zarf yığını ve yarı dolu bir kahve demliği duruyordu. Sanki Duncan bir iş için daha yeni dışarı çıkmış gibiydi. Yalnızca içeride farklı bir his vardı. Evin içi oturulama-

yacak kadar soğuktu. Marina titreyerek paltosunun kol düğmelerini ilikledi.

Daha önce suç mahallerinde bulunmuştu, bazıları dehşet vericiydi. Bir arkadaşının içinde bulunduğu ilk suç mahalliyse buydu. Owen, Duncan'ın ölümünü bizzat araştırmayı teklif etmişti ama Marina araştırmayı üstlenmekte ısrar etmişti. Duygularını kontrol edemediğinin düşünülmesini istemiyordu. Ne de olsa ikisi de Duncan'a yakındı. Kadın olmasının bir şiddet suçu mahallinde bulunmasını zorlaştırmadığını söylemişti. Zaten Somerset Polis Merkezi'yle bağlantısı olan kişi oydu. Owen zamanını güvenli bir veritabanı kurarak geçirmeliydi. Marina bunu yapamazdı. Böylece o ellerine ulaşan veriye odaklanırken Marina Connecticut'a gitti. Bulduklarını karşılaştırmak üzere bir sonraki sabah bir araya gelmeyi planlamışlardı.

"İyi misin?" diye sordu Miles.

"İyiyim," diye cevap verdi Marina. "Kusura bakma. Sadece... daha geçen ay buradaydım."

Miles başını salladı. Anlıyordu.

"Neredeydi? Öldüğünde yani."

"Çalışma odasında. Sana göstereyim. Hiçbir şeye dokunma." Koridorda ilerleyerek oturma odasına geçtiler. Miles birkaç "olay yeri girilmez" şeridinin altından geçti ve aynısını yapması için Marina'ya yardım etti. Marina, Duncan'ın masasına ve arkasındaki zemine düşmüş sandalyesine baktı.

"Katil şuradaki kapıdan girmiş gibi görünüyor." Miles avlu-ya açılan camlı kapıyı işaret etti. "Kapı kilitliydi ama açabilmiş. Oldukça ustaca hem de. Sonra buraya yürüdü..." Miles uzun adımlarla yürüyerek dokunmatik alarmin yanına gitti, "Ve kodu girdi. Ya da öyle yaptığım varsayıyorum çünkü cesedi bulduğumuzda alarm sistemi kapalıydı. Komşusu kurbanın, özür dilerim Bay Sander'ın güvenlik konusunda biraz paranoyak olduğunu söyledi. Evden her ayrıldığında alarmı açtığını belirtti. Temizlikçi kadın da bunu doğruladı."

Marina başıyla onayladı. “Öyleydi,” dedi. “Özellikle son zamanlarda.”

“Yani katil veya katiller güvenlik sistemini etkisiz hale getirerek Bay Sander’ın eve dönmesini bekledi. Bu konuda sabırlı davrandı çünkü Duncan elinde market poşetleriyle mutfaktan girdi, aldıklarını poşetlerden çıkardı ve kendine bir sandviç yaptı. Ardından buraya gelip masasına oturdu.”

Marina dinlemiyordu. Masanın arkasındaki duvara sıçramış koyu kırmızı lekeye bakıyordu. Onun Duncan’ın kanı olduğunu fark etti. Tüm duvara, zemine, sandalyeye ve masaya sıçramıştı. Cesedin kendisi yoktu elbette ve onunla birlikte patlayan beyin, kafatası, deri gibi şeyleri temizlemişlerdi. Ama merminin Duncan’ın başını yarıp geçtikten sonra saplandığı yerde oluşturduğu düzgün delik gibi izler kalmıştı. Marina zorlukla yutkundu.

“Mermi duvardan çıkarıldı,” dedi Miles. “Yüksekliğine bakılırsa tam gözlerinin arasına isabet eden, temiz bir atış olmuş. 45 kalibre olduğunu tahmin ediyorum.”

“Profesyonel miymiş?”

“Tahminimce öyle. Burada saklandığını farz ediyorum.” Miles dolap kapısını işaret etti, “Ve Duncan masada otururken dışarı çıkıp ateş etmiş. Masadan iki buçuk metre ötedeymiş, yani kendine daha az güvenen biri olsa önce vücuda sonra kafaya vururdu. Ama burada yalnızca bir kez ateş edilmiş ve tam isabetmiş.”

Marina yüzünü ekşitti.

“Komşusu evdeymiş ve bir şey duymamış, o yüzden susturucu kullandığını varsayıyorum,” diye ekledi Miles.

“Normal olmayan bir şey görmüş mü? Evin önünde araba falan?”

Miles başını iki yana salladı. “O akşam yokmuş. Ancak o gün erken saatlerde parlak mavi bir sedanın mahallede dolaştığını görmüş. Kadın kuş gözlemcisi olduğunu söylüyor ama bence

aslında komşularını gözetlemekten hoşlanıyor. Sanırım evden çıkmayan biri.”

“Markasını ya da modelini görebilmiş mi?”

“Kutu gibi bir araba olduğunu söyledi, belki bir Kia. Plakanın bir kısmını almış.”

“Plakayı araştırdın mı?”

“Sadece son üç rakamı almış: 434. Sarı bir plaka olduğunu söyledi. Belki New York.”

“Veya Maine. Çalınan bir şey var mı?”

“Emin değiliz. Duncan’ı tanıyorsun. Gözüne çarpan kayıp bir şey var mı?”

Marina odayı inceledi. Duncan’ın ilk baskı kitapları koyduğu kitaplığı oldukça değerliydi. Şömine rafında antika, altın bir saat ve duvarlarda birkaç tane nadir harita vardı. Masaya yaklaştı. “Dokunabilir miyim?” diye sordu.

Miles cebini yoklayıp bir çift lateks eldiven çıkardı. “Bunları tak.”

Marina eldivenleri geçirdi. Masaya doğru ilerlerken halıdaki kan lekelerinden uzak durmaya dikkat etti.

“Bilgisayarım buldunuz mu?” diye sordu, masanın üstünü incelerken. Üzerinde deri kalemlikten ve bir kutu ataştan başka bir şey yoktu.

“Hayır.”

“Burada bir bilgisayar vardı. Ayrıca not defterlerine elle not almayı severdi.”

“Üst çekmecedeki birkaç tane boş defter var.”

Marina başını salladı. “Buraya baksana,” dedi, masanın üstünde duran L şeklindeki küçük ancak taze kan lekesini gösterdi. Miles gelip yakından baktı. “Şunu görüyor musun? Not defterinin üzerine kan sıçramış gibi görünüyor. Ya da köşesi olan bir şeyin. Kitap belki.”

Marina sandalyenin yanında yere çöktü. Yerde duran bir ka-

lemi gösterdi. “Belki vurulduğunda düşmüştür. Bu da o sırada not alıyor olduğu anlamına geliyor. Ama masada defter yoktu.”

“Daha önce de düşmüş olabilir.”

“Hayır. Duncan ofisi konusunda çok hassastı.” Marina kapının yanına özenle dizilmiş bir çift mokasen ayakkabıyı gösterdi. “Burada ayakkabı giymezdi. Ve kitaplara baksana. Türlerine, sonra da alfabeadaki sıralarına göre ayrılmışlar. Yerde, özellikle de böyle pahalı bir halının üzerinde kalem bırakmazdı. Öldüğünde yazı yazıyordu.”

“İyi bir dedektif olurmuşsun.” Miles başını onaylar gibi salladı.

“Yalnızca bu kurbanı tanıyorum.” Marina masanın en üstteki çekmecesini açtı. Boş defterlerin arkasında aradığı şeyi buldu. Lacivert deri kapaklı küçük bir ajanda. Ajandayı çıkarıp kaldırdı. Sağ alt köşesine, Duncan’ın isminin baş harfleri olan *DST* altınla işlenmişti.

“Bunu her şeyde kullanırdı. Randevularında. Röportajlarda not alırken,” dedi. “Eskiden her yıl ona yenisini alırdım. Noel hediyesi olarak.”

Miles’in gözleri parladı. Ajandaya uzandı. “Takviminin bilgisayarında olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayır. Duncan teknolojiden korkuyor gibiydi. Hep kimliğin çalınacağını falan düşünüyordu.” *Ya da hacklendiğini*, diye düşündü kendi kendine. Artık Duncan’ın üzerinde çalıştığı şeyi bildiğinden telefon dinleme ve e-posta gözetleme konusundaki takıntısına hak veriyordu.

“Hunter Morse’u tanıyor musun?” diye sordu Miles. Duncan’ın ajandasındaki bir sayfayı gösterdi. “Ölmeden hemen önce onunla telefonda görüşmüş ve bir gün sonra başkentte buluşmaları gerekiyormuş. Bak, adının altını iki kere çizmiş.”

Marina kaşlarını çatı. “Bir şey çağrıştırmadı.”

“Bir haber üzerinde mi çalışıyordu? Ücretli izinde olduğunu

sanıyordum. En azından meraklı komşusu bana böyle olduğunu söyledi.”

“Teknik olarak *Press*’ten izinliydi. Ama Duncan hep bir haber üzerinde çalışırdı.”

“Bu haberin ne hakkında olduğunu biliyor musun?”

Marina duraksadı. Bir yandan Miles ona karşı tamamen açıksözlü olmuştu. Suç mahallini görmesine bile izin vermişti. Ve ne kadar çok kişi Duncan’ın katilini ararsa o kadar şansları olurdu.

Ancak Marina, Miles’in patronu olan Şef Dobbs’un söylediğinden hoşlanmamıştı. Duncan’ın cinayetini son zamanlardaki yoğun haneye tecavüz vakalarının arasına koyuyor olması mantıklı değildi; adam ya fazlasıyla tembeldi ya da bir şeyin üstünü kapatmaya çalışıyordu. Miles ona güveniyor olabilirdi ama Marina güvenmiyordu.

Her halükârda Marina, Miles’in başına bir şey gelmesini istemiyordu. O sadece yerel bir dedektifti. Bu soruşturma Miles’in maaşını aşıyordu. Miles CIB veya Swiss United gibi offshore bankaları kurcalamaya başlarsa sonu tıpkı Duncan gibi gözlerinin ortasındaki bir mermi olabilirdi.

“Bilmiyorum. Soruşturabilirim. Ama dinle, Duncan’ın çok fazla düşmanı vardı. İnsanları kızdıran haberler yapıyordu. Hatırladığım kadarıyla onu öldürmek isteyenlerin sayfalar dolusu listesini çıkarabilirim.”

Miles iç çekti. “Evet, o kadarını anladım. Meraklı komşusu da ondan nefret ediyor bu arada. Duncan’ın güneşli günlerde külotuyla kapının önünde gazete okuduğunu söyledi.”

“Nereden biliyormuş?” Marina güldü.

“Söyledim ya. Kadın ‘kuş gözlemcisiymiş,’” dedi Miles, tırnak işaretlerini eliyle göstererek.

“Onunla tekrar konuş. Belki o geceyle ilgili daha fazla detay hatırlar. Ya da Kia’yla ilgili.”

Miles başıyla onayladı. "Listemde."

"Ben de Hunter Morse hakkında ne bulabiliyorum bakayım."

"Kulağa güzel geliyor. Bana haber ver." Kol saatine baktı. "Ben karakola dönmeliyim."

"Teşekkürler, Miles. Yardımına minnettarım."

"Ben de seninkine. İletişimde kalalım, olur mu?"

Marina, Miles'ı evin dışına, ardından da garaj yoluna kadar takip etti. Havanın sıcaklığı düşmüştü ve gökyüzü griye dönmüştü. Miles, Marina'ya arabasına kadar eşlik etti.

"Annene selam söyle," dedi Marina ve ona sarılmak için uzandı.

"Tamamdır. Seninkiler nasıl?"

"İyiler. Giderek yaşılanıyorlar."

Miles gülümsedi. "En içten dileklerimi sun. Çok iyi insanlar."

"Hem de nasıl," diye ona katıldı Marina. Miles'ın uzun adımlarla kamyonetine ilerlemesini izledi. Önce ayrılmasını bekledi. Miles sola dönüp Walnut Street'e girmeden önce ona son bir kez el sallamak için arkasını döndü.

Marina evin önünden ayrıldı. Sokağın karşısında, üç ev ötede, yolun kenarına park etmiş koyu renkli bir sedan gördü. Sağa dönerek komşunun arazisine olabildiğince göz atmak için yavaşça ilerledi. Viktoryen tarzı bir evdi, damında parmaklıklı bir balkonu ve etrafını saran verandası vardı. Ön camda, tiril tiril beyaz perdelerin arasında bir kadın figürü gördüğünü sandı.

Evin önünden geçtikten sonra hızlandı. Sedana bir bakış attı. Ön koltukta Red Sox şapkalı bir adam oturmuş gazete okuyordu. Walnut Street'in sonuna ulaştığında sinyal lambasını açtı. Sedanın yerinden ayrıldığını fark etti.

Ana cadde çıkışına ulaşana kadar tekrar o sedanı görmedi. İki araba arkasında, kırmızı ışıktaki bekliyordu. Sürücünün şap-

kasından ve plakanın altın rengi çerçevesinden aynı araba olduğu belli oluyordu. Marina dikiz aynasından plakayı okuyabilmek için dik oturdu. New York plakasıydı, *FBY* ile başlıyordu. Marina son haneleri okuyabilmek için arkasını döndü ama yeşil ışık yandı ve arkasındaki sürücü kornaya bastı.

Route 44'e girdiğinde sedan aynı şekilde devam etti. İki ya da üç araba arkasında kaldı ancak Marina takip edildiğini anlamıştı. Kalbi göğüs kafesinde deli gibi atmaya başladı. Solunda Lakeville çıkışının yaklaştığını gördüğünde sağ şeride geçti. Sedan da aynısını yaptı. O çıkışın yanından geçecekmiş gibi motorun devrini yükseltti ancak bunun yerine sola keskin bir dönüş yapıp iki sıra trafiği geçti. Frenlerine asılan bir SUV öfkeyle korna çaldı. Marina çıkışa zar zor yetişerek yanından geçti ve sedan otoyolda devam etti. Sapağın sonundaki trafik ışığına vardığında gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Kıl payı kurtulmuştu, neyse ki artık peşinde kimse yoktu. Sedan gitmişti.

On dakika sonra Marina annesiyle babasının evinin önüne park etti. Onları ziyaret etmeyi planlamamıştı ve şu anda buna pek vakti de yoktu. Ama en azından şimdilik takipçisinden kurtulmuştu.

Marina, Richard ve Alice'i nişan töreninden beri görmemişti. Onları ziyaret edeceğini söyleyip dursa da düğün planları, evi, Ellis ailesinin sosyal istekleri arasında dinlenecek bir dakikası bile yokmuş gibi hissediyordu. Onları yarım ağızla Ellis Vakfı'nın yıllık galası, New York Ballet'in *Fındıkkıran*'ı gibi çeşitli etkinliklere davet ediyordu ama asla gelmeyeceklerini biliyordu. Ailesi şehirden nefret ediyordu. Babasının geçirdiği kalp krizinden sonra eskisinden bile az dışarı çıkar olmuşlardı. Ön kapılarına doğru yürürken üzülerken bir zamanlar bakımlı olan çalı çitlerinin ne kadar yıprandığını ve annesinin çok sevdiği gösterişli İran mavisinin kapıdan soyulmaya başladığını gördü. Richard Tourneau kendini özyeterliliğe adanmış bir adamdı.

Doğru düzgün usta bile çağırmazdı. Garaj aletlerle, boyalarla, çim ekipmanları ve gübrelerle doluydu. Marina çalı çitin pürüzlü tepesini ve çimenliğin sınırlarındaki çıplak toprağı görmenin canını ne kadar sıkışmış olabileceğini biliyordu. Onu son gördüğünden beri sağlığı kötüleşmiş olmalıydı.

Annesiyle babasının köpeğinin coşkulu havlamaları onu karşıladı ve annesi kapıyı açtığında yüz ifadesinden çok memnun olduğu anlaşıyordu.

“Richard!” diye bağırdı annesi eve doğru. “Tahmin et kim gelmiş!”

Babası kapı eşiğinde belirlediğinde Marina’nın gülümsemesi soldu. Tekerlekli sandalyede oturuyordu, sol bacağı alçıya alınmıştı ve yanağındaki nahoş kesik cerrahi bandajla kapatılmıştı.

“Baba,” diye soludu Marina. “Ne oldu?”

Babası eliyle dur işareti yaptı. “Hiçbir şey. Aptalcaydı. Gel buraya! Seni görmek çok güzel.”

“Duşta düştü,” dedi Alice. “Neyse ki evdeydim.”

“Bacağın mı kırıldı? Of baba. Yukarıya, yatak odasına nasıl çıkıyorsun?”

“Şimdilik küçük odada kalıyoruz. Sorun yok. Oldukça rahat gerçekten. Ve sabah ışığı çok güzel.”

“Beni neden aramadınız?”

“Çünkü Paris’teydin canım. Gezini bölmek istemedik. Ve Duncan’a olanlardan sonra...”

“Başım vurmuş veya...”

“Vurmadı. Henry’ye baksana. Seni gördüğüne sevindi. Nasıl da iyi bir köpek, Marina. Tucker öldükten sonra başka bir köpeği sahiplenebileceğimizi düşünmemiştim ama bu çocuk kalbimi çaldı. Aç mısın? Yemek yapabilirim. Ya da belki akşam yemeğine kalırsın?”

“Kalamam. Somerset’teydim, gelip selam vereyim dedim.”

Marina annesiyle babasının yüzlerinde hayal kırıklığıyla birbirlerine baktıklarını gördü. Arabadayken kısa bir ziyaretin hiç

ziyaret etmemekten daha iyi olduğu düşünmüştü. Belki de hayatıydı. En azından peşine takılan o sedandan kurtulmuştu. Sırf bunun için bile evi ziyaret etmesine değerdı.

“Gelmen yeter,” dedi Alice. “Söylesene, Somerset’te ne yapıyordun? Düğün mekânlarına mı bakıyordun? Orada güzel, eski bir yer vardı... Adı neydi, Richard? Snowden House mu?”

“Neden Somerset’te evlensin ki?” Richard rahatsız bir şekilde tekerlekli sandalyesinde kıpırdandı. “Lakeville daha güzel. Connecticut’ta evleneceksen neden evde olmasın?”

“Bizim evimizde!” diye haykırdı Alice. “Richard, öyle bir etkinlik yapamayız burada. Ellislerin milyonlarca arkadaşı vardır! Eminim en büyük oğulları için düşündükleri düğün böyle değildir.”

“Burada değil, Alice. Lakeville’de dedim. Interlochen Inn gayet hoş. Ya da Hotchkiss’e ne dersin? Harika olurdu. Yarın müdürüne bundan bahsedebilirim.”

“Şapel gerçekten hoş,” diye ona katıldı Alice. “Resepsiyon nerede olur? Boathouse olabilir mi? Veya...”

“Millet!” Marina’nın annesiyle babası orada olduğunu hatırlamış gibi başlarını kaldırdı. “Çoktan karar verildi. Ellislerin Southampton’daki evlerinde evleneceğiz.”

Sessizlik kısa ancak sağır ediciydi.

“Anlıyorum,” dedi Alice en sonunda, ciddi bir ses tonuyla. Marina tam olarak ne düşündüğünü biliyordu: *Benim zamanımda düğünü gelinin ailesi yapardı.* “Tarihi seçtiniz mi?”

“Normalde bu yaz olur diye düşünüyorduk ama bir sonraki yaz daha gerçekçi olur sanırım.”

“Ne?” diye bağırdı ikisi de aynı anda.

“Marina! Bu dediğin neredeyse iki yıl sonra.”

“Uzun nişanlılık sağlıklı değildir, Marina,” diye onu azarladı Alice. “Baban ve ben sekiz ay nişanlı kaldık ve bana göre o bile uzundu.”

“İkinizden biri çekiniyor mu? Sorun ne?” Richard ona yakın gözlüklerinin üzerinden baktı.

“Bu yaz evlenmeniz için hâlâ bolca zaman var, hayatım. Eğer şimdi başlarsak tabii ama...”

“Durun!” Marina derin bir nefes aldı. “Çekinme falan yok. Sadece...” Bir an için sesi kısıldı. Ailesiyle böyle bir çıkmaza girmek istemese de artık kaçınılmaz görünüyordu. “Grant’ın babası seçimlere adaylığını koydu,” dedi en sonunda. “Yakında adaylığını ilan edecek. Ve Demokrat adaylığını kazanırsa...”

“Başkanlık için mi?” Alice donakalmıştı.

“Evet, anne. Başkanlık için.”

“Ama, ama... Adam bir planlamacı! Milyarder! Dedikodular duydum elbette ama hiç yapacağını düşünmemiştim. Ne demeye...”

“Çünkü zeki bir adam ve çıkar gruplarının etkisinde değil. Birkaç danışmana başvurdu, şu an ilerlemesi gayet iyi. Açıkçası konuştuğu herkes kazanma şansının yüksek olduğunu düşünüyor.”

Bir süre hepsi yere baktı. Marina, ailesinin Grant’i sevdiğini biliyordu. Nasıl sevmesinlerdi ki. Grant’in ifade gücü yüksekti, düşünceliydi ve iyi eğitilmişti. Marina’nın üzerine titriyordu. İnsanın bir damattan bekleyeceği her şeydi. Annesiyle babasıysa farklı bir hikâyeydi. Marina’nın ailesi bir kere bile Ellisler hakkında kötü bir şey söylememişti. Ama Richard’la Alice’i tanıyordu ve şatafatlı insanları sevmezdi. Ve Ellisler ne kadar zevkli olursa olsun aşırı derecede şatafatlı bir aileydi.

“Gerçekten Demokratlar mı?” diye fısıldadı Alice. Onun kitabında bunun dışındaki her şey karakterinin zayıf olduğunu gösteriyordu.

“Evet, gerçekten Demokratlar. Bakın, buraya sizinle kavgatmak için gelmedim. Özellikle de politika hakkında. Ya da bugün.”

“Tabii.” Alice elini kısa, gümüş rengi saçlarından geçirdi. “Üzgünüm. Gidip küçük odada oturalım. Baban koltuğunda daha çok rahat ediyor.”

Marina kucağında Hotchkiss battaniyesiyle tüvit kanepeye, babası bacağı bir pufun üstünde ateşin önüne yerleştikten sonra annesi atıştırma getirmek üzere aceleyle mutfığa gitti. Marina ne zaman eve gelse Alice mutlaka ona bir şeyler yedirtiyordu. Her ziyaretinde en az bir kere hayal kırıklığı içinde kızının “eriyip bittiğinden” veya “eskisinden zayıf görüldüğünden” bahsediyordu. Marina henüz bir şey söylememesine şaşırmişti. Duncan’ın ölümünden beri iştahım kaybetmişti. Kot pantolonları belinden düşüyordu, elmacık kemikleri iyice sivrilmişti. Marina hayatında ilk kez hiç çabalamadan kilo vermişti.

“İşte,” dedi Alice, bir kayık tabak dolusu brownie getirerek. “Azıcık bir şey. Paris’ten yeni dönmüş birine göre aşırı zayıf görünüyorsun.”

“Yalnızca birkaç gün kaldım.”

“Tatlım, Duncan Sander’ın ölümüne çok üzüldük,” dedi babası. “Yakın olduğunuzu biliyorum. Duyunca çok sarsılmış olmalısın.”

“Trajik bir hikâye.” Alice başını salladı. “O bölgedeki haneye tecavüz vakalarından biri işte. Biz daha önce kapıyı kilitlemiyorduk ama artık kilitliyoruz. Bugünlerde dikkatli olmak lazım.”

“Cenazeye gittin mi canım?”

“Evet, tabii. Gidebilmek için geziyi kısa kestim.”

“Dergidekilerin hepsi orada mıydı?”

“Evet, hepsi.”

“Duncan hâlâ orada mı çalışıyordu? Fark etmemiştim. Bir sebepten ayrıldığını düşünmüştüm.”

“Ücretli izindeydi.”

“Nişan partinizde onunla muhabbet ettiğimizi hatırlıyorum,” dedi Alice. “Hatırlıyor musun, Richard? Hangi haber üzerinde çalıştığını söylüyordu?”

“Bilmiyorum. Bence kafayı bulmuştu.”

“Bunu söylemen hiç hoş değil,” diye onu fırçaladı Alice.

Richard iç çekti. “Sadece dürüst davranıyorum. O adamı hiç sevmedim. Marina’ya davranma şeklinden hoşlanmadım. Hatta herkese davranma şeklinden. Kendini bir şey sanıyordu.”

“Harika bir akıl hocası ve muhteşem bir gazeteciydi, baba.”

“Bana göre nişan partinizde son derece kabaydı.”

Marina kaşlarını çattı. Babasının Duncan Sander’dan hoşlanmadığını biliyordu ama artık ölü olduğundan bu konuyu konuşmak istemiyordu. “Nişan partimde ne yaptı?” James Ellis’in Duncan’a bir taksi çağırmasıyla sonuçlanan bir olay geliştiğini hayal meyal hatırlıyordu.

“Zil zurna sarhoştun!” dedi Richard, gözlerini açarak. “Hatırlamıyor musun? Ve James Ellis’in başını Morty Reiss, adamın bir İsviçre bankasında para saklaması ve en sonunda bunu kanıtlayacağı hakkında şişiriyordu.”

Marina şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. “İsviçre bankası dediğine emin misin?” dedi dikkatle. “Yoksa altı ay önce yaptığı, Reiss’in Cayman Adaları’ndaki bir bankada parası olduğunu kanıtlamaya çalıştığı röportajdan mı bahsediyordu?”

Richard başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, hayır. O röportajdan bahsetmiyordu. Tanrım, o olaydan sonra içmeyi bırakmalıydı. Hayır. Paranın şimdi bir İsviçre bankasında olduğunu söylüyordu. Kulağa deli saçması gibi geliyordu açıkçası. Ellisler çok utanmıştı.”

Marina gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. *Tanrım, Duncan*, diye düşündü kendi kendine. *Nişan partimde bundan mı bahsediyordun? Ağzı sıkılığa ne oldu?*

“İyi misin, hayatım?” Marina gözlerini kırpıştırarak açtı. Annesiyle babası ona endişeyle bakıyordu. “Yorgun görünüyorsun.”

“Üzgünüm. Başım çok kötü ağrıyor. En iyisi en kısa zamanda yola koyulayım.”

“Bir tane brownie yesene. Bugün herhangi bir şey yedin mi?”

Marina ayağa kalktı. Hızla battaniyeyi katlayarak kanepenin kolundaki ait olduğu yere koydu. Şehre, daha önemlisi Owen Barry’nin dairesine dönmek için sabırsızlanıyordu.

“Teşekkürler, anne. Eve götürsem olur mu? Grant’in de seveceğine eminim.”

Alice hayal kırıklığıyla dudaklarını büzdü. “Peki. Mutfaktan poşeti getireyim. Belki bir ara onu akşam yemeğine buraya getirirsin.”

Marina başını salladı. Eğilip ikisinin de beklediğinden uzun süre annesini kucakladı. “Seve seve,” dedi. Kelimelerin boğazına sıkıştığını hissetti. “İkinizi de çok özlüyorum. Sizi görmek çok güzeldi.”

“Biz de seni çok özlüyoruz, Marina.”

“Dışarıda dikkatli ol canım,” dedi babası. “Yılın bu zamanlarında hava çok çabuk kararıyor. Ve günlerden cumartesi. Yolda kimlerin olduğunu asla bilemezsin.”

Şaka yapmıyorsun, diye düşündü Marina içinden. “Güvende olacağım, baba. Söz veriyorum.”

Annabel

Khalid Nasser, Heathrow Havaalanı'nın gelen yolcu kapısında durmuş Annabel'i bekliyordu. Teknik olarak sabah vakti olsa da dışarısı hâlâ karanlıktı. Khalid dahil havaalanındaki herkes mahmur ve kahveye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Annabel'in uçağı hemen hemen boştu. Khalid son yolcuların da uçaktan inip bagaj alım yerine doğru ilerlediğini görünce endişelendi. Annabel uçağını mı kaçırmıştı? Cesaretini mi kaybetmişti? Yoksa varacağı vakti yanlış mı anlamıştı? Dün geceki telefonu Khalid'i uyandırmıştı ve itiraf etmeliydi ki birkaç kadeh içmişti. Hatta daha fazla. Annabel'le konuştuğunda hâlâ sarhoş olmalıydı. Bir şekilde ne yapılması gerektiğini anlayarak sızmadan önce onu havaalanından almak üzere alarm kurmuştu. Annabel ürkek, hatta korkmuş görünüyordu. Hemen Cenevre'den ayrılmak zorunda olduğunu söylemişti. Bir sonraki uçağa binecekti. Onun yanında kalabilir miydi? *Elbette*, demişti Khalid. *Ben seni alırım*.

Beş saat sonra alarm çaldığında kalbi güm güm atarak ve başı zonklayarak ayağa dikilmeden önce bir anlığına alarmı susturmayı düşünmüştü. Duş için bile vakti kalmamıştı. Üzerine bir eşofman altı geçirip gözlüklerini takmıştı, zira lens takacak zaman yoktu. Dişini fırçalamadan ve dalgalı siyah saçları dağınık halde havaalanına gitmişti. M4 yoluna çıkarken uğruna bunu yapılabileceği çok az kişi olduğunu düşünmüştü. Annabel Werner o insanlardan biriydi.

Louis Vuitton monogramlı bavul seti olan yaşlıca bir kadın ona bakıyordu. Khalid bu bakışa alışıkta: Şüpheli endişenin,

yüksek farkındalığın bir göstergesiydi. Bu tür bakışlara her yerde ama özellikle havaalanlarında maruz kalıyordu. İş için seyahat ederken Savile Row takımlarından birini giymeye ve saçını tam bir banker gibi düzgünce yana taramaya özen gösterirdi. Uçak biletini daima birinci sınıftan alırdı. Onunla konuşan herkese gereksiz derecede kibar davranırdı. Kendisiyle konuşulmadığında insanlardan uzak dururdu. Bu bakışları ne bu ne de başka bir şey durdurabilirdi. Ama genel olarak daha kısa tutulmalarını sağlardı.

Bir elini saçından geçirerek biraz olsun düzeltmeye çalıştı. Kadının onu ihbar etmeyi düşündüğünü anlamıştı. Şüpheli paketler hakkında bir afiş asılmıştı. “Bir Şey Görürseniz, Bir Şey Söyleyin,” diyordu. Etrafta güvenlik görevlisi arıyordu. Khalid üzerinde “Bad and Boujee” yazan, bir arkadaşının Goldman Sachs’te bir gösteri yaptığında ona şaka olsun diye aldığı sweatshirt’ü giydiğine pişman olmuştu. Sweatshirt’ün Annabel’i güldüreceğini düşünmüştü ki şu anda gülmeye nasıl da ihtiyacı vardı. Ama şimdi dönüp bakınca bir doksan boyunda, tıraş olmamış, kapüşonlu giymiş Suriyeli bir adamın yaşlı bir teyzeyi rahatsız ettiğini görebiliyordu.

“Annabel?” Khalid onu tam bagaj alım yerine doğru yürürken gördü. Kot pantolon giymişti ve sırt çantası takıyordu; o kadar genç görünüyordu ki onu zar zor tanıyabilmişti. New York’ta ilk tanıştıklarında onun baş döndürücü olduğunu düşünmüştü. O zamanlar saçı kısa ve hareketli kesilmişti, normalde kadınlarda beğenmediği bir modeldi ancak Annabel’i çok ateşli bulmuştu. İnce boynunu ortaya çıkarmış, iri gözlerini dağınık, simsiyah göz kalemiyle iyice vurgulamıştı. Hafta sonu olsa bile açıkça seksiye kaçmayan havalı, modern kıyafetler giyerdi. Khalid etkilenmiş ve elbette üniversite arkadaşının böyle

* Kendini üst sınıftan ya da olduğundan çok daha varlıklı göstermeye çalışan kişiler için kullanılan argo bir tabir. (e.n.)

bir şeyi başarmasını kıskanmıştı. Daha çok da Matthew'ün kulüpte tanıdığı sıkıcı kız arkadaşlarıyla yemek yeme işkencesine bir daha katlanmayacağı için sevinmişti gerçi. Matthew'ün Annabel'den önce birlikte olduğu kadın... Adı Kelly miydi? Casey mi? Khalid hatırlayamıyordu ama o kadın Yukarı Doğu Yakası'nda annesiyle yaşayan bir iç mimardı. Eğer Matthew onunla evlenseydi üç çocuğunu hafta sonları tenis dersinden arabayla alıyor olurdu. Khalid onunla bir daha görüşmezdi.

Annabel arkasını dönünce atkuyruğu omzunun üzerinden uçtu ve yüzü rahatlamayla aydınlandı.

"Khalid! Tanrı'ya şükür." Annabel ona koşarak başını göğsüne gömdü. Khalid şüpheli kadının bu sahneyi gördüğünü memnuniyetle fark etti. Kadın ona bakmıyormuş gibi başını çevirdi.

"Beni almak için gelmene gerek yoktu," dedi Annabel.

"Önemli olmasa bu kadar erken saatte uçağa binmezdin diye düşündüm."

"Üzgünüm. Senden çok şey istediğimi biliyorum."

"Annabel." Khalid başını salladı. "Senin için her şeyi yaparım. Biliyorsun. Ve Tanrım, çok üzgünüm. Ne söylesem bilmiyorum. Olanlar korkunç. Çok üzücü."

"Çok kibarsın. Matthew seni severdi. Uzun süredir görüşmeseniz de seni en yakın arkadaşlarından biri olarak gördüğünü biliyorum."

"Benim için de aynı." Khalid omuzlarını sıktı. "Bagajlarını aldın mı?" Başıyla bagaj bandını gösterdi.

Annabel sırt çantasına vurdu. "Sadece bu var."

Khalid başını salladı. Çok fazla sorusu vardı ama eve gidene kadar bekleyebileceğine karar verdi. Öncelikle kahveye ihtiyacı vardı. Annabel'in de aynı durumda olduğunu tahmin edebiliyordu.

Khalid, Londra'nın doğu yakasında heyecanlı ve dikkat çekici bir mahalle olan Shoreditch'teki Brick Lane'de aşırı büyük

bir çatı katında yaşıyordu. Binası eskiden sanatçıların hem yaşıyıp hem de çalıştığı bir depo olarak kullanılıyordu. Khalid, binasında takım elbise giyen tek kişiydi ve böyle olması hoşuna gidiyordu. İlginç komşuları olmasını seviyordu. Ünlülerin dövmecisi George arada bir onu hayran bırakan parçalanmış, yoğun konsantre ot veriyordu. Uzun bacaklı model Natalia'nın gösteriler arasında geceleri eskortluk yaptığını tahmin ediyordu. Brick Lane'in barlarını, sokak sanatını, demiryolu kemerlerini, eski depolara yerleşen geçici restoranlarını ve her ayın ilk perşembesi kapısını geç saatlere kadar açık tutan galerilerini seviyordu. Tabii mahalle giderek nezihleşiyordu ve bu hem iyi hem kötü bir şeydi. Artık saçlarını topuz yapmış bir dolu adam, aşırı pahalı kahve ve fönlü saçlarıyla Soho House'ta öğle yemeğine giden çok fazla kız vardı. Ancak Khalid için Shoreditch hâlâ canlı ve kıpır kıpırdı; çoğunlukla siyah-beyaz olan şehirde bir renk gibiydi. Kendini en çok orada evdeymiş gibi hissediyordu.

Brick Lane aynı zamanda Khalid'in gün içinde gördüklerinin tam tersiydi. Şu anda kendini Goldman Sachs'e satmış yetenekli bir bilgisayar kullanıcısıydı. Teknik olarak serbest çalışan bir programcıydı. Arada sırada bankalara ve hukuk bürolarına siber güvenlik konusunda yardım etmek için süreli ve oldukça yüksek kazançlı etkinlikler düzenlerdi. Ardından birkaç ay ara verip seyahat ederdi. Ne var ki Goldman'daki bu iş iki yıldır devam ediyordu, sonunu tahmin edemiyordu. Khalid maaşı iyi olduğu için pek umursamıyordu. Ama sürekli olarak bir bankada çalışmak onu tedirgin ediyordu ve huzursuz olmaya başlamıştı. Annabel'in gelişi fena halde ihtiyacı olan araya kavuşmak için hastalık izni almasına bahane olmuştu.

"Sadece bir tane yatak odası var," dedi eve vardıklarında özür dilercesine. "Sen orada yatarsın. Ben kanepede seve seve uyurum."

"Yok, hayır, olmaz," dedi Annabel. "Lütfen. Böyle geldiğim için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse otelde kendimi güvende

hissetmiyordum. Ve Londra'da başka kime gidebilirim bilemedim."

Khalid dudağını ısırды. Annabel'in yakında her şeyi açıklayacağını biliyordu. Sırt çantasını ve paltosunu alıp elbise dolabına koydu. "Benden özür dileme. Ve yatak odasını *sen* alıyorsun." Annabel ısrar edemeden devam etti, "Kahve ister misin? Duş almak? Kestirmek?"

"Üçü birden olmaz mı?" Annabel güldü.

"Önce hangisini istersin?"

"Kahve. Ve belki hızlı bir duş. Sonra konuşuruz."

Khalid başını salladı. Yatak odasını parmağıyla gösterdi. "Orada. Temiz havlu olması lazım. Ben kahvaltı hazırlayayım. Yalnızca çırpılmış yumurta yapıp ekmek kızartmayı biliyorum, yani başka bir şey istiyorsan dışarı çıkmamız lazım."

"Yumurta yeterli olur," dedi Annabel. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Bana teşekkür etme. Yüzünü gördüğüme çok sevindim, eski dostum."

Yarım saat sonra Annabel, Khalid'in mutfak tezgâhında oturmuş kahvesini yudumluyor ve çatalı olabildiği kadar hızlı kullanarak ağzına yumurta tıktırıyordu. Khalid dik dik bakmama-ya çalıştı, kadın haftalardır bir şey yememiş gibi görünüyordu. Onun yerine kupasını tekrar doldurup mutfağı temizlemek gibi meşguliyetler buldu. Annabel'in kestane rengi saçları duştan dolayı nemliydi ve güzel, zarif yüzü makyajsızdı. Çok yorgundu, gözlerinden anlaşıyordu. Ve kilo vermişti. Diğer yandan hatırladığı kadar güzel görünüyordu. Saçı daha uzundu ve alnında birkaç kırışık vardı ama New York'tan tanıdığı Annabel'di işte.

"Cenaze için aramadığıma üzgünüm," dedi en sonunda. "Aramalıydım. Her şey çok hızlı oldu. Firma ayarladı."

Khalid eliyle onu geçiştirdi. "Nelerle uğraştığını hayal dahi

edemiyorum. Duyduğumda seni birkaç kez aradım aslında. Ama Julian adında biri cevap verdi. Mesajımın sana ulaştığından emin olamamıştım.”

“Bana söyledi. Çok kibarsın. Teşekkürler. Her şey çok bunalıcıydı. Sanırım kendimi kapadım. Hâlâ da öyleyim.”

“Tabii.”

“Ölmeden önce burada olduğunu biliyor muydun? Londra’da?”

Khalid musluğun suyunu açarak yumurta tavasını ovalamaya başladı. “Evet, sanırım duydum,” dedi, ona bakmadan. Aslında çok daha fazlasını duymuştu. Londra’nın tabloid gazeteleri Matthew’ün, koruma fonunun meşhur ve önemli isimlerinden Fatima Amir’in evinde kaldığını ve onun özel uçağında öldüğünü yazmışlardı. Gazeteler, ikisinin bir ilişki yaşadığını söyleyecek kadar ileri gitmemişti ama kesinlikle bunu ima etmişlerdi. Khalid inanmak istememişti. Matthew’ü tanıyordu ve Annabel için ne hissettiğini biliyordu. Ya da en azından yıllar önce, hepsi aynı şehirdeyken Matthew’ün Annabel için ne hissettiğini biliyordu. Fatima Amir’in son derece güzel bir kadın olduğunu kabul etmek zorundaydı ve ikisinin Soho’daki bir restoranda mum ışığında yemek yedikleri ve bankerle müşterisinden daha fazlasıymış gibi göründükleri bir fotoğraf ortaya çıkmıştı. Annabel’in o fotoğrafı görüp görmediğini merak etti. Görmediğini umuyordu.

“Müşterisi burada yaşıyordu. Fatima Amir. Onu hiç duydun mu?”

Khalid onayladı. “Kadın Suriyeli. Londra’daki Suriyeliler Cenevre’deki New Yorklular gibidir. Genelde birbirimizi tanırız. O da Saint John’s Wood’da büyüdü. Benim annemle babamdan çok uzakta sayılmaz.”

“Matthew onun bankacısıydı. Ya da bana öyle dediler. Daha önce adını duymamıştım...” Sesi azaldı.

“Serbest yatırım fonu vardı, değil mi?”

“Evet. Belli ki oldukça başarılıymış. Matthew evinde birkaç

eşyasını bırakmış. Onları bizzat almak istedim. Ama artık burada olsam da onları alabileceğimden emin olamıyorum.”

“Senin yerine alabilirim.”

Annabel ona yorgunlukla gülümsedi. “Teşekkürler. Belki. Bir düşüneyim. Yardımını istediğim başka bir şey var. En sinir bozucu misafirin ben miyim artık?”

“Aslına bakarsan en iyisisin. Ve bak, senden gecelik bin pound alıyorum, o yüzden paranın karşılığını alman lazım.”

Annabel güldü. Evin içine bakındı. “Sanırım bu aile ve arkadaşlar için belirlediğin fiyat.”

“Elbette. Annem ne düşünürse düşünsün burası lüks bir bölge.”

“Annenle baban hâlâ Saint John’s Wood’da mı?”

“Evet.”

“Amirleri tanıyor muydun? Kişisel olarak yani?”

“Hayır, kişisel olarak tanımıyorum. Ama kim olduklarını biliyorum.” Khalid durakladı. Konuşmanın nereye gittiğini hissedebiliyordu ve gerilmişti. Amirler ve bilhassa onların kuzenleri olan Esadlar hafife alınacak insanlar değillerdi. Duyduğu kadarıyla Fatima Amir meşru bir yatırımcıydı. Ancak Matthew’un onun kişisel bankacısı olduğunu okuduğunda alarm çalmıştı. Öyle bir aileyle yapılan her iş tehlikeliydi.

“Swiss United tüm aileyle çalışıyor. Offshore hesaplarda saklanan milyar dolarları var.”

Khalid şaşkınlığını gizleyemedi. “Fatima’yı mı kastediyorsun? Yoksa kuzenlerini mi?”

“İkisini de.”

“Ama kuzenleri olan Esadlar yaptırım listesindeler. Goldman onların parasına hiç bulaşmak istemez. Goldman bazı şüpheli kişilerle çalışır. Ama böyle değil. Beşşar Esad bir diktatör. Bir savaş suçlusı. Öyle bir adamla çalışmak yasalara aykırı. Ne kadar ahlaka aykırı olduğunu hesaba katmıyorum bile.”

“Biliyorum. Ve Matthew’ün patronu olan Jonas onun özel bankacısıydı.”

Khalid kısık bir ıslık çaldı. Bir anlığına ikisi de sessizleşti. “Umarım uygunsuz davranmıyorumdur,” dedi Khalid yavaşça. “Öyleyse bana kes sesini de. Ama Matthew’ün ölümünü soruşturdular mı?”

“Soruşturdular. Kazaydı. Ya da bana öyle olduğunu söylediler. Buzlanmayı önleme sistemiyle ilgiliymiş.”

“Karakutuyu buldular mı?”

“Bulduklarını söylüyorlar.”

“Ama şüphelerin var.” Yüzünü inceledi. Annabel başını kaldırıp bakınca yeşil gözleri onunkilerle buluştu.

“Evet,” dedi, fısıldar gibi. “Sen şüphelenmez miydin?”

Khalid tereddüt etti. “Şüphelenirdim.”

“Soruşturmadan sorumlu olan ajanla görüşmeye gittim. Fedpol’dan Ajan Bloch. Bana kaza yerinin fotoğraflarını verdi. Ya da en azından o fotoğrafların kaza yerine ait olduğunu söyledi. Ama fotoğraftaki Fatima’nın uçağı değildi.”

“Onun uçağı değildi derken ne demek istiyorsun?”

“Fotoğraflar başka bir uçağa aitti. Bir yıl önce düşen bir Hollanda uçağına.”

“Bunu nasıl anladın?”

“Biraz araştırma yaptım. Bana kazayla ilgili söyledikleri her şey; buzlanmayı önleme sistemi arızası, kazanın yeri, yani her şey geçen seneki kazanınkiyle aynıydı. Ya çok ürkütücü bir tesadüf ya da bana yalan söylüyorlar.”

“Ama neden? Neden bir Fedpol ajanı sana yalan söylesin?”

“Birinin ona para ödediğini düşünüyorum. Düşüşün kazadan kaynaklandığına inanmamı istedi. O yüzden bana karakutu verilerini ve gerçekten meydana gelmiş bir başka uçak kazasının fotoğraflarını gösterdi ve daha fazla soru sormamamı umdu.”

Khalid duyduklarını düşünürken yavaşça başını salladı.

“Sence kim ona para ödedi?”

“İddiaya göre Fatima, ailesiyle bağlarını koparmaya çalışıyormuş.”

“Yani onu öldürdüklerini düşünüyorsun.”

“Belki. Ya da belki öldürülen Matthew’dü ve Fatima yalnızca yanındaydı.”

“Neden Matthew’ü öldürsünler ki?”

Annabel gözlerini kapatıp nefes aldı. “Bunun aramızda kalacağına söz vermelisin. Senden başka kimseye söylemedim.”

“Tabii ki.”

“Matthew’le çalışan biri bana onun Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı’ndan biriyle işbirliği yaptığını düşündüğünü söyledi. Matthew bir muhbirmiş. Köstebekmiş.”

“Tanrım.”

“Söyleyen kadın emin değildi. Ama Matthew Adalet Bakanlığı’ndan birisiyle iletişim halindeydi. Onunla buluşmak için Amerika’ya bile uçmuş. Birkaç hafta sonra da uçağı düştü.”

“E-postasına girebiliyor musun?”

Annabel başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Ama dizüstü bilgisayarını bende. Ne var ki şifreli.”

Khalid gülümsedi. “O konuda sana yardım edebilirim. Benim işim bu, biliyorsun. Hava atmak istemem ama bu işte bayağı iyiyimdir. En azından Swiss United’da çalışanlardan iyi olduğumu biliyorum.”

“Ben de bunu umuyordum.”

“Banka bilgisayarını aramaya gelmedi mi?”

“Bana Matthew’ün federallerle işbirliği yaptığını söyleyen iş arkadaşı Matthew’ün kendisinden bunu saklamasını istediğini söyledi. O da bana verdi. O yüzden bu sabah buraya geldim. Aramaya gelmeleri an meselesi.”

Khalid iki elini birbirine sürttü. Gözleri heyecanla ışıldadı. “Onlar gelmeden önce içinde ne varmış bakalım.”

Thomas Jensen, Thames Nehri'nin karşısındaki MI6* binasında bulunan ofisinde oturmuş, üzerine baş harflerinin işlendiği bir yığın mendili dikkatle kare şeklinde katlıyordu. Jensen devasa bir Lego yığını gibi görüldüğünü düşündüğü binanın dışından nefret ediyor olsa da masasının manzarası hoşuna gidiyordu. Havanın açık olduğu sabahlar kanoların sessizce Hammersmith Köprüsü'nün altından süzülmesini izlemeyi seviyordu. Jensen birkaç yıl önce Oxford için bizzat kürek çekmişti. Aslında Henley'de kaptanlık ettiği takımını zafere bile taşımıştı. Bugünlerdeyse yapabildiğinde kürek çekiyordu ama bunu genelde yabancı otellerin spor salonlarındaki bir makinede yapıyordu ve nehrin üzerinde olmakla aynı şey değildi. Thames'deki kürekçileri izlemek hem nostaljik hem dalgın hissettiriyordu ve günün işlerine başlamadan önce birkaç dakika için sessizce bunu yapmayı seviyordu.

Bu sabah yapamamıştı. Tam asistanı Letty espressosunu masaya bırakırken telefon çalmıştı. Geçen akşam Bağdat'tan gelmişti ve aklı hâlâ gecelerce uykusuz seyahat etmekten bulanıktı. Ne var ki arayan kişiyi gördüğünde hemen telefonu kapdı. İkisinin de sayamayacağı kadar uzun süredir yanında çalışan Letty, hızlı ve zarif bir şekilde odadan çıkmakta uzmanlaşmıştı. Thomas Jensen gibi bir adamla çalışmak için böyle olmak gerekiyordu. Letty aceleyle çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Ben Jensen." Espressosundan büyük bir yudum alıp kendini kötü haberlere hazırladı.

"Annabel Werner Londra'da," dedi, telefonun diğer ucundaki ses. "Bu sabah geldi. Shoreditch'te bir arkadaşında kalıyormuş."

"İlginç," dedi Jensen; gerçekten de öyleydi.

"Bence bu bir problem. Ya kurcalamaya, soru sormaya başlarsa?"

* İngiltere Gizli İstihbarat Servisi. (ç.n.)

“Belki eşyalarını almaya gelmiştir. Matthew, Amir’in evinde kişisel eşyalarından bazılarını bırakmış.”

“Bloch’un-o eşyaları ona iade edeceğini sanıyordum.”

“Belli ki kabul etmemiş. Gelip bizzat alacağını söylemiş.”

“Bu iyi değil. Hem de hiç. Böyle olmaması gerekiyor, Thomas. Sona yaklaşmıştık. Annabel Werner’in arı kovanına çomak sokmasına izin veremeyiz. Amir ailesinden birilerine ulaşırsa...”

“Kadın yas tutan bir dul. Sorularının olması gayet doğal.”

“Kadın bir engel, o kadar.”

“Belki sadece eski bir arkadaşını ziyaret ediyordur.”

“Suriyeli bir eski arkadaşını mı? Bu durum hoşuma gitmiyor, Thomas. Akla yatmıyor.”

Jensen iç çekti ve espressosunun sonunu da içti. Çoktan bir fiyaskoya dönen bu sabahı atlatabilmesi için daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Araştıyım,” dedi. “Arkadaşının ismi ne?”

“Khalid Nasser. Matthew Werner’la aynı üniversiteye gitmiş. Şu anda bir tür güvenlik işinde Goldman Sachs’te çalışıyor.”

Jensen, Khalid’in adım karaladı ve yanına *Goldman Sachs* ve *Shoreditch* yazdı.

“Elimden geldiğince araştıyım. Annabel Werner’ı bana bırak. Sen Adalet Bakanlığı’ndaki dostumuz Bay Morse’a odaklan. O daha büyük bir endişe yaratıyor.”

“Farkındayım. Adamı gözlem altına aldık.”

“Yakın zamanda ilerleme kaydetmeliyiz. Ne kadar uzun sürerse...”

“Kimse uzun sürmesini istemiyor. Ama bu sırada Annabel Werner’in Nancy Drew’ü oynamadığından emin ol.”

“Anlıyorum. Bir şey yapmayacak. Halledeceğim.”

Böylece Thomas Jensen telefonu kapattı. Kapıdaki askıdan paltosunu aldı ve Shoreditch’e doğru yola koyuldu.

Marina

Owen gece bir ara bilgisayarın başında uyuyakaldı. Diyafon çaldığında rüyasının arasında sesi duydu ancak kıpırdamadı. Ama gürültü giderek arttı ve ısrarcı olmaya başladı; en sonunda doğruldu ve ağzının kenarındaki salyayı sildi.

“Siktir,” dedi ve yemek masasının üstünde sürekli yüzüstü uyumaktan tutulmuş boynunun iki yanına başparmaklarını bastırdı.

Kapı bir kez daha çaldı. Bu kez biri üstüne yaslanmış gibiydi.

“Geliyorum!” diye bağırdı. “Geliyorum lan işte!”

“Sana da günaydın,” dedi Marina, kapı açıldığında. Yüzü Central Park’ta yürüyüşe çıkmış da gelmiş gibi canlı görünüyordu. Parlak saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve siyah taytla fermuarı altındaki kolsuz bluzu gösterecek kadar açılmış dar bir rüzgârlık giymişti. Owen gözlerini onunkilerden ayırmamak için hayli çaba gösterdi.

Marina’nın elinde iki büyük kahve vardı. “Zor bir gece miydi?”

“Uzun bir geceydi,” dedi ve onu içeri almadan önce kahveye uzandı. “Saat kaç?”

“Sabah sekiz. Yedide gelecektim ama biraz uyumana izin vereyim dedim. Ya da gece kalan misafirlerine veda etmene.”

“Sağ ol.” Owen esnedi. Uzun süredir bir pazar günü sabah sekizde yataktan çıktığı olmamıştı. Başıyla yatak odasını gösterdi. “Sanırım duşta.”

“Komikmiş. Daha sonra gelmemi ister misin?”

“Hayır. Yapacak çok işimiz var. Tüm gece ayaktaydım ve derinlere bile inemedim.”

Marina etrafa bakındı. Evin panjurları indirilmişti. Yemek masasının üzerinde üç tane dizüstü bilgisayar duruyordu ve hepsinden karmakarışık kablolar çıkıyordu; birden fazla başı olan Medusa gibiydi. Etrafinaysa kahve bardakları, bir pizza kutusu, USB'ler ve kâğıt yığınları yayılmıştı. Owen gözlük takıyordu, yani son yirmi dört saatin çoğunu ekrana bakarak geçirmişti. Marina, sekiz yıl önceki Darling araştırmasından beri onu gözlüklü görmemişti. Gözlükleri kalındı ve hafifçe burnundan kaymıştı. Gözlükle daha inek ama daha tatlı görünüyordu. Neden daha sık takmadığını merak etti.

“Burası *Snowden** filminden bir sahneye dönmüş,” dedi.

“Snowden'dan daha büyük. Tahmin bile edemezsin.” Owen bir dosya kümesini kaldırarak Marina'ya oturması için yer açtı. “Connecticut nasıldı?”

“Öncelikle takip edildim galiba. Ben oradayken Duncan'ın evinin önünde dolanan bir sedan vardı ve beni eve kadar takip etti sayılır.”

Owen kaşlarını çatı. “Sayılır mı?”

“Lakeville çıkışından saptım, beni kaybetti.”

“Markası neydi?”

“Bir tür şehir arabasıydı. Limuzin şirketininkilerden yani.”

“Plakasını aldın mı?”

“Bir kısmını.”

“Bana ver. Polis bir arkadaşına baktırayım. Polis arkadaş demişken, soruşturmadan ne haber?”

“Profesyonel bir iş gibi görünüyor. 45 kalibre bir silah ve susturucuyla doğrudan kafasına ateş edilmiş. Komşusu bir Kia'nın aynı gün mahallede gezdiğini görmüş, Miles o işi araştırarak. Duncan'ın defterleri ve dizüstü bilgisayarı kayıptı.”

“Bahse girerim Somerset Polis Merkezi ilk kez kiralık katille karşılaşmaktadır.”

* ABD hükümetinin gizli izleme programlarının detaylarını ifşa etmesiyle tanınan Edward Snowden'ı konu edinen 2016 yapımı film. (e.n.)

“Polis Őefi yalnızca ters giden bir haneye tecavüz vakası olduğunu düşünüyor. Bence davayı kapatmaya çalışması an meselesi.”

Owen omuz silkti, ŐaşırmamıŐtı. “Zaten davayı çözemeyeceklerdi. Kia’nın plaka numarasını aldın mı? Ben de araştırabilirim.”

“Son haneler 434. Sarı bir plaka, yani muhtemelen New York. Belki Maine de olabilir. Garip bir Şey daha var. Duncan’ın son birkaç haftalık takvimine göz attım. Adalet Bakanlığı’ndan biriyle telefonda görüşüyormuŐ. Hunter Morse. Ve takvimine başkente gideceğini işaretlemiş. Yanına *Morse* yazıp altını çizmiş.”

“Gerçekten takvimi mi vardı? Filofax marka falan?”

“Benim de var. Yargılama. Bence güzel bir Şey. Elinle yazdığında bilginin aklına iki kat daha iyi kazındığını biliyor muydun? Ayrıca takvimi hackleyemezsin.” Marina çantasından pembe bir deri ajanda çıkardı ve Owen’in yemek masasının üstünde kaydırđı.

“Ya kaybedersen?”

“Ölürüm. Ama henüz kaybetmedim.”

Owen burnundan nefes vererek güldü. Marina’nın ajandasını yanına çekip inceledi. “Tanrım, artık kim bunları yapıyor ki?” Parmağını, deri kapağın sol alt köşesine altın renginde yazılmış adının baş harfleri olan *MT*’nin üzerinde gezdirdi. “Evlenince ne oluyor? Bunu değıştirmen gerekmiyor mu? O zaman ‘Bayan Grant Ellis’ mi yazacak?”

Marina dalga geçen ses tonunu duymazlıktan geldi. “Belki o zaman ihtiyacım olmaz,” diye cevapladı. “Düğünden sonra çalışmayacağım nasılsa. Belki de sekreterimin her sabah bana programı söylemesi yeterli gelir. Letitia Baldrige ve Jackie Kennedy gibi.”

“Pes ettim! Hakikaten işi bırakmayacaksın ama değil mi?”

“Hakikaten bırakacağım.”

Owen bir anda ciddileşerek kaşlarını çatı. “İyi bir yazarsın. Duncan yerini alman için seni hazırlıyordu. Bunu biliyor muydun? Ben hep *Journal*’a geçmen gerektiğini düşündüm gerçi.”

“Sen *Journal*’da bile değilsin!”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Ciddi bir haber kaynağından bahsediyordum. *Press* senin için daha çok bir toplum dergisi. Can alıcı haberleri seviyorsun, hep öyleydin. Darling araştırması sırasında gözündeki kıvılcımı gördüm. Bayılmıştın. Bu senin kanında var, Marina.”

“Hastalığım varmış gibi konuşuyorsun.”

“Var çünkü. Bende de aynısı var. Doğruluk virüsü. Ne yazık ki tedavisi yok.” Owen ellerini kafasının arkasında birleştirip kendini beğenmiş bir ifadeyle sandalyesini geriye doğru itti.

“En azından *Press*’te kalmamam gerektiği konusunda hemfikiriz. Orayı Duncan olmadan hayal edemiyorum.”

“İstersen sana *Deliverable*’da iş bulabilirim. Artık Park Avenue’de yaşadığın için fazla gergin gelebilir ama.”

Marina başını salladı. “Ben işi bıraktım, Owen. Grant yakında aile işini devralacak. İkimizin de sürekli seyahat etmesi mümkün değil. Özellikle de ailemizi kuracaksa. İşten ayrılacağımı hep biliyordum. Düğüne kadar beklerim diye düşünmüştüm. Ama artık Duncan olmadığına göre...”

“Yani Baba Ellis başkanlık için yarışıyor ha? Dedikodular doğru mu?”

“Yakında adaylığını açıklar. Bana öyle bakma.”

“Nasıl bakmayayım? Bakmıyorum.”

“Nasıl baktığını anlayacak kadar seni tanıyorum.”

Owen ellerini kaldırdı. “Sadece şaşırdım o kadar. Seni Park Avenue’de yaşayan bir ev hanımı olarak görmüyorum. Bu bir iltifat bu arada, eleştirmiyorum.”

“Eh, belki onun yerine Beltwayli bir ev hanımı olurum.”

“Oyum senin. Adam en azından Demokrat, değil mi? Mil-

yarderleri anlamak zor. Yoksa ‘limuzin liberali’ terimini mi tercih ediyor?”

“Kim Demokrat?” Marina arkasında bir kadın sesi duyduğunda az kalsın sandalyesinden düşecekti. Arkasını döndüğünde yanık tenli, badem gözlü, bikini mankenlerini utandıracak bir vücuda sahip şehvetli bir esmerle yüz yüze geldi. Kadının ayakları çıplaktı ve kot pantolonunun paçalarını kıvrırmıştı. Marina sol bileğinden bacağına kadar uzanıyor gibi görünen karışık mozaik desenli dövmesini fark etmeden duramadı. Tanrı bilir o dövme nereye kadar gidiyordu.

“Ben Yael,” dedi kadın, elini uzattı. “Sen de Marina olmalısın.”

Marina başıyla onaylayarak elini sıktı. İ hayatında ilk kez dili tutulmuştu.

“Beni uyandırmalıydın,” dedi Owen, Yael’e. “Aptal gibi salyamı üzerime akıtmışım.”

Yael güldü. “Dinlenmen lazımdı.” İsrail’e özgüymüş gibi gelen hafif bir aksanı vardı sanki ama Marina emin olamamıştı.

“Gece misafiri hakkında şaka yapıyordum,” dedi Marina.

Owen sırtıttı. “Biliyorum.”

Ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. “Ben gideyim. Kusura bakmayın. Sanmıştım ki...”

“Dur bakalım, nereye gidiyorsun? İş için buradayız. Bize katılacak mısın?”

Marina önce Owen’e, sonra Yael’e bakıp tekrar başa döndü. Utançtan başı dönmüştü.

“Yael bir programcı,” dedi Owen. “Onu tutmak için çok uğraştım ama ücreti benim için çok fazla. Neyse, bize yardım edecek. Ve siktir, yardımına çok ihtiyacımız var.”

Marina’nın utancı hüsrana dönüştü. “Ne? Owen, hayır. Sen öylece... Konuşabilir miyiz? Yalnız, lütfen.”

Yael, Owen’e “inanılmaz” der gibi bir bakış attı.

“Marina, bak,” dedi Owen, “neden tereddüt ettiğini anlıyo-

rum. Ama Yael'e güveniyorum. Bu işte en iyisidir. Ve bu işi yalnız başımıza halledemeyiz. Sana yaptıklarımızı gösterdiğimde anlayacaksın bence. Tamam mı?"

Marina duraksadı. Bir yandan kendisine sormadan bir partner getirdiği için Owen'e kızgındı. Kaynak zaten yeterince ürkekkti; verisini araştıran koca bir grup insan olduğunu öğrenirse ne olacaktı? Bir şey demeden ortadan kaybolabilirdi. Başka bir gazeteciye gidebilirdi. En kötüsü teslim olarak şansını yetkililerle deneyebilirdi.

Diğer yandansa üzerinde çalıştıkları verinin devasa olduğunu biliyordu. Boşa harcadıkları her dakika bir kayıptı; bu bilgi ne kadar erken halka açılırsa hepsi için o kadar iyi olacaktı. Owen iş konusunda tek tabanca takılmaya yatkın biriydi; ekip araştırması sözkonusu olduğunda diğerlerine iyi davranamaması belirgin kusurlarından biriydi. Yani Owen yardıma ihtiyaçları olduğunu söylüyorsa gerçekten ihtiyaçları vardı. Ve Owen, Yael'in bu işte en iyi kişi olduğunu söylüyorsa muhtemelen öyleydi. Kadın ne kadar Jessica Alba'ya benziyor olsa da.

"Tamam." Marina başını salladı. Yerine tekrar oturdu. "Üzgünüm. Ben sadece..."

Yael eliyle onu geçiştirdi. "Anlıyorum. Bu materyal oldukça hassas."

"Uyan, Maestra, bebeğim," dedi Owen bilgisayarına. Şifreyi yazdı ve ekran hayata döndü. "Kalkma zamanı."

"Maestra?"

Yael güldü. "Ben ona öyle diyorum. Benim bilgisayarım bu arada."

"Ve çok güzel bir kız," dedi Owen.

"Senin bilgisayarını kullandığınızı sanıyordum," dedi Marina, Owen'e. "O konuda anlaşmıştık hani."

"Hava aralığı ne demek bilir misin?" diye sordu Yael. Marina başını hayır anlamında salladı.

“Bu bilgisayar hiç internete bağlanmadı,” diye açıkladı Yael, Maestra’yı göstererek. “WLAN’ı, yani kablosuz yerel ağı devre dışı bırakıldı, böylece kasasına hiçbir LAN kablosu giremez hale geldi.”

Marina ona öylece baktı.

“Temelde bir bilgisayar yalnızca diğer sistemlerle hava aralığı sayesinde ayrılırsa güvenli olabilir. Bu durumda hiç kimsenin bizi hackleyemeyeceğini garantiye alıyoruz. Ayrıca beş yüz gigabayt hafızası var. Böylece kaynağın gönderdiği verilerin hepsini alabilir. En azından şimdilik.”

Owen, Marina’ya *Gördün mü? Ona bu yüzden ihtiyacımız var*, der gibi bir bakış attı.

“Esas olarak burada yaptığım şey tüm belgeler için güvenli bir veritabanı hazırlamak. Şu anda yeni dizinlendiler. Eninde sonunda ortaklarla birlikte alakalı birimler de görünsün diye bir görselleştirme inşa etmek istiyorum. Kuruluş çizelgesi gibi. Bu sayede kimin kiminle bağlantıda olduğunu görebiliriz. Ama henüz oraya varmadık.”

“Onları nasıl indeksliyorsun? Belgeleri yani. Milyonlarca olmalı.”

“Nuix Investigator kullanıyordum. Nuix, adli bilişim yazılımları yapan bir şirket. Temel olarak büyük miktarlardaki veriyi sıralayıp incelemeye yardım eden bir program. PDF ve taranmış belge gibi normalde arama yapılmayan şeyleri aramaya da yarıyor. Müthiş havalı bir şey.” Marina, Yael’in sorusuna sinir olmamasından etkilenmişti. Hatta projeyle ilgili konuşacak birilerinin olmasından heyecanlanmış gibi görünüyordu.

“Aşırı pahalı,” dedi Owen. “Adobe Acrobat’ın yeni sürümü gibi falan değil. Gidip alamıyorsun.”

“Aslen yalnızca polis ve hukuk büroları tarafından kullanılıyor,” dedi Yael. “SEC*. Öyle yerler. Ama Christophe Martin bana bir tane lisans ayarladı.”

* Amerika Birleşik Devletleri Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu. (ç.n.)

Marina kaşlarını çattı. “ICIJ’in başındaki adam mı?” Uluslararası Araştırmacı Gazeteciler Konsorsiyumu’nu yöneten kişinin bu işle bağlantı kurması fikrinden hoşlanmamıştı. ICIJ, geniş kapsamlı, sınır ötesi haberlerde birlikte çalışan yüz elliden fazla gazetecinin olduğu küresel bir yayın ağıydı. Marina işlerine her daim saygı duysa da dünya çapında yüz elli gazetecinin bu hikâyeye karıştığını hayal dahi edemiyordu. Mutfakta bu kadar aşçı varken nasıl idare edeceklerdi? Ve kaynaklarına yirmi dört saat içinde iki kişilik bir ekipten yüz elli kişiye çıktıklarını söyleyebilirler miydi? Elbette kaynak bir sürü gazetecinin dahil olmasını istese ilk olarak ICIJ’e giderdi.

“Christophe arkadaşımıdır. Endişelenme. Ne için olduğunu bilmiyor. Bana güvenir,” dedi Yael.

“Programı süper Google olarak düşün,” diye açıkladı Owen. “Temelde aramak istediğin dosyaları kanıt olarak programa yüklüyorsun. Nuix otomatik olarak onları dizinliyor. Dizin yaratıldıktan sonra her şeyi arayabiliyoruz. Bir isim, şirket ismi, ne istersen yazabilirsin. Nuix o aramayla alakalı sonuçları önüne getirir. Çılgın bir şey.”

“Vay be. PDF olsa bile mi? Ya da faks?”

“Evet, havalı kısmı da bu zaten.” Yael’in gözleri parladı. “Nuix çok yönlüdür. Optik okuma sistemi var. Yani mesela benim bir avukatlık bürosunun önünde durduğum bir fotoğraf dosyası varsa ve arkaplandaki kapıda ‘Schmit & Muller’ yazıyorsa Nuix o yazıyı seçer. Normal arama araçları bunu yapamaz.”

“İndeks bitti mi peki?” diye sordu Marina kuşkuyla. Her şeyi elle tıklayarak yapmalarının günler, belki de haftalar süreceğini düşünmüştü. Ama bunun yerine ışık yılı ileri gitmişlerdi. Şimdi eğlenceli kısma geçebilir, haberi yazmaya başlayabilirlerdi.

“Evet.” Yael başını salladı. “Bütün gece ayaktaydık ama bitti.”

“Hâlâ gönderiyor,” dedi Owen. “Yığın halinde geliyor. Maestra bile bu adamın elindekileri kaldıramayabilir.”

Yael omuz silkti. “Şimdilik onu yakalamış durumdayız. Güvenli bir veritabanımız var. Artık tek ihtiyacımız olan aramaya başlamak. Geldikçe verileri ekleyebiliriz.”

“Peki veri nereden geliyor? Fikri olan?”

“İlk başta kaynağın büyük bir offshore bankanın, belki CIB veya Swiss United’in içinden biri olduğunu varsaydık. Ama şimdi Lüksemburg’daki bir avukatlık bürosundan geliyor gibi görünüyor. Schmit & Muller. Bu büro, CIB ve Swiss United gibi offshore bankalar için başvurulmuş yer sanırım. Deyim yerindeyse aracılar. Müşterilerin sahte müdürlü paravan şirket kurmalarına yardım ediyorlar. Sonra da paravan şirketin parasını bankalara götürüyorlar. Nasıl çalışmaya devam edebildiklerini anlamıyorum. Yasal işler yapacak vakitleri varsa şaşarım.”

“Vay be. Sence kaynak kim? Belki hoşnutsuz bir eski çalışan falandır?”

Yael başını olumsuz anlamda salladı. “Veri yeni. Dünden kalma e-postalar alıyoruz. Kaynak her kimse hem yaşıyor hem de hâlâ Schmit & Muller’da çalışıyor. Ve tüm veritabanına erişebiliyor. Bilgisayarlarına virüs koymuş gibiyiz. Yaşananları canlı canlı izliyoruz. Fena halde yozlaşmış bir avukatlık bürosunun duvarındaki sinek gibiyiz.”

“Bu çok riskli.”

Owen onayladı. “Hem de nasıl. İçten söylüyorum, bu adamın hayatta olduğundan emin olmak için onu düzenli olarak kontrol etmeliyiz. Gerçek zamanlı veri çalmak için çok taşaklı olmak lazım. Çoğu kaynak çalıp kaçır. Bu adam çalışıyor, bize gönderiyor ve biraz daha çalışıyor.”

“Doğru kelime çalmak değil,” diye karşı çıktı Yael. “Doğru şeyi yapıyor. Bu adam yılın muhbiri. Belki yüzyılın.”

“İyi. Haklısın. Verilerin Robin Hood’u gibi. Yozlaşmış zenginlerden çalışıyor. Bizim gibi iyi ahlaklı fakirlerle paylaşıyor. Üzgünüm, Marina. Artık Grant Ellis’le nişanlı olduğuna göre proletaryanın bir parçası sayılmazsın.”

Marina onu görmezden geldi. “Morty Reiss’i araştırdınız mı?”

Owen’le Yael bakiştılar.

“Yael’le bunu yapmak için en iyi yolu konuşuyorduk,” dedi Owen. “İkimiz de süvarileri çağırma zamanının gelmiş olabileceğini düşünüyoruz. Bunları ICIJ’e götürürsek üzerinde çalışacak bir ekip dolusu gazeteci olur. Hem de en iyileri. Christophe’la konuşup kimlerin dahil olacağına karar veririz. Getirdiğimiz her gazeteci bir bölge üzerinde çalışır: Rusya, Çin, Birleşik Krallık. Seninle ben üzerinde çalışmak istediğimiz Birleşik Devletler haberlerini seçebilir, gerisini buradaki başka gazetecilere, belki *Times*’taki, *Journal*’daki, *Post*’taki insanlara bırakabiliriz. Tartışabiliriz. Sonra aynı anda hepsini yayımlarız. Aynı saat, aynı gün içinde. İnanılmaz olur. Tarihin en büyük veri sızıntısı.”

Marina başını salladı. “Bence çok riskli olur.”

“Bu haber Morty Reiss’ten çok daha büyük, Marina. Morty Reiss devasa, kirli ve yasal olmayan bir havuzda küçük bir balık sadece.”

“Ya Matthew Werner?”

“Ona baktık. Ve kesinlikle haklıymışsın. Matthew Werner o kadar ilginç biri değil ama onunla birlikte ölen Fatima Amir öyle. Gel de şuna bak.”

Marina sandalyesini Owen’inkinin yanına çekti. Yael kollarını bağlamış bir halde ortalarında dikildi. Owen “Fares Amir” yazdı.

Ekranda Londra merkezli bir koruma fonu olan Amir Grup’a ait gösterişli bir vesikalık belirdi. Seyrekleşen ama mükemmel bir şekilde şekil verilmiş saçları, kemik çerçeveli gözlükleri ve koyu renkli tenine tezat parlak mavi Hermès kravatıyla gülen yakışıklı Fares Amir tipik bir İngiliz bankeri gibi görünüyordu.

“Bu Fares Amir; Fatima Amir’in erkek kardeşi.”

“Fares Amir, 2009’da kız kardeşi Fatima Amir’in fonuyla kurulan Amir Grup’un Müşteri Hizmetleri’nde genel müdürlük yapıyor,” diye okudu Marina. “Fares’in Oxford ve Cambridge diplomaları var ve Amir Grup’la çalışmadan önce Goldman Sachs’teki Gayrimenkul Yatırım Bölgesi’nde birkaç yıl geçirdi.”

“Etkileyici bir özgeçmiş, değil mi? Adamın en önemli ‘müşterisinin’ kuzeni Beşsar Esad olduğundan bahsetmeyi unutmuş. Ki onunla hiçbir ilişkisi olmadığını herkesin içinde iddia ediyor. Aksi takdirde yaptırım listesine girerdi. Ama yıllardır adamın parasını gizlice aklıyor.”

Bir kere daha tıklayınca Owen iki koyu renk saçlı ve takım elbiseli adamın net olmayan bir fotoğrafını açtı. Omuz omuza yürüyorlardı, yüzleri yönetim kuruluna dönüktü. Marina gözlerini kısarak ekrana baktı. Adamlardan biri şüphesiz Esad’dı. Diğeri Fares Amir’e bir hayli benziyordu.

“Fares, dostlarımız Schmit & Muller’in müşterisi. Onlar aracılığıyla ‘UK Land Corp’ ve ‘Island Properties Inc.’ gibi masum isimlerle bir dizi paravan şirket kurmuş. Esad parasını UK Land Corp’a yatırır, genelde bunu silah satışından ve yozlaşmış yetkililerden kazandığı kirli paralarla aldığı külçe altınları kullanarak yapar. UK Land Corp o altınları Island Properties’e satılacak mülkleri almak için kullanır. Bu olay, fonun kaynağı tespit edilemeyecek hale gelene kadar paravan şirket zincirleri aracılığıyla devam eder. En sonunda mülk Fares Amir’in Amir Grup’taki müşterilerinden birine satılır. Müşteri çok heyecanlanır çünkü mülkü dikkate değer bir indirimle almıştır. Esad da biraz para kaybetmeye aldırılmaz çünkü o para artık aklanmış halde bir Swiss United banka hesabındadır ve onun adamlarından biri tarafından çekilmeye hazırdır.”

Marina kocaman açılmış gözlerle bilgisayara baktı. “Ve tüm bunlar için kanıtın var mı?” diye sordu Owen’e. “Kanıt niteliği taşıyan bir belge?”

“Kanıt niteliği taşıyan belge. E-postalar... Son derece açık

e-postalar hem de. Bu adamların sahtekârlıkları aslında biraz etkileyici. Normal bir işmiş gibi yaptıklarından bahsediyorlar. ‘Bay Esad dört yeni şirkete on milyon Amerikan doları transfer etmek istiyor. İşlem ücretinin beş yüz bin Amerikan doları olacağını kabul ediyor. Bunun cuma günü mesai bitimine kadar hallolmasını istiyor.’ Böyle şeyler. Bir de banka hesapları, transfer onayları, paravan şirketlerin kuruluş belgeleri var. Hepsi Schmit & Muller’ın dahili veritabanının içinde dikkatle klasör-lenmiş.”

“Bu insanların akıllarına hiç hacklenebilecekleri gelmemiş mi? Ya da bir şekilde bu verinin sızabileceği?” dedi Marina.

“İnanılmaz komplike bir güvenlik sistemleri var,” diye açıkladı Yael. “Schmit & Muller, Fort Knox gibi. Bilginin dışarı çıkmasının tek yolu içeriden sızması. Sanırım bunu engellemenin de yolunu bulmuşlar.”

Marina kaşlarını çattı. “Bu sızıntıyı önleyemediler ama.”

“Doğru. Ama bence denediler.” Owen, Hans Hoffman ve Julian White arasındaki bir e-postayı açtı. “Bu adamları hatırlıyor musun? Morty Reiss e-postalarından? Hoffman, Schmit & Muller’ın yöneticilerinden biri. White ise Swiss United’da özel bankacı. Doğrudan bankanın CEO’su Jonas Klauser’a rapor veriyor.”

“Hatırlıyorum.”

Marina e-postayı taradı. Titreyince kollarını refleks olarak vücuduna sardı. İçerik kısaydı ancak kelimeler korkutucuydu.

20 Ekim, 2015

Kimden: Julian White

Kime: Hans Hoffman

Konu: ÇOK ÖZEL: ekteki dosyaya bakın

Geçtiğimiz bir buçuk ay içinde Fatima Amir'in bir MI6 ajanıyla üç kez görüştüğünü onayladık. İkinci buluşmalarında Swiss United'daki bankacı Matthew Warner da yanındaydı. Yetkililere Fares Amir, Beşşar Esad ve onlarla ilişkili kişiler hakkında finansal bilgi sağladıklarını ve buna devam edeceklerini düşünüyoruz. Ekte fotoğrafları bulabilirsiniz.

Marina tıklayarak fotoğrafları açtı. Hiçbiri net değildi ve uzaktan çekilmişlerdi. Fotoğraflarda iki adam bir de kadın vardı, otel gibi görünen bir yerin özel balkonunda oturuyorlardı. Masada oturmuşlardı, kadının yüzü masanın şemsiyesi sayesinde kısmen gizlenmişti. Kadın öne doğru eğilmişti, elinin altında bir torba zarf duruyordu. Adamlardan birinin evrak çantası vardı. Sonraki fotoğraflarda o adamın zarfın içindekileri incelediği, ardından da onları evrak çantasına koyduğu görülebiliyordu.

“Yani Fatima Amir, MI6'e kendi ailesi hakkında suçlayıcı bilgiler mi veriyordu?”

“Erkek kardeşi kara para aklayan biri. Kuzeni bir savaş suçlus. Ailesinin boktan olduğunu düşünen herkes Amirleri görmeli.”

“Ama bizim köstebeğimiz Schmit & Muller'ın içinden,” diye vurguladı Marina. “Ve köstebeğimiz bildiğimiz kadarıyla hayatta. Öyleyse Duncan'a bilgileri aktaranlar Fatima Amir ve Matthew Werner değildi. Ancak fazlasıyla tesadüfmüş gibi görünüyor, değil mi? Hepsinin aynı gün öldürülmüş olması? Akılma yatmayan bir şeyler var.”

“Ama belki Schmit & Muller sızıntının nereden geldiğini bilmiyordu. Tek bildikleri birisinin yetkililere bilgi verdiği. Ve bu iki kişinin yaptığı da tam olarak bu.”

“Yani Fatima Amir bir köstebekti ama bizimki değildi.”

Yael başka bir ekran açtı. Uçağın enkazını gösteriyordu;

parçaları dağın parlayan zirvesine yayılmıştı. “Ve kstebeklerle böyle başa çıkıyorlar.”

“Tanrım.”

“Uçak, bu e-postalardan yalnızca kırk sekiz saat sonra düştü. Duncan’ın öldürüldüğü gün. Çok uygun, değil mi?”

“Uygun derken korkutucuyu kastediyorsan evet.”

“Ha, Duncan’ın Cayman Adaları’na gittiğini hatırlıyor musun?”

Marina onayladı. “Evet, Schmit & Muller’daki adamlar CIB’in içinde bir kaynağı olduğunu anlamışlardı.”

“Bil bakalım kim Duncan gittikten bir gün sonra l bulunmuş? Bir tekne kazasında.”

“CIB’de çalışan bir bankacı.”

“Bingo.”

“Yani elimizde iki l özel bankacı, bir l özel bankacı müşterisi ve bir l gazeteci var,” dedi Marina, başını sallayarak.

“Ama yaşayan bir köstebek de var,” dedi Owen, bilgisayarını çekti. Eliyle ekranı gösterdi. “şu anda bize yeni veriler gönderiyor. ře koyulalım. ICIJ’e gideceksek öncelikle tüm dünyadaki kullanıcıların erişebileceği veritabanını sağlama almalıyız.”

“Kaynağın da kabul etmesi lazım. Onunla konuşmadan koca bir ekibi çin içine sokamayız.”

“Bu adamın zaten sayılı günleri kaldı, Marina. Bence arkasında ICIJ olmasının faydalarını anlayacaktır.”

“Christophe Martin bize yardım etmeye hazır mı?”

Yael gülümsedi. “Dalga mı geçiyorsun? Bu hayatının haberi. Hem onun hem de hepimizin.”

Duzenleme

Ny.ozlem

Annabel

Fares Amir, Belgravia'daki Lygon Place'te, Edward dönemi tarzında görkemli bir evde oturuyordu. Lygon Place'teki bütün evler kusursuzdu ve neredeyse aynı fabrikadan çıkmış gibiydi. Büyük, kırmızı tuğladan cephesi, siyah ahşap panjurları, çapraz kafesli pencereleri ve Annabel'e *Peter Pan*'deki Londra illüstrasyonlarını anımsatan sivri çatıları vardı. Orta avlu eskiye uygun tutulmuş, nöbet kulübesi olan güvenlik kapısının arkasına yerleştirilmişti. Kapıyı açıp arkasından kapattığında Annabel'in elleri titriyordu. Pazar günü sabahın ortası olmasına rağmen avlu kütüphane kadar sessizdi. Ağaçlar esintiyle beraber hışırdıyordu ve Annabel yalnızca uzaklardan gelen Ebury Street'teki trafiğin sesini duyuyordu. Londra, özellikle de bu köşesi New York'tan çok daha huzurluydu. Annabel bu adamın en azından yüzeysel olarak Suriye'deki tüm şehirlerin böyle huzurlu yerler olmasını engelleyen yıkımlardan sorumlu olduğunu hatırladı.

Henüz ön kapıyı çalamadan kapı açıldı. Takım elbiseli bir adam ona içeri girmesini işaret etti. Annabel adamın kâhya mı, koruma mı yoksa iş ortağı mı olduğunu anlayamamıştı. Ne var ki adam Annabel'in kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Lütfen içeri gelin, Bayan Werner," dedi, paltosunu alarak. "Sizi kütüphaneye götüreyim. Bay Amir sizi bekliyordu."

Annabel onu uzun bir koridordan meşe panelli, avluya bakan bir kütüphaneye kadar takip etti. Odanın ucunda, üzerine kitaplar yığılmış sehpanın yanında iki deri tekli koltuk duruyordu. Annabel otursa mı bilemediğinden şöminenin yanında rahatsız bir şekilde ayakta durdu. Şöminenin üzerinde seçkin bir Monet asılıydı. Tabloya karşı koyamadığından ona yaklaştı.

“Harika bir iş, değil mi?” dedi Fares Amir arkasından. “Monet ışığın ve rengin üstadıdır. Buradaki gökyüzünü çizisi fevkalade. Birkaç gün önce bir müzayededen aldım. Bence buraya çok yakıştı.”

Annabel dönüp utanmış bir halde elini uzattı. “Evet, çok hoş,” dedi, sözcükler boğazında sıkıştı. “Ben Annabel Werner. Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler.”

“Ne demek.” Fares şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturmasını işaret etti. “Bir şey ister misiniz? Çay? Su?”

“Almayayım, teşekkür ederim.” Fares çalışanına başıyla onay verdi. Adam da kütüphanenin kapısını kapatarak Fares’le Annabel’i baş başa bıraktı.

“Başınız sağ olsun, Bayan Werner. Eşinizle yalnızca bir ya da iki defa karşılaşmıştım ama Fatima ondan hep iyi bahsederdi.”

“Teşekkürler. Sizin de başınız sağ olsun.”

“Hiç kız kardeşimle tanışmış mıydınız?”

Annabel başını salladı. “Hayır. Matthew işi konusunda çok ketumdu. Bana ondan hiç bahsetmedi.”

“Ağzı sıkılık, özel bir bankacının sahip olması gereken en mühim özelliklerdendir.”

Bu söylediği Annabel’e uğursuz ve tuhaf gelse de başını katılyormuş gibi salladı. “Matthew da böyle düşünüyordu.”

“Eşyaları bende. Muhtemelen onların kız kardeşimin evine nasıl gittiğini merak ediyorsunuzdur. Yerinizde olsam ben de merak ederdim. Sizi temin ederim, tabloid gazeteler ne derse desin ikisi arasında yalnızca iş ilişkisi vardı. Eşinizi çok iyi tanımıyordum Bayan Werner ancak kız kardeşimi tanıyordum. Mükemmel bir profesyonel ve sadık bir insandı. Etik çizgiyi asla geçmezdi. Benim için düşünülemez bir şey açıkçası.”

“Ben de eşime güveniyordum, Bay Amir. Tamamıyla. Emimin otel yerine kız kardeşinizin evinde kalmasının mantıklı bir açıklaması vardı.”

Fares başıyla onayladı. Annabel'in bu sonuca ulaşmasından memnun olmuşa benziyordu. "Korkarım var. Ve benim suçum. Bildiğiniz üzere kız kardeşim güçlü bir kadındı. Yirmi milyar dolarlık bir fonu yönetiyordu. Asla bunu söylemese de onun için çalıştım. Hep kendisiyle birlikte çalıştığımı söyleyecek kadar kibardı." Güldü, Annabel de gülümsemek için elinden geleni yaptı. Kız kardeşini bir uçak kazasında kaybetmiş bir adam için son derece rahat görünüyordu.

"Kız kardeşimin büyük miktarda gizli bilgiye erişimi vardı. Onun bankacısı olarak Matthew'un de. Bu bilginin güvenliğini sağlamak benim görevimdi. Son zamanlarda şirketimizden veri sızdırıldığından şüpheleniyorduk. Tedbirli bir insan olarak Matthew'un otel yerine Fatima'nın evinde kalmasında ısrar ettim. Güvenli bir ağ kullandığından emin olmak istedim. Otellerden asla emin olamıyorsun. Bunu tüm bankacılarımıza ve avukatlarımıza yaparız. Jonas Klauser daha geçen ay burada kaldı. İlk bakışta garip, hatta uygunsuz göründüğünü biliyorum. Ancak gerçekten güvenlik sebebiyleydi."

Annabel başım salladı. Fares'e inanmak istiyordu. Ama açıklaması ona çok kusursuz gelmişti. Hatta önceden hazırlanmış gibiydi. Ajan Bloch'un uçak kazasını açıklaması gibi değildi. "Teşekkürler," dedi. "Orada kalmasının bir sebebi olduğunu biliyordum ancak bunu öğrenince çok rahatladım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Şirketinizde güvenlikle ilgili endişeleriniz olduğunu söylemiştiniz. Uçağın düştüğünü duyduğunuzda hiç..." Annabel'in sesi kısıldı. Onu incitme riskine girmek istemiyordu. Ama uçak kazası konusunu kurcalamaya başladığında Fares'in irkilip irkilmeyeceğini görmeyi çok istiyordu.

"Suikast olduğunu düşündüm mü?"

"Evet."

"Tabii ki. Siz de düşündünüz sanırım. Ancak biz kendi araş-

tırmamızı yaptık. Gerçekten kaza olduğu anlaşıldı. Bir trajedi elbette. Ama kazara olmuş.”

Annabel başıyla onayladı. “Duyduğuma sevindim,” dedi yavaşça. “Birilerinin Matthew’e zarar vermek istediği fikri... çok canımı yakıyor.”

“Kesinlikle anlıyorum.”

Bir süre sessizce oturdular. Sonra Annabel, ani davranarak kabalık etmediğini umarak ayağa kalktı. Doğrusu Fares Amir’in karşısına oturup kendisine yalan söylemesini izlemek tüylerini ürpertiyordu. “Sizi işinizden alıkoymayayım,” dedi. “Benimle görüştüğünüz için teşekkürler. Ve Matthew’ün eşyalarını verdiğiniz için de.”

Fares ayaklandı. “Benim için bir zevkti. Asistanım Emmet çıkarken size eşyaları verecek. Ehemmiyetli şeyler değil gerçekten. Yalnızca paltosu, bir de USB var ki açıkladığım sebeplerden ötürü burada o cihazı saklamaya izin vermiyoruz. Umarım eşinizin Londra ziyareti konusunda içinizi biraz olsun rahatlatmışımdır. Başka bir sorunuz varsa veya sizin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen istediğiniz zaman benimle iletişime geçin.”

“Geçerim, teşekkürler.”

“Cenevre’deki evinize mi dönüyorsunuz?”

“Birkaç günlüğüne Londra’daki bir arkadaşım da kalacağım. Sonra dönüp Cenevre’deki evimizi toplamayı düşünüyorum. Olabildiği kadar çabuk New York’a dönmek istiyorum. New York benim evim. Sanırım benim için en iyi yer orası.”

“Kulağa akıllıca bir plan gibi geliyor.”

“Çok kibarsınız, Bay Amir. Tekrar başınız sağ olsun. Siz ve aileniz için dua edeceğim.”

“Ben de sizinkiler için.”

Annabel odadan çıkarken Monet tablosuna göz atmadan duramadı. “Hakikaten fevkalade,” dedi, bir an için önünde durarak. “Son çalışmalarını çok seviyorum. Sadelikleri fazlasıyla

zarif. Yalnızca gökyüzü, dağlar ve ışık. Bunu Antibes'deyken yapmıştı, değil mi? Işığın kalitesi gerçekten olağanüstü."

"Çok dikkatlisiniz, Bayan Werner."

"New York'tayken bir galeride çalışıyordum."

"Tekrar çalışmalısınız. Dünyada iyi bir tablo kadar teselli sağlayan çok az şey var."

"Haklısınız."

Annabel elini uzattı ve el sıkışırken gözleri buluştu.

"Çok yardımcı oldunuz, Bay Amir."

"Eve dönüş yolunuz açık olsun, Bayan Werner."

Shoreditch'e döndüğünde Khalid'in dairesinin kapısı aralıktı. Annabel duraksasa da içeri adım attı. İçerisi dağınıktı. Kıyafetler zemine yayılmıştı. Kitaplığındaki hoparlörden o kadar yüksek sesli rap müzik duyuluyordu ki ayağının altındaki eşik titriyordu. Annabel üşüdüğünü hissetti. Pencerenin açık olduğunu fark etti. Kaçsa mıydı? Ya birisi onun, dizüstü bilgisayarın peşinden gelip yerine Khalid'i bulduysa? Onun yüzünden başına bir şey geldiyse asla kendini affetmezdi.

"Khalid?" diye seslendi. Cevap gelmedi.

"Khalid!" diye seslendi tekrar, bu sefer daha fazla telaşla. Yatak odasından hafif bir su sesi geldiğini duydu. Oraya doğru yürüdü, devam ederken adımları giderek hızlandı. Eliyle kapı kolunu kavradığında kapı bir anda açıldı. Annabel küçük bir çığlık attı.

"Tanrım, Annabel," diye haykırdı Khalid. Duştan yeni çıkmıştı. Boynundaki havlu dışında çıplaktı. Hızlıca havluyu alıp belinin altına sardı ancak o zamana kadar Annabel'in yüzü çoktan utançtan kan kırmızıya dönmüştü. "Ödümü kopardın."

"Asıl sen beni korkuttun! Geldiğimde ön kapı açıktı, müziğin sesi çok açıktı ve kıyafetler her yerdeydi... Sandım ki..."

"Koşuya çıkmıştım. Ve evet, pasaklı biriyim. Ev arkadaşım olmasına alışık değilim."

“Hayır, o umurumda değil! Ben sadece...”

“Kaçırıldığımı mı düşündün?”

“Evet! Onun gibi bir şey.” Annabel elini kalbinin üzerine koydu. “Tanrım, çok korkunçtu. Özür dilerim. Sanırım biraz diken üstündeyim.”

“Ben de öyleyim. O yüzden koşuya çıktım zaten. Matthew’ün bilgisayarını hakkında konuşmamız lazım. Ama öncelikle... Fares Amir’e yaptığın ziyaret nasıl geçti?”

“Belki sen...” Annabel, Khalid’in gövdesini gösterdi. “Sana birkaç dakika verebilirim.”

“Of Tanrım, kusura bakma. Ben giyineyim.”

Annabel arkasından yatak odasının kapısını kapattı. Khalid’in yerdeki koşu kıyafetlerini kaldırdı. Onları nereye koyacağını bilmediğinden tekli koltuğun üstüne düzenlenmiş halde bıraktı. Matthew da eskiden böyle yapardı. Spordan sonra kıyafetlerini yerde yığın halinde bırakıp çamaşır sepetine atmadan duşa girerdi. Bunun neden canını sıktığını merak ediyordu. New York’tayken umurunda olmazdı. Ancak Cenevre’de kendisine bir hakaret gibi gelirdi. Sanki Annabel’in onları toplayacağını varsayıyormuş gibi. Sanki yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi.

Khalid’in yemek odasındaki masasının üzerindeki dağınıklık toplamaya başladı. Boş Starbucks bardağını attı, sandviç kırıntılarının bulunduğu tabağı lavaboya koydu. Gözüne çıktısı alınmış dağınık bir yığın e-posta çarptı. Onları eline aldığı anda Matthew’ün adına yoğunlaştı. Farklı bir e-posta adresiydi, daha önce görmemişti.

“Bilgisayarına girdim,” dedi Khalid arkasından. “Biraz zaman aldı. Güvenlik konusunda bayağı dikkatliymiş.”

Annabel e-posta yığınınını kaldırdı. “Bunlar ne?”

“Onun e-postaları. Adalet Bakanlığı’ndaki Hunter Morse’la yazışmaları. Onunla pazarlık ediyormuş. Bir tür dokunulmazlık anlaşması.”

“Ama yanlış bir şey yapmadı.”

“Bu tam olarak doğru sayılmaz.” Khalid masada yerini alıp Annabel’e de oturmasını işaret etti. “Bu adamların, özel bankacıların görevi müşterilerinin paralarını offshore hesaplarda saklamak. Yani en azından insanlara vergiden kaçmaları için yardımcı olduğunu biliyordu.”

“Adalet Bakanlığı’ndan biriyle nasıl iletişime geçmiş?”

“Gördüğüm kadarıyla Hunter Morse birkaç ay önce ona ulaşmış. Swiss United’ı araştırıyormuş ve içeriden konuşabileceği birilerini arıyormuş. Belli ki Matthew, Jonas Klauser’ın çalışma şeklinden, özellikle de Beşşar Esad gibi insanlarla çalışmasından usanmış. Matthew, Morse’la buluşmak için uçakla New York’a gitti. Ardından Cenevre’ye dönmesi ve USB’lerde banka verilerini yedeklemeye başlaması gerekiyordu. Anlaşmaya göre FedEx yoluyla USB’leri Amerika’daki posta kutularına yollayacaktı, oradan alınıp Ajan Morse’a ulaştırılacaklardı. Bilgilerin içinde Swiss United’da varlıklarını saklayan Birleşik Devletler vatandaşlarının isimleri ve hesap özetleri, ayrıca uluslararası yaptırım listesindeki kişiler vardı.”

“Bunları yapması gerekiyordu dedin. Yaptı mı?”

“Bu e-posta dizisi ölümünden bir hafta önce gerçekleşti. Bilgilerin bir kısmını gönderdiğini ama gerisini yollamadan önce dokunulmazlık güvencesi istediğini söyledi. Sanırım geri kalan bilgiler Matthew’ün müşterilerine aitti. Tahminimce onları Morse’a gönderirse kendisi de suçlanabilirdi.”

“Ama... o bir muhbirdi! Gönüllü olarak onlara yardım ediyordu. Neden dönüp ona dava açsınlar ki?”

“Morse böyle bir şey yapmayacaklarını söyledi. En azından Adalet Bakanlığı yapmayacaktı. Ancak SEC veya IRS adına konuşmuyordu. Matthew sinirlenmiş görünüyordu; SEC ve IRS konusunda da garanti istiyordu. Ama Morse bunun çok riskli olduğunu düşündü. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur dedi. Matthew’ün kendisine güvenmesini istedi.”

“Ya sonra? Matthew ona veriyi gönderdi mi göndermedi mi?”

“Şans bulabildi mi bilmiyorum. İki gün sonra öldü.”

Annabel sandalyesine çöktü. “Tanrım.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm, Annabel.”

Sessizlik içinde oturdular. Dakikalar geçip gitti. En sonunda Annabel başını kaldırdı. “Veri bu bilgisayarda mı? Morse’a gönderdiği veri?”

Khalid başıyla onayladı. “Her şey var mı bilmiyorum. Ama bayağı var. Annabel, burada korkunç şeyler var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu dizüstü bilgisayarda yüz on yedi kişinin müşteri verisi var. Neredeyse yarısı sadece sıradan vergi kaçakçısı. Swiss United’da para zulalayıp o parayı yat ya da başka şeyler almak için kullanan CEO’lar. Vergi ödemiyorlar.”

“Peki diğer yarısı?”

“O kadar iyi niyetli değil. Arkadaşın Fares Amir var mesela. Esad ve yandaşları arasında aracılık yapıyormuş. Amir sayesinde dört milyar dolardan fazla para Swiss United’a aktarılmış, oradan isimsiz hesaplar yoluyla ortadan kaybolmuş. Burası devasa bir kara para karadeliği sanki.”

“Fatima Amir farkında mıymış? Onun parası da kirliymiş?” Annabel yüzünü buruşturdu. Matthew’ün Esad gibi bir suçluya yardım etmesi düşüncesine katlanamıyordu. Bir CEO’ya Amerikan vergi yasalarından kaçınma yollarını göstermek bir şeydi; masum sivillere karşı bitmeyen, acımasız bir savaşı finanse etmekse bambaşka bir şey.

“Sanmıyorum. Matthew ona yardım etmeye çalışıyordu. Morse’tan erkek kardeşi ve Esad’la bağlantısı hakkında vereceği bilgi karşılığında Birleşik Devletler’e iltica etmesini ayarlama-sını istiyordu.”

“Morse kabul etti mi?”

“Pek şansı olmadı.”

Annabel gözlerini kapattı. “Korkuyorum, Khalid. Ödüm kopuyor.”

“Dürüst olmak gerekirse ben de. Fares Amir hakkında ne düşünüyorsun?”

“Adamda yanlış bir şeyler var. Onları öldüren kişi o değilse bile arkalarından ağlamadığı kesin.”

Khalid yüzünü ekşitti. “Swiss United’dan çok Fares Amir’den korkuyorum. Ve açıkçası Swiss United epey korkutucu.”

“Bir tablo almış. Monet’nin. Fatima öldükten sonra.”

“Tuhafmiş. Yani, kız kardeşi öldükten hemen sonra alması. Kim sanata milyonlar harcayarak yas tutar ki?”

Annabel başını salladı. “Mesele alması değil. Beni rahatsız eden resmin kendisi.”

Khalid kafası karışmış gibi başını eğdi.

“Tabloda Alpler var,” dedi Annabel. “Mont Trélod. Ve şöminesinin üstüne asmış.”

Annabel, Khalid’in söylediğini anlamasını izledi. “Uçak...” dedi, gözleri büyürken. “Orada düşmüştü...”

Annabel onayladı. “Benim gitmem lazım,” diye fısıldadı. “Şu yanımda olduğu müddetçe burada güvende olduğumu sanmıyorum.” İkisi de bilgisayara baktı.

“Morse’a ulaşmalısın. O sana yardım edebilir.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Önce Cenevre’ye dönsem iyi olur ama. Eşyalarımı toplayayım. Temelli gidiyormuşum gibi göstereyim. Sonra da Amerika’ya gidip bunu Morse’a vereceğim. Şimdi öylece ortadan kaybolursam bir şey döndüğünü anlayacaklar. Beni aramaya başlayacaklar, büyük olasılıkla bulacaklar da.”

Khalid düşünmek için durdu. “Bu dediğin riskli,” dedi sonunda.

“Biliyorum.”

“Ama haklı olabilirsin. Dönüp aptalı oynar, sonra gidersen senden şüphelenmeyebilirler. İnsanlar yakalansa bile Morse’a bilgiyi verenin Matthew olduğunu farz edebilirler.”

“Doğru. Geri dönmek zorundayım. Tek yol bu.”

Khalid dudağını ısırды. “Bunu bana bırak,” dedi.

“Bilgisayarı mı? Senden onu saklamamı isteyemem.”

“Böylesi daha güvenli. Burada bırak. Amerika’ya dönerken Heathrow’da görüşürüz. Seninle orada buluşup bunu veririm. Ardından doğrudan Morse’a gidersin. Tamam mı?”

“Emin misin? Seni çoktan yeteri kadar tehlikeye sokmuşum gibi hissediyorum.”

Khalid gülümsedi. Annabel’in elini tutup kendi ellerinin arasına aldı. “İstediğin zaman yanıma gelebilirsin, eski dostum.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Annabel. Diğer elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Her şey için.”

“Bana teşekkür etme. Geri dön yeter. Bana tek parça halinde dön. Anlaştık mı?”

Annabel başıyla onayladı. “Döneceğim,” dedi. Matthew’le son konuşmasını ve söylediklerini Annabel’e tekrar ettirmesini hatırladı.

Her zaman eve döndüğümü biliyorsun, değil mi? Olabildiği kadar erken hem de? Bildiğini söyle.

Evet, tabii, demişti. Hep döneceğini biliyorum.

Marina

Selam, ben Miles. Kia'nın plakasının bizde olan kısmını araştırdım. Bir şey çıkmadı. Parmak izi analizi de geldi. O konuda da bir şey yok. Sanırım çıkmaza girdik. Fırsat bulduğunda beni ara.

Marina, Mandarin Oriental Otel'i'nin balo salonunun ortasında, yıldızlı gece gökyüzüne benzeyecek kadar muazzam kristal avizenin altında ayakta duruyordu. Partiye katılanlar etrafında döndüler. Konuştular, güldüler, önlerinden geçenleri eleştirirken birbirlerinin elbiselerine iltifat ettiler. Bazıları birlik olmuştu; diğerleriyse fotoğrafını çekmeye degecek birilerini aramak için dolaşan cemiyet gazetecilerinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Marina kısa bir süre önce o muhabirlerden biriydi. O zamanlar masaların 50.000 dolar olduğu ve davetiyelerin ilk andan tükendiği böyle yardım toplama etkinliklerini büyük hayvan avları kadar neşelendirici bulurdu.

Şimdiyse bir davetliydi. Fotoğraflananlardan biriydi. Grant'in ailesinin hayırseverliği, kim oldukları ve böyle etkinliklere gelmelerinin istenmesinden dolayı parmağını kıpırdatmasına gerek kalmadan bu tür etkinliklerin biletleri posta kutusunda beliriyordu. Neredeyse on yıl önce *Press*'te işe başladığında istediği şeyin bu olduğunu sanıyordu. Boynunda bir basın kartı olmasından ötürü kazandığı değil, gerçek bir erişim.

Normalde kalabalık Marina'yı coştururdu. Özellikle de ilginç, önemli insanların iyi giyindiği kalabalıklar sözkonusuysa. Bugünse partinin tadını çıkaramayacak kadar ürkekti. Conne-

cticut'taki olaydan beri Marina sürekli takip ediliyormuş gibi hissediyordu. Her yerde; sokakta, alışveriş yaparken, spor salonunda onu arıyordu. New York gibi kalabalık bir şehirde insanı çıldırtacak bir durumdu bu. Çok fazla yabancı yüz, arkasından birilerinin izleyebileceği çok fazla pencere vardı. Adamı Connecticut'tan beri görmemiş olması orada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Plakalarla ilgili gelişme var mı? diye mesaj attı Marina, Owen'e.

Sedanı buldum, diye yazdı Owen. Hemen ara.

"Selam, Marina." Marina mesajları kapatıp başını kaldırdı. *Press*'in en sevilen fotoğrafçısı Leon Diaz'ın ona gülümsediğini gördüğünde yüzü aydınlandı.

"Leon, selam," dedi memnuniyetle ve iki yanağından öpmek üzere uzandı. "Seni görünce insanın gözleri bayram ediyor."

"Lütfen, ben sadece ayaktakımından biriyim. Sen *kendine* bak." Leon lacivert şantung kumaşın tek bir çarpıcı büzgüyle sol omzuna bağlandığı elbisesini gösterdi. Elbette üstüne tam uyuyordu çünkü ince yapısına uygun olarak özel yapılmıştı. Elbisenin rengi mavi gözlerini vurguluyor, soluk tenini parlatıyordu. İki kulağında da muhteşem safirli avize küpelerden vardı. "Valentino mu?"

Marina başını salladı.

"Dahası var. Gelecek sezondanmış ama ayarlanmış gibi duruyor. Özel yapım mı?"

"Evet," dedi Marina çekingen bir şekilde. "Teşekkürler."

"Ve küpeler, *Dios mío*."

"Ödünç aldım!" Marina güldü. "Bunları insan içinde takmaktan korkuyorum açıkçası. Bir korumaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum."

"Yok mu zaten?" Leon kaşlarını çatı. "Yoksa bir tane tutmalısın."

* Aman Tanrım. (e.n.)

Marina dudağını ısırđı. Grant, Paris'e gitmeden önce güvenlik meselesini önermişti ama Marina bunun fazla müsrif ve gereksiz olduğunu söyleyerek reddetmişti. Şimdiyse bu karardan pişman olmaya başlamıştı.

"Böyle güzel bir kadına kesinlikle koruma lazım." Marina sırtında bir el hissettiğinde irkildi. Yanında smokin giymiş müstakbel kayınpederi asil gülümsemesiyle duruyordu. "Marina oğlumun değerli varlığıdır," dedi Leon'a. "Onun bizden alınmasına izin veremeyiz."

"ok kibarsınız," dedi Marina, zorla gülümseyerek. "Varlık" sözcüğü onu kızdırsa da belli etmemeye çalıştı. Hafifçe kıpırdayarak James'in elinin sırtından çekilmesini sağladı. "James, bu Leon Diaz. *Press*'ten bir arkadaşım."

"Marina'nın arkadaşı bizim de arkadaşımızdır," dedi Ellis, elini uzattı.

"Onur duydum, efendim," diye cevap verdi Leon. Marina derin bir nefes alarak kendini gülmemek için zorladı. Başkanlığa aday olması beklendiği için insanların James'in önünde el pençe divan durması ona gln geliyordu. İlk defa olmasa da o pozisyonu gerçekten mi istediğini yoksa yalnızca birlikte gelen n ve yetkileri mi istediğini merak etti.

"Fotoğrafınızı çekebilir miyim?" diye sordu Leon, a gözlerle. "Dergi için?"

"Tabii ki." Marina, James'in belini kavradığını hissetti. Ayakta durup gülümsediler. Yanlarından geçenler dönüp baktılar; birkaçı fısıltılarını gizlemeye dahi zahmet etmedi. Leon'un bir an önce işini bitirmesini diledi.

"Teşekkür ederim," dedi, sonsuzluk gibi gelen bir sreden sonra. "Harika oldular."

James Ellis, bir baş hareketiyle Leon'u yolladı. Marina, James'in kalabalığa girmesini, müstakbel gelininden daha önemli

insanların arasına kavuşmasını umdu. Owen'in mesajı hâlâ taşlı çantasının içindeki telefonunun ekranındaydı.

"Marina, konuşmamız gerek," dedi James. Gülümsemesi gitmiş, yerini endişeli bir ifade almıştı. Balo salonunun ucundaki beş buçuk metrelik pencereleri işaret etti. "Gidip manzaraya bakalım."

Marina oda boyunca James'i takip etti. Camın önünde durdular ve ikisi de sessizce Central Park'ın ve Midtown'ın parıltılı binalarının panoramik görüntüsünü izlediler. James'in sert yüzü şehir ışıklarından dolayı ışıldıyordu. Antika abanoz yaka ve kol düğmeleri olan süslü smokini ve özenle yapılmış gümüş saçlarıyla devlet başkanı gibi görünüyordu.

"Sana teşekkür etmek istedim."

"Ne için?" dedi Marina, gerçekten şaşırmıştı.

"Oğlumu mutlu ettiğin için."

Marina gülümsedi. "Tanrım. Ne desem bilmiyorum. O beni çok mutlu etti. Eşi olmamı istediği için çok şanslıyım."

"Grant iyi bir adamdır. Belki de tanıdığım en iyi insandır."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Bu kampanya, benim kampanyam yani onun için kolay olmayacak. Ve bu konuda suçlu hissediyorum. O böyle bir şey istemedi. Bu alenilik. Gazeteciler... Kusura bakma, senin de gazeteci olduğunu biliyorum ama onu kaçınılmaz olarak izleyecek gazetecilerden bahsediyorum. Bir de Ellis Enterprises'taki pozisyonu var. Ondan çok şey istedim. Ve bu konuda fazlasıyla kibar davrandı."

"Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

"Ne kadar kibarsın. Bence mutlu olduğu için sorumlu davranıyor. Mutluluğunun sebebi de sensin."

"Memnun oldum," diye mırıldandı Marina, yanakları kızardı.

"Senden de çok şey istiyorum. Umduğundan daha fazlası bile

olabilir. İlgi odağı olmak kolay değildir. Sen güzel bir kadınsın elbette, ayrıca çok temkinlisin. Soykütüğün muhteşem. Harika bir ailen var. Başarılı bir politikacının eşinde olması gereken her şey sende var. Ancak neyin içinde olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum.”

“Bir politikacıyla evleneceğimin farkında değildim.” Marina hafifçe güldü.

“Henüz değil. Ama kazanırsam... Ki hakikaten şansım olduğunu düşünüyorum, Marina; gerçekten. Kazanırsam Grant de bizzat yarışmak isteyebilir. Bunların hepsine hazır mısın?”

Marina ne cevap vereceğini düşünürken duraksadı. Soruyu anladığından emin değildi. Bir ünlüyle birlikte olma konusunda sorunu olup olmadığını mı soruyordu? Yoksa onu ve ailesini utandıracak gizli bir şeyleri olup olmadığını mı öğrenmek mi istiyordu?

“Sanırım olabileceği kadar hazırım,” dedi Marina dikkatle. “Grant’i seviyorum ve kariyerinde ne yapmaya karar verirse desteklerim.”

“Güzel, güzel.”

“Öyleyse adaylığını açıklamaya mı karar verdin?” diye sordu Marina. Daha önce müstakbel kayınpederiyle bu kadar uzun konuşmadığını fark etti.

Başıyla onayladı. “Bu akşam,” diye cevapladı. “Konuşmam sırasında.”

“Bu akşam,” dedi Marina da şaşkınlıkla.

“Son anda karar aldık. Ama bence iyi bir zaman. NYPD beni onurlandırıyor. Kalabalık oldukça tanidik. Ve yarın Amerika’da her gazete Senatör Murphy’nin hizmetçisinden on yıl önce yaptığı gayrimeşru çocuğunun haberini yayımlayacak. Ayrıca o hizmetçi de ülkede gayrimeşru olarak bulunuyormuş.”

Marina’nın ağzı açık kaldı. “Ya,” dedi. “Tanrım.”

“Gerçekten de öyle.”

“Öyleyse tebrik ederim. Heyecanlı bir akşam.”

“Hepimiz için.”

“Hepimiz için. Evet.”

“Grant bana takip edildiğini düşündüğünden bahsetti.” James dönüp Marina’nın gözlerinin içine baktı. “Bana gelmeliydin. Anında.”

“Üzgünüm,” diye kekeledi Marina. “Fark etmemiştim...”

“Özür dileme. Yalnızca bir sorun olduğunda her zaman yanıma gelebileceğini bilmeni istiyorum. Herhangi bir şey.”

“Elbette. Teşekkürler.”

“Grant güvenliğinden endişe ediyor. Ona sadece ailenin kirli çamaşırlarını bulmaya çalışan bir gazetecedir dedim. Bunu hep yaparlar. Birisi göz önüne çıktığı zaman. Seni sabah akşam izlerler.”

“Biliyorum. Hazırım.”

“Ama Grant’in söylediğine göre hâlâ kaygılıymışsın.”

“Ailemi ziyaret etmek için Connecticut’a gittiğimde birinin beni takip ettiğini düşündüm ve birazcık korktum o kadar,” dedi Marina. Grant’e söylediği için pişman olmuştu. Babasına söyleyeceği aklına gelmemişti.

James başıyla onayladı. “Artık ikiniz de temkinli olmalısınız. Bu yüzden yarından itibaren güvenlik ekipleriyle görüşmeye başlamanızı istiyorum. Kiminle rahat ediyorsanız onu seçebilirsiniz. İyi eğitilmiş eski bir polis falan. Günlük yaşamlarınıza müdahale etmeyecekler. Ama sizi güvende tutmak içinde yanınızda olacaklar. Ben de aynısını yapıyorum. Umarım bu içine su serpmene yardımcı olur.”

“Gerekli olduğundan emin değilim ama teşekkürler.”

“Gerekli. Güven bana. Müstakbel geliminin takip edildiğini duymak hoşuma gitmiyor.”

“Önemli bir şey olmayabilir.”

“Belki öyle. Belki de önemlidir.”

“Endişeni takdir ediyorum.”

“Biz artık bir aileyiz, Marina.”

“Beni öyle kabul etmene çok memnun oldum.”

“Umarım sen de benim için bir şey yapabilirsin. Güvenlik meselesinden bahsettiğimize göre.”

“Tabii ki. Ne istersen.”

“Grant, *Press* için bir haber üzerinde çalıştığını söyledi. Paris’ten döndüğünüzden beri seni zar zor gördüğünden bahsetti.”

Marina, James’e bakamadığından gözlerini kaçırdı. “Haklı,” dedi. “Biraz meşguldüm.”

James sabırsızca kaşlarını çatı. “Oğlumun şu anda sana ihtiyacı var, Marina. Ve ailemizin ihtiyacı olan son şey haber peşinde koşarken kendini tehlikeye atman. Grant düğünden sonra *Press*’ten ayrılmayı düşündüğünü söyledi. Ben şimdi yapmanı umuyordum. Kampanya etkinlikleriyle normalden de meşgul olacaksın. Ve bu kaçınılmaz olarak stresli geçecek dönemde ailemize destek olursan benim için ve söylemese de Grant için çok iyi olur.”

“Ben, şey...” Marina kekeledi.

“Şu anda cevap verme.” James bir elini kaldırdı. “Düşün yeter. Grant’le konuşun. Seçimden sonra işe geri dönmeyi düşünebilirsiniz. Ama isteyeceğini sanmıyorum. Bence haberleri yaratmanın onları yazmaktan daha ilgi çekici olduğunu anlayacaksınız.”

Marina ağzını açmadan gülümsedi. Bunun bir istek olmadığını anlayacak kadar adamı tanıyordu. Bu bir emirdi. Ellis olmak istiyorsa hizaya gelmeliydi.

“Tamamıyla anlıyorum.”

“Mükemmel.” James bir elini omzuna koyup gülümsedi, yüz ifadesi tipik neşeli halini aldı. “Gerginim, Marina. Zamanında çok konuşma yaptım ama bu çok daha büyük bir şey.”

“Harika olacak.”

“Teşekkür ederim, hayatım. Sana güvenebileceğimi biliyordum.”

Kalabalık alkışlamaya başladı. Marina’yla James sahneye doğru döndü. Grant NYPD Vakfı’nın başkanının yanında duruyordu, elinde bir mikrofon vardı. Kalabalığa gülümsedi. Başkan en sonunda herkese sessiz olmalarını işaret etti ve Grant mikrofonla öne çıktı.

“Bu sıcak New York karşılamanız için çok teşekkürler,” dedi Grant. Marina onun rahatlığından etkilenmişti. Gergin olsa da belli etmiyordu. “Bu ailem için her daim özel bir etkinlik olmuştur. Babam ve ben burada, New York’ta doğup büyüdük. Bu şehir bizim için fazlasıyla önemli ve bize çok fazla şey vermiş topluluğa karşılık vermek için ikimiz de çok çalıştık.”

“Doğuştan yetenekli,” diye fısıldadı James, Marina’ya. “Şuna baksana.”

“2001’de üniversiteden mezun oldum,” diye devam etti Grant. “11 Eylül gerçekleştiğinde bir bankada bir aydır staj yapıyordum. Üç gün sonra askere yazıldım. Babamın sinirleneceğini ya da en azından endişeleneceğini düşündüm. Ama neden askere gitmek istediğimi anladı. Başlangıç maaşımı duyduğunda biraz dehşete düştüğünü kabul etmek zorundayım ancak benimle gurur duyuyordu. Halk için mücadele eden bir oğlunun olması kadar onur verici çok az şey olduğunu söyledi.”

Grant alkış sesleriyle yıkılan salona memnuniyetle başını salladı. NYPD’nin tamamen mavi giymiş birkaç üyesi ayağa kalkarak diğerlerini de ayağa kalkmaları için teşvik etti. Marina gururlandığını hissetti. Grant çok alçakgönüllüydü. Üne ya da övgüye ilgisi yoktu. Arkadaşlarıyla yemekten bile kendinden çok bahsetmezdi. Soruları yanındakilere döndürme konusunda çok iyiydi. Çoğu New Yorklunun aksine konuşmaktan çok dinlerdi. Marina’nın sevdiği ve hayran olduğu özelliklerinden biri de buydu. Onun binlerce insanın önünde, sahnede durduğunu, hizmetleri için alkışlandığını görmek güzel bir şeydi.

“Grant bu ülkenin ihtiyacı olan şey,” diye fısıldadı James kulağına. “Alkışları umursamıyor. Gerçekten iyi şeyler yapmakla ilgileniyor. Eğer bu işte başarılı olursam, umuyorum ki olurum, onun da aynı şeyi yapmasını istiyorum. Şu anda fark etmiyor ancak politikacı olmak için doğmuş. Bundan o kadar eminim ki.”

Marina, James’e baktı. Gözleri parlıyordu; hafif, hoşnut gülümsemesiyle dudakları kıvrılmıştı. Alkışlar bitti; Grant tekrar mikrofonu kaldırdı. “Son aylarda babamla ben miras konusunda konuştuk. Bu dünyaya bırakmak istediğimiz izler hakkında. Bildiğiniz gibi babam hayatı boyunca pek çok önemli şey başardı. İşinde son derece başarılı oldu. Sanatsal etkinliklere destek veriyor ve yıllardır cömertçe hayırseverlik yapıyor. Yirmi dokuz yıldır annem Betsy’ye onurlu, sadık bir eş, banaysa muhteşem bir baba ve akıl hocası oldu. Bu yüzden heyecanla babam James Ellis’i takdim etmek istiyorum.”

Kalabalık yeniden ayaklandı, salona bir onaylama uğultusu yayıldı. Etraflarındaki herkes dönüp odanın kenarında omuz omuza duran James ve Marina’ya baktı. Kameraların flaşları bulundukları yere doğru patlarken bir anlığına körlük yaşayan Marina gözlerini kırptırdı.

James’in elini omzunda hissetti. “Benimle gel,” dedi, onu hafifçe sahneye doğru itekledi.

“Emin misin?” Grant önünde durmuş kalabalığı selamlıyordu. Onunla göz göze geldiğinde gülümsedi. Kendisine katılmasını işaret etti. Betsy çoktan merdivenleri çıkmıştı.

“Evet. Aile fotoğrafı isteyecekler.”

Parmaklarını kolunun üst kısmına sıkıca geçirdi. Kalabalık önlerinde yarılarak sahneye çıkmaları için yol açtı. Marina en önde gazeteci kümesinin olduğunu gördü. Bazıları not alıyor, diğerleri fotoğraf çekiyordu. Çoğunu tanıyordu. En önde eski dostu Leon vardı, Marina yanından geçerken göz kırptı. Marina da durup ona bir öpücük yolladı. Ardından arkasını dönüp sahneye çıktı.

Annabel

Annabel, Cenevre'ye son kez geldiğini umuyordu. Heathrow'dayken kaçma isteğini bastırmıştı. Başka bir yere giden bir uçağa binip ortadan kaybolmak istemişti. Saçını boyayabilirdi. İsmi ni değiştirebilirdi. Yeniden başlardı. Bir yanı Cenevre'ye dönerse oradan canlı halde ayrılamayacağını düşünüyordu. Ama aynı zamanda kaçarsa Matthew'ü öldürenler onu bulabilirdi. Kaçmak onu suçlu gösterecekti.

Annabel elinde anahtarla ön kapının önünde duruyordu. Bu daireyi ilk gördüğü ânı hatırladı. Böyle zarif, ferah, büyük bir yerde yaşayacağı hiç aklına gelmemişti. Antresi bile New York'taki evinin tamamından büyüktü. Arnavutkaldırım lı sokaklara, şık Old Town binalarına, karla birlikte koyu griye dönen kristal gibi gökyüzüne bakan manzarası herhangi bir resimden çok daha iyiydi. Başlarından geçen onca şeyden; düşükten, Matthew'ün babasının ölümünden sonra bunu hak ediyormuş gibi hissetmişti. Yeni bir başlangıç gibi. Güzel bir hayat gibi.

Annabel henüz kapı kolunu çeviremeden kapı, menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Kalbi hızlandı. Ön kapı kilitli değildi. Ama böyle bırakmamıştı.

Avcunun içiyle kapıyı itti, kapı antrenin duvarına ses çıkarak çarptı. Annabel'in evin yağmalandığını anlaması için içeri girmesine gerek yoktu. Bunu kim yaptıysa burada olduğunu bilmesini istemişti.

“Merhaba?” diye seslendi. Sesi titriyordu. “Kimse var mı?”

Yalnızca aşağıdaki sokaktan geçen tramvayın gürültüsünü ve perdelerin hışırtısını duydu. Pencerele rin de açık olduğunu fark etti.

Titreyerek paltosuna iyice sarıldı. Oda buz gibiydi. Keskin kasım havası açık pencerelerden içeri doluyordu. Belki de arkasını dönüp kaçması gerektiğini düşündü. Ama içgüdüsel olarak dairenin boş olduğunu biliyordu. Bunu yapan her kimse gece vakti gelmiş olmalıydı. Burada değillerdi. Ya da belki yakınlarda durmuş bekliyorlardı. Sokağın karşısından onu izliyor, telefoto lenslerinden her hareketini gözlemliyorlardı.

Annabel sessizce evin içinde yürüyerek hasarı inceledi. Dolaplar boşaltılmış, içindekiler yere dağıtılmıştı. Çekmeceleri tersyüz edilmişti. Mücevherlerini, pasaportlarını, nikâh cüzdanını sakladığı gardırobun içindeki kasanın kapısı açıktı. Mücevherler yerlerindeydi. Annabel'in çalışma odasının kilitli çekmesinde bıraktığı dizüstü bilgisayar dışında hiçbir şey alınmamış gibi görünüyordu. O bilgisayarı Londra'ya gitmeden hemen önce almıştı; Matthew'ünün aynısıydı. İçinde bilgi falan yoktu. Bir tür deneme amacıyla çekmeceye kilitlemişti. Şimdiyse böyle yaptığına memnun olmuştu.

Oturma odasındaki kanepelerin içleri açılmıştı, iç organları alınmış balığa dönmüşlerdi. Tablolar ve aynalar, muhtemelen arkalarında gizli kasa var mı diye bakmak için duvarlardan sökülmüştü. Annabel'in Matthew'e yıldönümü hediyesi olarak yaptığı resim çerçevesinden çıkarılmıştı. Lime lime olmuş bir halde ayağının dibinde duruyordu; Floransa gökyüzü gri ve kahverengi şeritler haline gelmişti.

Annabel resmin yanında diz çöktü. Tuvalin parçalarını toplarken içinde bir şeyler harekete geçti. Bu Matthew ve kendisi dışındakiler için hiçbir önemi olmayan resmi kaybetmek çok fazlaydı.

"Yeter!" diye bağırdı boş daireye. "Benden aldığın yeter."

Annabel ayağa kalktı. Matthew'ün ölümünden beri yas sinin içine gizlenen saf öfke yakıp kül ediyordu. Günlerdir ilk kez aklı başında ve bir amaç edinmiş gibi hissediyordu. Jonas

savaşmak istiyorsa ona istediğini verebilirdi. Matthew'ün ölümünden sorumlu olan herkes ölene veya hapse girene kadar durmayacaktı.

Ama önce onlara istediklerini verecekti. Beyaz bayrağı sallayacaktı. Kazandıklarını düşünmelerine izin verecekti.

Telefonu eline alıp numarayı çevirdi.

"Julian," diyerek haykırdı telefon açıldığında. "Evi soymuşlar! Bütün daire... yerle bir edilmiş!"

"İyi misin? Yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Evde değildim. Matthew'ün eşyalarım almak için Londra'daydım. Havaalanından doğrudan eve geldim ve..." Histerik bir şekilde ağladı.

"Hemen geliyorum. Polisi aradın mı?"

"Hayır, hayır. İlk aradığım kişi sensin. Aramalıyım, değil mi? Özür dilerim. Çok canım sıkıldı."

"Tabii canım. Endişelenme. Ben onları ararım. Şu anda yoldayım. Sen orada güvende misin?"

"Sanırım. Daire boş."

"Bir şey çalınmış mı? Değerli bir şey?"

"Bilmiyorum. Pek kontrol etmedim. Lütfen acele et, Julian. Sana ihtiyacım var."

"Elbette. Endişelenme, Annabel. Ben halledeceğim. Her şeyi halledeceğim."

Hayır, diye düşündü Annabel telefonu kapattığında. Halletmeyeceksin. Ben yapacağım.

Tuvalete gitti. Yüzüne su çarpınca rimeli yanaklarından aktı. Saçlarını karıştırdı. Şov başlamak üzereydi ve hazırды.

Julian gelmeden önce Annabel bir arama daha yaptı.

"*Office de la Police,*" dedi telefonu açan kadın. "Memur du Pres."

"Ajan Bloch'u alabilir miyim lütfen," dedi Annabel. Elinde

* Polis karakolu. (e.n.)

karta bakarak aradığı numarayı bir kere daha kontrol etti. Doğruydu.

“Üzgünüm,” diye cevap verdi kadın. “Ajan Bloch artık Fedpol’da çalışmıyor. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Öyleyse Ajan Vogel’le görüşeyim.”

“Hanımefendi, burada Ajan Vogel diye biri yok.”

“Teşekkürler,” dedi Annabel, olabildiği kadar sakin bir şekilde. “Hata yapmış olmalıyım.”

“Size nasıl...”

Annabel, kadın sorusunu bitiremeden telefonu kapattı.

Marina

Neredesin?? Basına gitmeye hazırız.
Bu senin haberin. Yayımlayalım şunu.

Marina mesajı okuduğunda, Owen'in evinin dışındaki kaldırımında duruyordu. Yapmak üzere olduğu şeyden nefret etti. Owen de nefret edecekti.

Evinin dışındayım, diye yazdı. Şimdi kapıyı çalıyorum.

Kapıyı açtığında Owen'in yüzü aydınlandı. Elinde bir tirbuşon vardı.

"Tam zamanında geldin," dedi, onu içeri alırken. "Özel bir şey açmak üzereydim."

"Kadeh kaldırarak kutlamak için biraz erken değil mi?"

"Babamın hep dediği gibi; dünyada bir yerlerde saat beş."

"Vakitsiz değil mi demek istiyorum. Haberi sahiden şimdi mi yayımlıyoruz?"

"Birkaç saat önce Christophe'la konuştum. New York saatine göre yarın gece yarısı saatlerinde her şey hazır olacak. Haberler aynı anda yüklenecek. Bir sonraki sabah dünyadaki tüm büyük kaynakların ön sayfalarında olacak."

"Harika." Marina ona zorla gülümsedi.

"Heyecanın beni benden aldı."

"Kusura bakma. Gerçekten müthiş bir şey. Hakikaten. Senin için çok seviniyorum."

"Benim için mi? Bize ne oldu?" Owen ona Château Margaux şişesini gösterdi. "Bu tanıdık geliyor mu?"

Marina etiketi inceledi. Hatırladığında gözleri büyüdü.

“Bunu sana Duncan göndermişti, değil mi?”

Owen başıyla onayladı. “Darling araştırmasındaki yardımına teşekkür etmek için.”

“Ve bu kadar yıl sakladın mı bunu?”

“Özel biriyle içmemi söylemişti.”

Marina’nın bakışları Owen’inkilerle buluştu. Hissettiği arzuyla beraber titredi. Owen’in gözleri ruh haline göre renk değiştiriyordu ve bugün içinde altın benekler olan bir yeşildi. Öne doğru eğildi ve Marina bir anlığına kendisini öpeceğini düşündü.

Geri çekilmeliyim, diye düşündü. Onun yerine donakalmıştı; gözlerini kırparak kapattı.

Elinde tirbuşonu hissedince hemen tekrar açtı.

“Bu şeref senin,” dedi Owen.

“Yael nerede?” diye karşılık verdi Marina, telaşlanmıştı. Bir anda heyecanla montunu çıkarıp evin içine bakındı.

“Uyuyor.”

Marina boynunu yatak odasına doğru uzattı.

“Kendi evinde.”

“Siz ikiniz...”

“Yok be.” Owen başını salladı. “Öyleydik. Bir süreliğine. Üç yıl kadar önce. Şimdiyse sadece arkadaşız.”

“Bu olabilen bir şey mi? Eski sevgilinle arkadaş olmak?”

Owen kıkırdadı. “Erkeklerle kadınların arkadaş olabileceklerini düşünmüyor musun?”

“Birbirleriyle yatan erkek ve kadınların arkadaş olabileceklerini düşünmüyorum.”

“O zaman biz birbirimizle yatmamalıyız.” Owen’in gözleri parıldadı ama sesinde ciddi bir şeyler vardı.

“Sanırım.”

Owen arkasını dönmeden önce ona bir saniye daha baktı. Şişeyi kendisine vermesini işaret etti. Tirbuşonu sokup çevirdi

ve mantar tıpayı yumuşak bir hareketle şişeden çıkardı. “Güzel. Çünkü sana bir teklifim var.”

“Ben zaten nişanlıyım,” dedi Marina gergin bir gülüşle. “Unuttun mu?”

“Benimle çalışmanı istiyorum.”

“*Deliverable*’da mı?”

“Evet. Baş editöre ihtiyacım var. Hâlâ yazabiliyorsun. Kendi projelerini seçersin. Gerçi ben Morty Reiss hikâyesiyle başlamanı tavsiye ederdim. Şimdiye kadar baktığımız materyallerden alınacak çok şey var.”

“Vay be.” Marina oturdu. “Bu son derece cömert bir teklif.”

“İkinci sorumlu kişi olursun. Künyede hemen altımda.”

“Teşekkür ederim, Owen. Sahiden gururumu okşadın.”

“Ama hayır diyeceksin.”

Marina ona bakmaya dayanamadı. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. Boğazında bir yumru yükseldi. “Üzgünüm,” dedi, “ama yapamam.”

Owen başını salladı. Bir anlığına ikisi de sessiz kaldı. Ardından Owen Château Margaux şişesini kaldırdı ve yemek odasındaki masanın üzerine koyduğu iki bardağın içine döktü. “Tamam,” dedi, “fikrini değiştirirsen kapım her zaman açık.”

“Sağ ol. Çok kibarsın.”

“Yine de kadeh kaldıralım. Bu habere. İkimizden Duncan’a.”

Marina bardağını kaldırıp Owen’e doğru eğdi. Kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetti. Daha önce bir sürü ayrılık atlatmıştı, birkaçı berbattı. Buysa çok daha kötü hissettiriyordu.

“Bu habere gelirse,” dedi, bardağını tekrar masaya bıraktı.

“Sorun ne?”

“Senin adınla yayımlanmasını istiyorum.”

Owen ciddi kafa karışmış gibi göründü. “Neden? Senin haberin. Sen çözdün. Senin kariyerini yaratacak, Marina.”

“Biliyorum. Ama sana veriyorum. Tamam mı?”

“Bunun Ellislerle bir ilgisi var mı?”

Marina kaşlarını çatı. “Benim kararım. Artık kendimi tehlikeye atamam. Takip edilmek hoşuma gitmiyor. Çok korktum. Grant ve ailesinin üzerinde zaten yeterince medya baskısı var. O ateşi körüklemek istemiyorum.”

“Nasıl körükleyeceksin? İşini yaparak mı?”

Marina ona bir bakış attı. “Bunu olduğundan daha zor hale getirme.”

“Kafam karıştı. Grant ayrılmanı mı istiyor?”

“Grant her kararımı destekliyor. Ama artık yükümlülüklerim olacak, Owen. Onunla seyahat etmek zorunda kalacağım. Seçim kampanyası gezisine katılacağım. Kariyerim bu haberi yayımlasam da yayımlamasam da bitti. Öyleyse neden övgüyü sana vermeyeyim?”

“Çünkü biz böyle yapmayız!” Owen masaya yumruğunu vurdu.

Marina korkarak geri çekildi. “Bana bağırmana gerek yok.”

“Özür dilerim,” dedi, sesini azaltarak. “Ama bizim işimizin özü gerçektir. En azından ben böyle düşünüyorum. Senin de böyle düşündüğünü sanmıştım.”

“Düşünüyorum. Elbette düşünüyorum. Ben sadece... Grant’i korumak istiyorum. Bunu yayımlarsam bir sürü düşman edineceğim. Bazıları aile dostları, iş ortakları bile olabilir. Hatta bazıları dünya liderleri çıkabilir. Bunu Grant’e ve babasına yapamam. Kariyerleri için yıkıcı olur. Peki ne için? Künyede adım olsun diye mi?”

“Lanet bir künye için falan değil. Yaptığın işle gurur duy-makla alakalı. Bu insanlar suçlu, Marina. Sense kocanın onlarla iyi ilişkiler kurmasıyla mı ilgileniyorsun?”

“Bu araştırmayla ilişkili olamam diyorum.”

“O zaman sana söylesem de olur.” Owen ona öylece baktı. Yüzleşmeye hazır bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne söyleyecekmişsin?”

“Yael iki gün önce başka bir haber buldu. Sana duyduğum

saygıdan dolayı hasıraltı etmesini söyledim ama artık bu ekibi üyesi olmadığına göre yayımlayabiliriz sanırım.”

“Neymiş?”

“Kayınpederin vergi beyanı konusunda tam olarak açıklı değilmiş. Görünüşe göre Baba Ellis’in Swiss United’da yirmi milyonu varmış. Tabii kendi adına değil. Denizaşırı Emlak adında oldukça yaratıcı bir paravan şirketin adı altında.”

“Hayır.” Marina başını salladı. “Bu doğru olamaz. Hayatta olmaz. James dürüst biridir. Ayrıca o kadar çok parası var ki daha fazlasına ihtiyacı yok. Vergi kaçakçılığı yapacağına inanmıyorum.”

“Birkaç dolar vergi kaçırmaktan bahsetmiyoruz. Yasal olmayan ticari işler yoluyla kazandığı parayı saklamaktan bahsediyoruz.”

“Hangi yasal olmayan ticari işler?”

“James Ellis eski dostumuz Esad’la büyük işler yapıyormuş.”

“Bu çok saçma,” dedi Marina sertçe. “James, Esad’la ne iş yapıyor olabilir ki?”

“Ellis 2007’de Avrupa’da bir sürü aşırı lüks otel almış. Starwood ya da Hilton gibi kendi markasını oluşturmak istemiş ve bunu sonuna kadar devam ettirmek için kendini geliştirmiş. Ama sonra finansal kriz olmuş. Ellis iflasla yüz yüze gelmiş. Son anda gizemli bir melek gelip neredeyse bir gecede paravan işlemler aracılığıyla otelleri ondan almış. Yüzlerce milyon kaybetmiş ama her şeyini değil. Hatta her şey bittikten sonra hâlâ Forbes 400 listesindeymiş. Sırtındaki gömleğine kadar her şeyini kaybetmediği için şanslıymış.”

“Birileri fark ederdi. Bunun yolu...”

“Fark edenler oldu. *Wall Street Journal*’da Ellis’in Ortadoğulu büyük bir aile sayesinde kurtulduğuna dair söylentiler dolaştı. Ama kimse kim olduğunu tam olarak bilmiyordu. Tek kanıtlayabildikleri Zara isimli bir paravan şirketin Ellis’in otellerine

aldığı oldu. Bu Zara şirketinin arkasındaki kişinin de Beşşar Esad olduğu ortaya çıktı. Ve Esad yaptırım listesinde olduğuna göre bu haber çıkarsa Ellis'in başı büyük belaya girecek. Beyaz Saray'a girme işini kesinlikle tekrar düşünmesi gerekecek."

"Sana inanmıyorum."

"Bunu neden uydurayım ki? Kanıtlayabileceğimi biliyorsun. Yapamasam sana söylemezdim bile."

Marina yüzünü ekşitti. Owen'in doğruyu söylediğini biliyordu. Yalan söylemek için bir sebebi yoktu. Ve Swiss United'daki müşteri dosyalarına erişebiliyordu. Ne var ki Marina, James'in bu sırrı uzun zamandır sakladığına inanamıyordu. Başkanlık için yarışırken buna devam edebileceğini düşünmüş müydü ciddi? Artık onu dünya izliyordu. Çok çılgın bir risk gibi görünüyordu. Marina sandalyesine gömüldü.

"Kendisini araştırmaları için birilerini tuttu," dedi yavaşça. "Offshore hesaplarda kara para saklıyorsa neden başkanlığa aday olmasına izin versinler ki?"

"Büyük ihtimalle bilmiyorlar. Offshore hesapların olayı da budur. Kimse onları bulamaz. İçeriden ispiyonlayacak birileri yoksa tabii."

"Aman Tanrım," dedi, gözlerini kapayarak. "Her şeyi bir kenara bırak, bu senin elindeki en büyük hikâye."

"En büyüklerinden biri olduğu kesin."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü seni korumaya çalışıyordum," diye tersledi Owen. "Ailenden bahsediyoruz burada."

"Ama şimdi araştırmadan ayrıldığım için ailemi yok etme konusunda için rahat."

"Yok daha neler, Marina. Bu durumu ben yaratmadım. James Ellis yarattı."

"Bana söyleyebilirdin."

"Belki." Owen iç çekti. "Endişeliydim..."

“Ne için endişeliydin? Hayatımı mahvedeceğin için mi?”

“Nişanını bozmaya çalışacağımı düşüneceğinden endişelendim.”

“Bunu neden yapasın?”

Owen’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Ciddi misin?”

“Evet, ciddiym. Niçin...”

“Çünkü sana karşı bir şeyler hissediyorum! Bundan gerçekten bihaber misin?”

Marina’nın dudakları aralandı.

“Özür dilerim,” dedi Marina. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu beklemiyordum.”

“Senin için bir şeyler hissetmemi mi? Yoksa nişanlının vergi kaçıran bir suçlu olmasını mı?”

“Bunu yapan müstakbel kayınpederim, nişanlım değil. Ve hayır, hiçbirini beklemiyordum.”

“Çok da araştırmacı gazeteci değilsin, değil mi?” dedi Owen. Bir anlığına birbirlerine baktılar. Ardından ikisi de gerilimi bozarak güldü.

“Öyleyse bıraktığım için şanslısın,” dedi Marina, bakışlarını çevirdi. Kalbi deli gibi atıyordu. Owen’in hislerinin kendisi için sürpriz olmadığı fark etti. Şimdiye kadar kabul edememiş olsa da aralarında her daim gizli bir elektrik vardı. Onu şaşırtan şey Owen’in kabul etme isteğiydi. Kırılganlığı Marina’yı silahsız bırakmıştı. O sırada Owen hayal ettiğinden çok daha tatlı ve olgun görünüyordu.

“Bunu sahiden yapıyor musun?” dedi yumuşak bir şekilde. “Bu haberden sahiden uzaklaşıyor musun?”

“Evet. Üzgünüm ama kararımı verdim. Kendi adınla yayımlayabilirsin elbette. Senin de haberin.”

“Ya Ellis ve Esad’la olan ilişkisi ne olacak? Haberin bu kısmı ne olacak?”

Marina'nın çenesi gerildi. "Bu senin vermen gereken bir karar."

"Bu haber er ya da geç çıkacak. Hep öyle olur."

"Belki," dedi Marina, gözlerine bakarak. Ayağa kalkarak montunun fermuarını çekti. "Ama bir arkadaşımın elinden çıkmak zorunda değil."

"O kötü bir adam, Marina. Daha iyisini hak ediyorsun."

Başını salladı. "Yanlış düşünüyorsun. Grant tanıştığım en iyi adam. Belki babası hatalar yaptı. Belki. Ama Grant bunlar yüzünden her şeyi kaybetmeyi hak etmiyor. Eğer onu devirmeye çalışırsan şunu bil ki onun yanında durup elini tutacağım."

Marina dışarı çıktı. Owen arkasından seslense de onu duymazlıktan geldi. Arkasından kapıyı çarparak kapattı.

"Son birkaç gündür seni kimin takip ettiğini bilmek istemiyor musun? Cevap hoşuna gitmeyecek," diye bağırdı Owen. Ancak Marina çoktan duyabileceği mesafeden çıkmıştı.

Annabel

Jonas Klauser. İşte oradaydı, Annabel'in kapısında duruyordu. Kusursuz görünüyordu; gündelik kot pantolon ve boğaz kısmında fermuarı olan mor kaşmir bir kazak giymişti. Gümüş rengi saçları sabahtan beri Annabel'in pencerelerini havalandıran rüzgâra karşı koyacak kadar iyi taranmıştı. Kar yağıyor olsa da Jonas ince, süet bir ceket giymiş; şapka, atkı ya da eldiven takmamıştı. Ayağında kar botu değil de mokasenler vardı. Jonas havaya göre hazırlanmaya zahmet etmiyormuş gibi hep böyle giyinirdi. Gerçi onu bir yerden başka bir yere götürecek bir filo dolusu şoförü ve özel jetleri olduğu düşünülürse Jonas'ın ayakları kendisi özellikle istemediği sürece pek de yere basmıyordu. Annabel bunun isteyerek yapıldığını düşündü. Jonas'ın yaptığı her şey kasıtlıydı. Senden üstte olduğunu bilmeni istiyordu. Tanrı aşkına, adamın her zaman keyfi yerindeydi.

"Jonas!" diye haykırdı, şaşkınlığını gizleyemeden. Sarılmak için Annabel'i kendine çekmesinden de kaçamadı. "Seni beklemiyordum."

"Julian gelmek üzere," dedi Jonas, Annabel kendisinden sıyrıldığında. "Beni arayıp eve girildiğinden bahsetti. Senin için çok endişelendim. Burada yalnız kalmama dayanamadım."

"Buraya nasıl bu kadar hızlı geldin?"

"Buralardaydım. Solgun görünüyorsun. Otursana. Sana içecek bir şeyler getireyim mi? Biraz su belki?"

Jonas davet beklemeden yanından geçip gitti. Annabel de onu takip etti. Oturma odasında dolaşarak sanki kendi eviymiş gibi yıkıntıları topladı. *Zaten onun evi*, diye düşündü Annabel, midesi rahatsızlıkla bulandı. *Swiss United'a ait*.

“Tanrım,” dedi Jonas, orta sehpanın üzerine kitapları yeniden koymak için eğilerek. “Ne oldu burada? Mahvolmuş durumda.”

“Bilmiyorum. Londra’dan döndüğümde böyle buldum.”

“Tek başına Londra’ya gitmek zorunda değildin, Annabel. Yerine başka birini gönderebilirdik. Çok yorucu olmuştur.”

“Kendim yapmak istedim. Bir arkadaşım da kaldım. Fares Amir’le görüştüm. Beni çok iyi karşıladı. Gittiğime memnunum. Buna son vermem gerekiyordu.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Fares’in de kalbi kırıktır.”

“Evet, öyle görünüyordu.”

“Yetkilileri aradın mı?”

“Evet,” dedi Annabel, aramamış olsa da. Julian zahmet etti mi yoksa onun yerine Jonas’ı mı aradı diye merak etti. “Yakında gelirler.”

Jonas başıyla onayladı. “Güzel. Bu berbat bir şey. Çok üzgünüm.”

“Sorun yok. Senin suçun değil.” Bakışları buluştu ve Jonas buna bir süre devam etti. Suçluluk hissediyorsa bile bunu saklamakta çok başarılıydı. Aksine üzgün görünüyordu. Kaygılı. Hem de canıgönülden.

Görsel, diye hatırlattı kendine Annabel sertçe. Hepsi görsel.

“Çalınan bir şey var mı?”

Annabel başını salladı. “Tuhaf olan da bu. Bir şey alınmış gibi görünmüyor. Mücevherlerim yerinde. Resimlerden bazıları parçalanmış ama kaybolan yok. Üst çekmecemde parayla dolu bir zarf vardı, onu bile yerinde bırakmışlar. Sanki özel bir şey arıyorlarmış.”

“Peki Matthew’ün çalışma odası?”

“O da mahvolmuş durumda. Oraya hiç girmedim, o yüzden bir şey alındıysa da bilmiyorum.”

“Bilgisayarı belki? Ya da dosyalar?”

“Gerçekten bilmiyorum. Bilgisayarının ofiste olması gerekmez mi?”

“Hayır, dizüstü bilgisayarından bahsediyorum. Seyahatlerde kullandığı.”

Annabel omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi, olabildiği kadar düz bir biçimde. “Yanında olduğunu varsaymıştım. Uçakta yani.”

Jonas başıyla onayladı. Arkasını döndü. Annabel bir an gözlerini kırıştırarak gözyaşlarına engel olmaya çalıştığını görür gibi oldu.

“Pencerelerini kapatmama yardım eder misin?” dedi. “Burası bayağı soğuk.”

“Tabii.”

Sessizce çalışmaya başladılar. Jonas kazağının kollarını kıvrarak sokağın sesi boğuklaşana ve dairenin içindeki hava durgunlaşana kadar pencereleri kapattı. Annabel orta sehpanın üzerine uçmuş ve halının üzerine yayılmış kâğıtları topladı. İçleri açılıp tüyleri dışarı çıkmış yastıkları kanepedeki yerlerine koydu. Kitapları ait oldukları raflara yerleştirdi. Oturma odasını bitirdikten sonra yemek odasına geçtiler. Orası daha az daha dağınıktı ve pencereleri daha azdı. En fazla iş gerektiren yer mutfaktı. Dolaplardaki her şey çıkarılmıştı. Şekerle, kahveyle, unla dolu kavanozlar yerlere boşaltılmıştı. Jonas çamaşır odasının yerini sorunca Annabel mutfağın çıkış kapısını işaret etti. Jonas bir elinde elektrikli süpürge, diğerindeyse süpürge ve faraşla geri döndü. Annabel onun tekrar işin başına dönmesini izledi. Her şeyi bitirdiğinde tezgâhlara sprey deterjan sıkarak sessiz bir hassasiyetle üzerlerini sildi.

Bir sonraki durakları çalışma odasıydı. Annabel, Matthew’ün masasındaki çekmeceleri yerleştiren, lambayı düzelter, sandalyeleri yerine koyan Jonas’a bakmamaya çalıştı. Hızlı ve verimli çalışıyordu. Herhangi bir bilgi, ortada kalmış kâğıtlar, USB’ler gibi şeyler arıyorsa da belli etmiyordu. Adam dizlerinin üstüne çöküp parçalanmış kâğıtları ve eski ambalajları çöpe attığında Annabel neredeyse suçluluk duydu.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi.

“Saçmalama. Birlikte çalışırsak hemen hallederiz. Bu gece burada kalmanı istediğimden değil. Ama en azından burayı toparlayabiliriz.”

“Sence beklemeli miydik? Polisi yani? Burası bir suç mahalli mi?”

Jonas omuz silkti. “Çalınan bir şey yoksa yapacakları bir şey olur mu bilmiyorum.”

“Haklısın. Zaten şimdi düşününce gelmelerine gerek olduğunu bile zannetmiyorum. Ortalığı toplamama yardım ettiğin için teşekkürler. Ben sanırım eşyalarımı toplayıp gideceğim.”

“Bizimle Cologny’de kalman iyi olur, Annabel. Böylece güvende olduğunu bilebilirim.”

“Çok kibarsın. Sorun olmazsa sadece bu gecelik öyle yapabilirim.”

“İstediğin kadar kalabilirsin.”

Annabel gülümsedi. “Çok kalmayacağım. New York’a dönme zamanım geldi. Artık Cenevre’de kalmak bana zor geliyor.”

“Anlıyorum. İstediğin ayarlamaları yaparım.”

Son olarak yatak odasına geçtiler. Annabel başka bir insanın yatağını düzenlemenin dostça bir yakınlığı olduğunu düşündü. Jonas bunu dikkate değer bir özenle yapıyordu. Yorganı çekip eliyle kırıksıklıklarını düzeltti. Yastıkları kabarttı. Birbirine karışmış çarşaf yığını birkaç dakika içinde yepyeni düzenine kavuştu.

“Bu işte bir hayli iyisin,” dedi Annabel. Gülümsemeden duramadı. “Evde kendi yatağını mı topluyorsun?”

Jonas güldü. “Yıllardır toplamadım. Bir erkeği askeri okuldan çıkarabilirsin ama onun içinden askeri okul ruhunu çıkaramazsın.”

“Askeri okula gittiğini bilmiyordum.”

“Gittim. On bir yaşındayken. Annemle babam öldüğünde beni oraya yolladılar. İnsanı değiştiren bir deneyimdi şüphesiz.”

“Benim annemle babam da ölmüştü. Ben on bir yaşındayken.”

“Seninle kim ilgilendi?”

“Teyzem. Beni yatılı okula yolladı. On bir yaşındayken değil ama. Öyle çok küçük olurdum.”

Jonas omuz silkti. “O yıl son derece hızlı büyüdüm.”

“Ve çok iyi yatak toplamayı öğrendin.”

“Aynen öyle. Elsa şanslı bir kadın.” Jonas kıkırdadı. Yere oturarak sırtını yatağa yasladı. “Seninle çok ortak noktamız var, Annabel.”

“Öyle mi?”

“Evet, bence öyle. Cenevre’ye gelme sebebimiz aynı mesela.”

Annabel kaşlarını kaldırdı. “Buraya neden geldin ki?” diye sordu. Jonas’ı buradan başka bir yerde hayal etmek zordu. Elbette başka bir yerden gelmiş olmalıydı. Ne de olsa her zaman offshore bankaların kralı değildi.

“Buraya yeni bir başlangıç için geldim. Charlotte’ı kaybettikten sonra. İlk eşimdi.”

“Çok üzüldüm.” Annabel düşünmeden Jonas’ın yanında yere oturdu.

“Matthew sana hiç ondan söz etmedi mi?”

“Hayır. Bilmiyordum.”

“Bir keresinde Matthew’e Charlotte’tan bahsetmiştim. Ona bu işi teklif ettiğimde. Onun hakkında çok fazla konuşmam. Bunca yıl sonra bile hâlâ adını anmak zor geliyor.”

“Eminim öyledir.” Annabel kalbi boğazında atıyormuş gibi hissetti. Hiç şu anda olduğu gibi tükenmiş hissetmeden Matthew’den bahsedebilecek mi diye merak etti.

“O benim üniversite aşkımdı. Radcliffe’e gidiyordu, bense Harvard’daydım. İkinci sınıftayken bir Harvard-Yale maçında tanıştık. Mezun olduğumuz gün ona Harvard Yard’da evlenme teklif ettim. O ağustos ayında, annesiyle babasının Maine’deki evlerinde evlendik. Boston’a yerleştik. Charlotte, Milton’da büyümüştü ve orada kendini rahat hissediyordu; bir profesörüm bana bir özel bankacılık işi ayarladı. Beacon Hill’deki küçük bir

evde yaşıyorduk. Kliması yoktu ve yazları çok sıcak oluyordu ama orada mutluyduk. Ben bir arka bahçemiz olsun istiyordum ancak Charlotte evle iş arasında gidip gelmemi istemiyordu. Akşam yemeğinde evde olmam hoşuna gidiyordu. Pencereleerde küçük, mavi çiçeklikler vardı ve Charlotte baharda onları çiçeklerle doldururdu. Onların bahçemiz olduğunu söylerdi. Hayatımın en mutlu zamanıydı sanırım.”

Annabel başını salladı. Daha fazlasını duymak istiyordu.

“O zamanlar iş için çok fazla seyahat ediyordum. Kendi işimi kuruyordum. Müşterilerle buluşuyordum. Listemi genişletiyordum. Charlotte’ın annesiyle babası beni hiçbir zaman sevmeydi. Charlotte’a uygun olmadığımı düşündüler. Babası büyük bir New England ailesinden geliyordu; gerçek bir Boston Brahmin’di*. Benim bir hiç olduğumu düşündü ve haklıydı; bir hiçtim ama yine de ona yanıldığım kanıtlamak için yanıp tutuşuyordum. Bildiğim tek şeyi yaptım: Para kazandım. Eğer yeterince zengin olursam beni kabul ederler diye düşündüm. Amacım buydu. Bankayı devralmak istiyordum. Daha azı gözümde başarısızlık olacaktı.

“İlk yıl iyiydim. Charlotte her şeyi harika bir şekilde halletti. Asla şikâyet etmedi. Hamile kaldığında bile hep neşeli davranırdı. Yetişemediğim akşam yemeklerinden ve asla gerçekleşmeyen tatillerden hiç bahsetmedi. Fiziksel olarak rahatsız olsa da -ki hamilelikten dolayı öyle hissettiğini biliyordum- tek kelime etmedi. Kendisi için endişelenmemi istemedi. Her şeyi zarafetle kabul etti.”

Annabel gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Sonu kötü biten hamileliklerin yarattığı travmadan haberdardı. Kendisinininkini düşünmeyeli çok olmuştu. O kaybı aklının en karanlık yerine gömmüştü. Arada sırada en keskin ve acı verici haliyle gün yüzüne çıkardı. Şu anda da o anlardan birini yaşıyordu.

“Öldüğünde Chicago’daydım. Charlotte yirmi sekizinci haf-

* Boston’ın geleneksel üst sınıf ailelerine verilen isim. (ç.n.)

tasına girmek üzereydi. Bayılma nöbetleri geçirdiğinden doktoru yatak istirahati vermişti. Son kez geceyi başka yerde geçirecektim. Ondan sonra her gece eve döneceğime söz vermiştim. Sabahın köründe çıkıp aynı gün dönmem gerekse de yapacaktım. Onun yanında uyumak istiyordum. Doktorları dinlemediğini biliyordum. Alışverişe çıktıktan ya da markete gittikten sonra beni arardı. Hâlâ bahçe işleriyle uğraşıyordu. Asla oturmayan türden biriydi. Durmak doğasında yoktu. Açıkçası bu en sevdiğim özelliklerinden biriydi.

“Havaalanına giderken annesi aradı. O ânı asla unutmayacağım. O günün her şeyini hatırlıyorum: Ne giydiğimi, nerede durduğumu, dışarıda havanın nasıl görüldüğünü. Öğleden sonraydı ama otelin dışında hava hâlâ karanlıktı. Eve dönüş uçağımı kaçıracağımdan endişe ediyordum. Uçağa yetiştim ama artık fark etmiyordu. Charlotte çoktan ölmüştü. Kanayarak can vermişti. Plasental abrupsiyon; ne demek olduğunu biliyor musun? Placenta uterustan ayrılır. Charlotte’ın durumunda tamamen ayrılmıştı. Bebek hayatta kalamadı. Eve vardığımda ikisi de ölmüştü.”

“Of, Jonas,” diye fısıldadı Annabel. “Hayal dahi edemiyorum.”

Jonas onun dizine vurdu. “Aslında hayal edebildiğini düşünüyorum. Elbette her kayıp birbirinden farklıdır ama yasin evrensel bir şey olduğunu anladım. Seninle aynı dili konuşuyoruz. Hep de öyle olacak.”

Annabel başıyla onayladı. Yanaklarının gözyaşlarıyla ısındığını hissetti.

“Sonrasında Boston’dan olabildiğince uzaklaşmak istedim. Çiçeklikleri olan küçük evimize dönmeye tahammül edemedim. Cenevre’de yaşayan bir müşterimi arayıp iş bulmama yardım etmesi için ona yalvardım. Swiss United’da asistan olarak işe başladım. Bana Amerika’da aldığım ücretin yarısını verip beni iki katı çalıştırıyorlardı. Ama umurumda değildi. Kaçtı-

ğıma çok memnundum. Matthew'e de bunu vermeyi umdum. Babasının ölümünden ve kaybınızın getirdiği acıdan sonra yeniden başlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. İkinizin de vardı. Bu yüzden onu Cenevre'ye getirdim."

"Buraya gelmemiz benim hatamdı. Matthew'ü bu işi almaya zorladım. Yeni bir başlangıca ondan çok ihtiyacım vardı. İş kabul etmesi için yalvardım."

"Suçu kendinde arayamazsın."

"Biliyorum. Ama kendimi suçluyorum. Sen suçlamıyor musun?"

"Suçluyorum. Her gün suçluluk duyuyorum. Buna katlanmamız gerek, Annabel. Sevdiğimiz insanları kaybettiğimiz için. Onları kurtaramadığımız için." Ardından ona ağzını açmadan gülümsedi. Bir anlığına birbirlerine baktılar; Jonas'm soğuk mavi gözleri onunkilerle buluştu.

"Ve hâlâ devam edecek gücü buluyor musun?" dedi. "Vicdanın seni ezse de her gün yataktan çıkabiliyor musun?"

"Buluyorum. Sen de bulacaksın. Onlara yardım edemezdik. Bunu hatırlamak zorundayız. Bazı şeyler ne kadar trajik olursa olsun yapacak bir şeyimiz yoktu."

Kapı zili çaldı. Annabel yerinde sıçradı.

"Affedersin," diye mırıldandı, boğuk sesle. "Sanırım biri..."

"Güzel. Polis geldi. Şimdi her şey yoluna girecek."

Ama elbette polis gelmemişti. Kimse onları aramamıştı. Gelen Julian White'tı. Ve Annabel ikisiyle birlikte evde yalnız kalmıştı.

Marina

5 East Sixty-fifth Street'e ulaştığında Marina'nın nefesi ke-silmişti. James Ellis'in kireçtaşından yapılma merdivenleri-ni çıkarken kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Central Park'tan gelen rüzgâr yanaklarını, kulaklarını ve bileklerini acıtıyordu. Bu kadar geç saatte dışarıda olmayı ya da üşümeyi planlamadı-ğından ne yazık ki hiç havaya uygun giyinmemişti. Korkak olan bir yanı eve dönmeyi düşündü ancak kendini kapıyı çalmaya zorladı. James Ellis'le halletmesi gereken bir işi vardı. Acil bir iş.

Bir dakika boyunca kimse cevap vermedi. Marina küçük bir rahatlama hissetti. Tanıdık köpek patilerinin mermer zeminde sıçramasının sesini duyduğunda arkasını dönüyordu. Kilitler açıldı. İki puanter cinsi köpeği tarafından kuşatılmış James Ellis kapının eşiğinde durdu. Chino kumaştan pantolon ve kollarını kıvrıldığı yakası düğmeli ekose bir gömlekle gündelik kıyafet-ler içindeydi. Ayağında, geçen yıl Marina'nın ona Noel'de al-dığı kürklü terlikler vardı. Onları gördüğünde kalbi yumuşadı. Dönüp koşmak istedi. Ama şansı yoktu. Artık geri dönemezdi. Owen yirmi dört saat içinde haberi basına gönderebilirdi. Zorla gülümsedi.

"Selam, James," dedi. "Habersiz geldiğim için üzgünüm."

"Buraya ne zaman istersen gelebilirsin. Lütfen içeri gir."

Marina onu takip etti. İlk kat karanlıktı. Mutfak kapısının yanında avcı yeşili bavullar duruyordu. Ya bir yerden gelmişti ya da gidiyordu; emin değildi. Artık resmi olarak aday olduğu için sıklıkla seyahat ediyordu. Onu evde bulduğu için şanslıydı.

Koridordan geçip kütüphaneye girdiler. Şöminedeki küçük

ateş çatırdıyordu. Pufun üzerinde istif halinde kâğıtlar, arkaları dönük bir şekilde duruyordu. Yanındaysa bir bardak viski vardı.

“Burası biraz karanlık, kusura bakma,” dedi James, tavandaki lambaları yaktı. “Birkaç saat önce başkentten döndüm. Betsy, Long Island’da. Sızıntıyı duydun mu?”

“Sızıntı mı?”

“Evet, bodrumdaki. Southampton’da. Grant sana söyledi mi?”

“Yok, hayır. Söylemedi. Ciddi bir şey mi?”

“Henüz emin değiliz. Geçen haftaki ani soğuk sırasında olmuş. Bir boru patlamış ve her şey sular altında kalmış. Eski evler çok iş gerektirir, anlatsam bitmez. Ben yeni bir binada mutlu olurum ama Betsy’yi tanıyorsun. Hampton tarzı evlerin hiç çekiciliğinin olmadığını düşünüyor. Neyse, şu an sorunu hallediyor. O yüzden bu akşam yalnızım. Yalnızca ben, köpekler ve güvenlik ekibi var. Şimdi de sen geldin. Ne şanslıyım. Sana içecek bir şey getireyim mi?”

“Gerek yok.”

“Hadi canım. Kendime viski doldurdum bile. Bir bardak şaraba ne dersin? Bu yaşlı adama eşlik et işte. Kırmızı mı beyaz mı?”

“Kırmızı lütfen. Teşekkürler.”

James başını sallayarak odanın köşesindeki bara yöneldi. “Grant de bize katılacak mı?” diye sordu. İki kırmızı şarap şişesi çıkardı, ikisini de inceledikten sonra birinde karar kıldı. Şişeyi açıp bardağa bolca doldurdu.

“Hayır, yalnızım.”

“Hoş bir sürpriz oldu öyleyse. Şerefe.”

“Şerefe.” Marina ufak bir yudum aldı. Harika bir şaraptı; kuvvetli ve zengindi. Kesinlikle pahalıydı. Böylesi bir gecede bu şarabın kendisine harcanmasından dolayı suçluluk hissetti.

“Ee,” dedi James, tekli koltuğa yerleşerek. “Bunun yalnızca arkadaşça bir ziyaret olmadığını tahmin ediyorum.”

Marina gülümsedi. “Haklısın. Değil.”

“Senin için ne yapabilirim?”

“Bana dürüstçe cevap ver.”

“Tabii ki.”

“Offshore hesaplarda ne kadar para muhafaza ediyorsun?”

James bir kaşını kaldırdı. Etkilenmiş görünüyordu. “Parayla mı ilgili?”

“Her şey öyle değil midir?”

“*Senin* ilgilendiğini bilmiyordum. Hatta bundan emindim.”

“Endişelendiğin buysa senden para sızdırmak niyetinde değilim.”

“Ne düşüneceğimi pek bilmiyorum.”

“Seninle ilgili yazılmış bir haber var. Ben yazmadım ama tanıdığım biri yaptı. Beşşar Esad’la olan bağlantınla ilgili.”

“Bu eski bir hikâye.”

“Evet. Yalnız bu kez resmi belge var.”

“Bu mümkün değil. Daha önce de söylediğim gibi, benim Bay Esad’la hiçbir alakam yok. Bunu kanıtlamak için vergi beyannamemi yayımlamayı düşünüyorum.”

Marina başına salladı. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Onunla tüm ilişkileriniz paravan şirketler aracılığıyla gerçekleşmiş. Swiss United bankasının hesaplarındaki parayla. Bu tür hesaplar vergi beyannamelerinde gözükmez.”

“Kulağa çok iyi bir roman konusu gibi geliyor.”

“Tek bir fark var; bu kurgu değil. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.”

James’in yüzü sertleşti. Marina daha önce onun sinirlendiğini görmüştü ama kendisine karşı değil. Kendisini hazırladı; parmaklarını sandalyenin kollarına doladı.

“Sadede gelelim o zaman,” dedi, soğuk bir sesle. “İkiniz ne zamandır birlikte çalışıyordunuz? Oğlumla tanışmadan önce miydi, yoksa sonra mı?”

Marina kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı. "Kiminle ne kadar zamandır birlikte çalışıyormuşum?"

"Duncan Sander'la. Swiss United hakkında bir haber yazdığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Olay buysa pek de araştırmacı gazeteci sayılmazsın."

"Biliyor musun, bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisin," dedi Marina. Sakinliğini korumaya çalışarak gülümsedi.

"Swiss United'daki herkes biliyor. Beni onun hakkında uyardılar. Uzak durmamı söylediler. Sonra Grant koluna seni takıp karşıma çıktı. Açıkçası senin aileye sızmaya çalışan biri olduğundan emindim. İlginç bir plandı. Sander benden haber almak amacıyla güzel, genç asistanını oğlumu becermesi için içeri sokmaktan daha iyi bir yol bulamazdı."

Marina'nın ağzı açık kaldı. "Böyle mi düşünüyorsun? Casusluk yapmak için mi bunca zaman Grant'le birlikte olduğumu sanıyorsun?"

"Bak, müthiş bir oyuncusun. Bir süre beni kandırdın. Grant'e senden şüphelendiğimden bahsettim. Ama o sana deli gibi âşık olduğunu söyledi, sense onu gerçekten önemsiyormuş gibi duruyordun. Hatta hepimizi. O yüzden kendimi bunun yalnızca talihsiz bir tesadüf olduğu konusunda ikna ettim."

Marina bir süre donakaldı ve sessizlik içinde James'e baktı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı en sonunda. "Duncan'ı sen öldürdün."

James ona içerlemiş gibi baktı. "Tabii ki hayır. O sırada NYU'daki bir emlak konferansında konuşma yapıyordum. Kontrol edebilirsin. Bir sürü görgü tanığı var. Neyse, adamın tonla düşmanı vardı. Duncan Sander'ın yok etmeye çalıştığı tek kişi sayılmam."

"Ama onu öldürttün." Marina cevaba gerek duymadı. Sesinin öfkeyle yükseldiğini hissetti. "Ve umursamadın bile."

Bunları söylerken Grant'in ona Paris'te söylediği sözleri

hatırladı. *Aileye odaklan*, demişti. *Diğer her şey ikincil hasardan ibarettir.*

Bir anda başı dönmeye başladı. Oda fena halde sıcakmış gibi geliyordu. Marina kolunun ucuyla alnını sildi.

“Pek iyi görünmüyorsun, Marina. İyi misin?”

James ona doğru hareket etti. Marina refleks olarak şarabı suratına fırlattı. “Ne yaptın sen?” diye bağırdı. “Neden yaptın?”

“Sesini yükseltme,” diye tersledi James. “Koridorun sonunda güvenlik duruyor.” Ona doğru hamle yaptı. Marina yüzünü koluyla kapatarak geri kaçtı. Şarap damlayan bardağın elinden çekildiğini hissetti. Gözlerini açtı. James ondan uzaklaşıyor, bara doğru yürüyordu. Bardağı lavabonun içine koydu. Bir çekmecedan kokteyl mendili çıkararak yüzünü kurulamaya başladı.

“Onu öldürmek zorunda değildin,” dedi Marina, sesi hıçkırığa dönüştü. “Duncan iyi bir adamdı.”

“Sana iyi davranmış olabilir ancak Duncan Sander iyi bir adam değildi. Sarhoş, yalancı ve sahtekârdı. Onu öldürmedim ama öldüğüne sevindiğimi söylemekten çekinmiyorum.”

“Duncan’a sahtekâr dediğine inanamıyorum.”

“Sahtekârdı. Haber için her şeyi yapardı. Swiss United’in başındaki kişiye şantaj yapmaya çalıştı, biliyor muydun? Jonas’ı bankanın bazı müşterilerinin bilgilerini vermezse bir aktrisle yasak ilişki yaşadığına dair adi bir haber yaymakla tehdit etti. O gün çok güçlü bir düşman edildi.”

“Seni araştırmıyordu, biliyorsun,” diye haykırdı Marina. “Seni umursamıyordu. Morty Reiss’in izini bulmaya çalışıyordu. O yüzden Swiss United’la uğraşıyordu.”

James alay eder gibi bir ses çıkardı. “Belki öyle başlamıştır. Ama Sander zeki bir adamdı. Offshore bir bankanın içinde kaynağı olmasının ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Morty Reiss, Swiss United’in diğer müşterilerine nazaran küçük bir balık sayılırdı.”

“Senin gibi müşterilerine.”

“Benim gibi müşterilerine.”

“O zaman kabul ediyorsun. Orada paran var.”

James güldü. “Sana hikâyenin tamamını anlatmamı mı istiyorsun? Duydukların hoşuna gitmeyebilir.”

“Evet, tabii ki istiyorum. O yüzden buraya geldim.”

“Çünkü gerçeği öğrenmek istiyorsun.”

Marina, James’in kendisiyle alay ettiğinin farkındaydı ancak umursamadı. Açılmak üzere olduğunu görebiliyordu. Hikâyeyi anlatmak istediğini fark etmişti. Belki de söyledikten sonra onu öldürmeyi planlıyordu. Ya da ona şantaj yapacak veya rüşvetle susmasını sağlamaya çalışacaktı. Ama görüştüğü diğer pek çok suçlu gibi yaptığından utanmadığı belli oluyordu. Bundan gurur duyuyor bile olabilirdi.

“İstiyorum,” dedi, kısık bir sesle. “Buna inanmayabilirsin James ve sana kanıtlayamam ama Grant’i çok seviyorum. Bu akşam yanına gelmemin sebebi senin için endişelenmem. Bu haberin yazılacağı konusunda seni uyarmak istedim. Duncan yazmayacak. Ben yazmayacağım. *Wall Street Journal*’dan bir gazeteci yazacak.”

Bir süre sessiz kaldılar. James kaşlarını çatarak oturdu. Marina kendisine inanma konusunda kararsız kaldığını görebiliyordu ama onu dinleyecekti.

“Duncan neden Swiss United’ı araştırıyordu?”

“Duncan, Morty Reiss’e kafayı takmıştı. Hep Reiss’in kendini ölmüş gibi gösterdiğini, bir yerlerde yaşadığını kanıtlamak istiyordu. O yüzden offshore bankaları kurcalamaya başladı. Reiss’i bulmanın en iyi yolunun parasını bulmak olduğunu anladı.

“Bana hiçbir zaman kaynaklarının kim olduğundan bahsetmedi. Hatta tüm araştırma konusunda ketum davrandı. Bir kaynağın ona biraz bilgi verdiğini biliyorum. Finansal kayıtlar, e-postalar, her şey. Ölmeden hemen önce bu bilgileri başka gazetecilerle paylaşmış. Artık bir sürü yayın organından bir dolu

insanın yer aldığı kocaman bir araştırmaya dönüştü. Ve haberler yayımlanacak. Yakında.”

“Ve o haberlerden biri benim hakkımda.”

“Evet.”

“Swiss United’daki varlığımı kapsıyor.”

“Evet. Ve Esad’la yaptığın iş anlaşmalarını.”

James iç çekti. Birden yorgun göründü. Başparmağı ve işaret parmağıyla kaşlarının arasına masaj yaptı. “Sen de bunun doğru olduğundan emin olmak için buraya geldin.”

“Gazeteci olarak değil. Gelinin olarak.”

James düşünerek başını salladı. “İşe aldığım bir ekip olduğunu biliyorsun. Temel olarak beni incelemeleri için. Küçük bir servet ödedim. Bir şey bulamadılar.”

“Sen de adaylığını koymak için sorun olmadığına karar verdin.”

“Offshore bankalarda parası olan ilk politikacı sayılmam.”

“Eminim.”

“Esad işi çok uzun zaman önceydi. Artık pek önemli değil.”

“O bir diktatör. Elbette önemli.”

“Adam anlaşmalar yapıyor. Tıpkı benim gibi. Zor durumdayken benden bir şeyler satın aldı, hepsi bu. Ve onun için bir hayli kârlı bir anlaşmaydı. O otellerle çok fazla para kazandı.”

“Ama görünüşte...”

“Evet, görünüşte o kadar iyi değil. Yaptırım listeleri falan yüzünden. İnsanların anlamadığı yaptırım listelerinin adaletle bir alakası olmadığı. Sadece baskı sağlıyorlar. Bir ülkenin başka birinin üstünde güç uygulamasının bir yolu.”

“Yani yaptırım listesinin var olmaması gerektiğini düşünüyorsun?”

“Küresel bir ekonomide yaşadığımızı düşünüyorum. Eğer ekonominin etkin bir şekilde işlemesini istiyorsak özgürce istediğimiz kişiyle ticaret yapabilmeliyiz.”

“Suçlularla çalışsanız bile.”

James gülümsedi. “Kimin suçlu olduğuna kim karar veriyor? Birleşik Devletler yabancı bir lideri sevmiyor, adını yaptırım listesine yazıyor diye o kişi suçlu mu oluyor?”

“Esad uç bir örnek.”

“Belki. Ama gazetelerde okuduğun her şeye güvenemezsin, Marina. Eline bir Suriye gazetesi alsaydın eminim şu anki başkanımız hakkında sert eleştiriler görürdün. Hepsi perspektif meselesi.”

“Doğru habercilik meselesi.”

“Bence suç olan ne, biliyor musun? Bir bankanın içinden yasal olmayan bir şekilde finansal raporları alıp yayımlamak.”

“Grant, Swiss United’daki varlığını biliyor mu? Ya da Esad’la olan anlaşmam? Duncan’a olanları biliyor mu?”

“Hayır.” James ona sertçe baktı. “Grant’i bu işin dışında tut, Marina.”

Marina onayladı. Rahatlayarak hafifçe nefes verdi. “Tutarım.”

“Eğer bu haber çıkarsa onun kariyeri mahvolur. Benimki kesinlikle yok olur. Ama onunkini de etkiler.”

“Biliyorum.”

“Ve onu seviyorsun. Ya da sevdiğini söylüyorsun.”

“Onu çok seviyorum.”

“O halde bu haberi yok etmek için elimden geleni yapacağımı anlıyor olmalısın. Yeterince gücüm var ve yapacağım.”

“Anlıyorum.”

“Ve ben bunu yaparken sen sessiz duracaksın.”

Soru sormamıştı. Marina başını salladı. Konuşacak gücü kendinde bulamadı.

“Güzel. Artık bir aileyiz, Marina. Her ailenin sırrı vardır. Bu da bizimki olacak.” James sandalyesinden kalktı. “Bana müsaade et,” dedi. “Köpeklerin gezdirilmesi gerek. Ve sabah erkenden uçağım var.”

“Elbette. Ben çıkarım.”

“Saçmalama. Şoförüm seni eve bırakır. Dışarısı karanlık. Dikkatli olmaktan zarar gelmez.”

Marina, James'i koridorda takip etti. Antredeki masanın üzerinden iki tasma kayışı aldı. Metal kelepçelerin mermer zeminde çıkardıkları sesi duyan köpekler koşarak geldiler. Tasmaları boyunlarında sıkılıp kayışları bağlanırken James'in ayağının dibinde itaatkâr bir şekilde beklediler.

“Aferin size,” diye mırıldandı James son derece kısık bir sesle; ikisine de cebindeki ödül mamalarından verdi.

James evin kapısını açtı. Escalade marka arabası kaldırımında boşa çalışır halde duruyordu. Marina sağına ve soluna bakarak sokağı inceledi. Artık bunu refleks olarak yapıyordu; her zaman birilerinin onu takip ediyor olabileceğinin farkındaydı. Sokağın karşısındaki Fransız bistrosunun ışıkları parıldıyordu. Bir komşunun hizmetçisi kaldırımında durmuş, evin kapısına doğru dizilmiş şekilli çalıları suluyordu. Onun dışında sokak boştu. Fifth ve Madison'ın arasındaki çapraz yan yollar güneş battıktan sonra her daim ürkütücü bir sessizlik içinde olurdu. Marina merdivenlerden inmeye başladı.

Yarı yoldayken arkasını döndü.

“James,” dedi, adam kapıyı kapatırken.

“Evet?”

“Beni takip eden adam. Onu sen mi gönderdin?”

James gülümsedi. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla cevap evetti.

“Bu sabah Betsy'ye Southampton'daki eve bakan kişiyi kovdurttum,” dedi.

“Neden?”

“Sızıntı yüzünden. Bu tür şeyler küçük küçük başlar ama kontrol etmezsen tüm evi yok edebilirler.”

“Daha yakından takip etmesi gerektiğini düşünüyorsun.” Marina titredi. Hafif bir yağmur yağmaya ve Marina'nın saçlarını ıslatmaya başladı.

“Öyle değerli bir evi şahin gibi izlemeliydi. Ona bu yüzden para veriyorum. Sızıntılar ölümcül olabilir.”

Marina başıyla onayladı. Köpekler James’in yanında çömeldiler, mutsuz ancak sessizlerdi. Yağmur iyice hızlanmıştı. Marina aldırmıyormuş gibi davranamıyordu.

“Evine git, tatlım. Kendine iyi bak. Manuel seni oraya sağlam götürecektir.”

James kayışları çekince köpekler ayağa kalktılar. Marina adımlarını hızlandırarak parka doğru giderlerken onları izledi. Dönüp karşı çıkarcasına James’in arabasından uzaklaştı. Yağmurda eve yürümeyi tercih ederdi.

Annabel

“Canım.” Julian, Annabel’i kendine çekerek kollarını sırtında birleştirdi. “İşte buradasın. Çok endişelendim.”

“Ben iyiyim. Jonas yanımda. Burayı biraz temizlememe yardım etti.”

“Darmadağınıktı,” dedi Jonas arkasından. Yüzü mezar gibiydi. “Beni aradığına sevindim. Annabel şu anda yalnız kalmamalı. Durum çığırından çıkıyor.”

İki erkek bakiştılar. Annabel ikisinin de huzursuz olduğunu hissetti, o yüzden kendisi de huzursuzdu. Bunu yapanlar onlarsa daha kendilerinden emin davranmaları gerekmez miydi? Hatta tehditkâr? Onun yerine Julian evin durumundan ötürü gerçekten paniğē kapılmış gibi görünüyordu. Jonas da sarsılmış gibiydi. Rol yapıyorlarsa da bu işte çok iyidiler.

“Ne çığırından çıkıyor?” diye sordu.

“Annabel, oturalım,” diye cevapladı Jonas. “Sanırım konuşmalıyız.”

Bir şey demeden oturma odasına geçtiler. Dağınıklığın çoğunu düzenlemiş olsalar da haneye tecavüzün kanıtları her yerdeydi. Yerdeki resimler. İçi çıkarılmış kanepeler. Orta sehpanın üstüne yığılmış kâğıtlar. İçerisi hâlâ soğuktu. Annabel rahatsızlıkla koltuğun koluna tünedi.

Bir süre kimse konuşmadı. Ardından Julian, kendisine bir baş işareti yapan Jonas’a baktı. Julian boğazını temizledi.

“Annabel, senden sakladığımız bir şey var,” dedi nazikçe. “Biz... Biz olanlardan sonra canını sıkmak istemedik. Ama şimdi dürüst olmanın vakti geldi galiba.”

Annabel kaskatı kesildi. “Dürüst olmak,” dedi, sert bir sesle. “Evet, bu hoşuma gider.”

“Londra’ya gitmeden hemen önce Zoe Durand’i gördüğünü biliyoruz. Evine gelip bir saat kadar kalmış. Daha öncesinde iletişime geçtiniz mi?”

“Zoe’yi gördüğümü nereden biliyorsun?”

“Bir süredir onu izliyorduk,” dedi Jonas. “Müşterilerin bilgilerini çaldığını ve sattığını düşünüyoruz. Kim olduğundan emin olmadığımız için onu takip ettirdik. Alıcısını yakalayabilir miyiz öğrenmek istedik. Birilerinin Amir ailesinden şikâyetçi olduğundan şüpheleniyoruz. Çok güçlü düşmanları var. Her neyse, bence Zoe’den bilgi satın alan her kimse o kişi Matthew’ün ölümünden de sorumlu.”

Annabel derin bir nefes aldı. “Niçin?”

“Elimizdeki müşteri bilgileri çok değerlidir,” dedi Julian. “Müşteri tabanımızı düşünsene. Kim olduklarını, kimlerle çalıştıklarını... İnsanlar böyle bilgilere erişmek için devasa miktarlar öderler. Bu sebeple işe aldığımız kişiler konusunda seçici davranırız. Zoe profilimize uymuyordu. İyi bir aileden gelmiyor. Güney Fransa’daki küçücük bir kasabada doğmuş. Varlıklı değildi. Zeki bir kızdı ve dillerle arası çok iyiydi. Sanırım beş dil biliyor. Ve oldukça hırslı. Ama sonuç olarak finansal cezbedicilik onun için fazla geldi galiba.”

“Zoe hakkında ne düşünüyordun?” diye sordu Julian, Annabel’e. “Onunla çok zaman geçirdin mi?”

“Hayır. Onu pek tanımıyordum. Yalnızca gelip geçerken görüyordum.”

“Matthew ondan bahseder miydi?”

Annabel, Matthew’ün Zoe’den küçük bir oğlan gibi bahsettiğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. “Pek sayılmaz.”

“Neden seni görmeye gelmiş? Matthew’ün cenazesinin gecesi?”

Annabel başını kaldırdığından Jonas'ın gözleriyle karşılaştı. "Açıkçası bilmiyorum," dedi. Sözlerini yavaşça, tasarlayarak seçti. "Bana Matthew'ün eşyalarıyla dolu bir kutu getirdi. Önemli şeyler değil. Yalnızca masasındaki kişisel eşyaları falan. Sanırım birbirimizi tanıma şansını bulamadığımız için suçluluk duyuyorduk."

"Hiç aralarında bir ilişki olduğunu düşündün mü?"

Annabel dönüp Julian'a baktı. "Evet," dedi, olabildiğince sakin bir şekilde. "Böyle bir düşünce aklımdan geçti. Ama önemsemedim."

"Neden?"

"Çünkü Matthew'e güvendim. Aramızdaki ilişkiye güvendim."

"Zoe ikna gücü yüksek bir kadın. Matthew'ü kendisine yardım etmesi için ikna etmiş olabileceğini düşünüyoruz. Ona normalde bankacıların asistanlarına vermediği müşteri bilgilerine giriş iznini verdiğini biliyoruz."

"Bu, ilişki yaşadıkları anlamına gelmez. Ya da Matthew'ün yakışıksız şeyler yaptığı."

Julian derin bir nefes aldı. Ceketinin göğüs cebine uzanarak bir zarf çıkardı. "Bunu sana vermek istemiyordum," dedi, elindeki Annabel'e uzatırken.

Annabel zarfa bakakaldı. Ardından parmağını mührün içinden geçirip zarfı açtı. İçinde bir dizi fotoğraf vardı. İlki net değildi ve o kadar karanlıktı ki neler olduğunu görebilmek için fotoğrafı kaldırmak zorunda kaldı. Hızlıca fotoğraflara baktı, sonuncuda durdu. Görüntü netti. Yüzleri seçilebiliyordu. Matthew ve Zoe, Annabel'in tanıyamadığı bir yatakta uzanıyorlardı. Zoe'nin üzerinde sadece kumaşın üzerinden meme uçlarını gösteren şeffaf bir sütyen vardı. Saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Ne öpüşüyor ne de sevişiyorlardı. Daha kötüsüydu. Zoe'nin başı sevgiyle dolu bir halde Matthew'ün omzuna yaslanmıştı; eli Matthew'ün çıplak gövdesinin üzerindeydi.

“Üzgünüm,” dedi Julian. “Gerçekten.”

Annabel fotoğrafları zarfın içine geri koydu. “Bunları neden bana gösterdiniz?”

“Çünkü sana Zoe Durand’ın ne kadar tehlikeli olabileceğini anlatmaya çalışıyoruz.” Jonas masanın üzerinden uzanıp elini Annabel’in dizine koydu. “Swiss United’a veri çalmak amacıyla geldiğini düşünüyoruz. Matthew’ü baştan çıkarmak planının bir parçasıydı.”

“Ve ona yardım ettiğini düşünüyorsunuz.”

“Öyle olabileceği kanısındayız. Ama hatasını anlamış. Onu ele verecekti. Bu yüzden de öldürüldü.”

“Peki benden ne istiyorsunuz?”

“Zoe’yi bulmamıza yardım et.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Seni ziyaret ettikten sonra ortadan kayboldu. Nereye gideceğini söylemedi mi?”

Annabel geriye yaslandı. Kemiklerinin sandalyeye yerleştiğini, derin bir yorgunluğun sıvı gibi bedeninde aktığını hissetti. Gözlerini kapadı. Sessizliği, anlık karanlığı içtenlikle karşıladı. Sonra gözkapaklarının ardında Zoe’nin, kocasının yanında duran yarı çıplak vücudu belirdi; aklında kapatamadığı bir projektör gibiydi. Gözleri bir anda açıldı.

“Size eve gittiğini söylememi istedi. Hasta annesiyle ilgilenmek için.”

“Böyle mi dedi? Yoksa bize böyle söylemeni mi istedi?”

“Size böyle söylememi istedi.”

Julian, Jonas’a baktı.

“Bir bilgisayardan bahsetti mi? Matthew’ün dizüstü bilgisayarından?”

“Zoe’de,” dedi Annabel. Jonas’ın gözlerinin içine baktı. “Onu bulursanız bilgisayarı da bulursunuz.”

Jonas başını salladı. “Teşekkürler, Annabel. Çok yardımcı oldun.”

“Uzun bir gündü,” dedi Annabel. Ayağa kalktı. “Duş alıp biraz temizlensem sizin için sorun olur mu?”

“Tabii ki olmaz.” Jonas’la Julian ayağa kalktı.

“Annabel, bu gece burada kalamazsın,” dedi Julian. Gözleri endişeyle parladı. “Güvenli değil.”

Jonas da katıldı. “Bizimle kalacaksın. Cologny’de.”

“Onunla git, Annabel,” dedi Julian. “Orada güvende olursun. Zoe’yi bulmamız lazım. Bulduğumuzda alıcının kim olduğunu anlayacağız. Matthew’ü öldüren onlarsa seni arıyor olmalılar.” Eliyle daireyi gösterdi. “Çoktan buldular bile.”

“Peki. Bana duş alıp birkaç şey toplamam için zaman verir yeter.”

“Elbette. İstedğin kadar. Biz aşağıdaki lobide bekleyebiliriz.” Jonas, Julian’a bir baş işareti yaptı. İki adam dönüp dışarı çıktılar. Annabel gittiklerini anladığı anda yüzünü elleriyle kapadı ve ağlamaya başladı.

Marina

İçeri girdiğinde Marina'nın evi karanlıktı. Paltosunun düğmelerini açarken elleri titredi. Topuklu ayakkabılarını çıkardı. Yağmurdan dolayı sıırılsıklam olmuşlardı. Onları antrenin zeminine bıraktı, çıplak ayaklarıyla yürüyerek kütüphanedeki bara yöneldi.

İçkiye ihtiyacı vardı. Şarap değil ama; daha güçlü bir şey. Bir şişe Macallan çıkarıp çeyrek bardak doldurdu. İçkiyi bardakta döndürdü, kokladı, ardından bir dikişte bitirdi. Gözlerini kapatarak boğazının arkasındaki yanmanın zevkini çıkardı.

"Bir şey mi kutluyorsun?"

Marina'nın gözleri açıldı. Döndü, Grant'in elleri ceplerinde kütüphanenin kapısına yaslanmış halde durduğunu gördü. Yakası düğmeli gömleği, ceket, kot pantolonu ve mokasenleriyle yakışıklı görünse de yorgunluğu belli oluyordu.

"Tanrım." Marina bardağı bıraktı. "Beni korkuttun. Evde yalnızım sanıyordum."

"Yeni geldim. Sen neredeydin?"

"Dışarıda."

"Chat Noir'da seni bekliyordum." Grant saatine baktı. "Bir saatten fazla durdum. Tuhaflaşmaya başladığında da oradan çıktım."

"Aman Tanrım, Grant. Neden bana mesaj atmadın?"

"Yıldönümümüzü hatırlatmama gerek olduğunu düşünmedim."

Marina elini alnına vurdu. "Çok özür dilerim. İş çok karıştı."

“Bunun bir gelenek haline gelmesini istediğini sanıyordum.”

“İstiyordum. İstiyorum. Üzgünüm, Grant. Oturup konuşsak?”

“Tabii.” Grant başıyla barı gösterdi. “En azından benimle bir içki iç, olur mu? Ne de olsa bugün yıldönümümüz.”

Ona hafifçe gülümsedi. “Sek?”

“Her zaman.”

Marina, Grant’e büyük bir bardak uzattı. İkisi de kanepeye oturdular. Yan yanalardı ama dokunacak kadar yakın değillerdi.

Marina ufak bir yudum aldı. “Babanlardaydım.”

“Neden?”

“Offshore holdingleri hakkında bir şeyler sormak istedim.”

Grant kaşlarını çatı. Bardağı sehpanın üzerine bıraktı. “Offshore holdingleri mi?”

“Evet.”

“Anlamadım.”

“Tanıdığım bir gazeteci var. Baban hakkında bir haber yazıyor. Swiss United bankasındaki varlığı hakkında. Esad’la iş ilişkisi hakkında. Onu savunmaya kalkma, Grant. Hepsinin doğru olduğunu kabul etti.”

Grant’in ifadesi kafa karışıklığından şoka dönüştü. “Ne yapıyormuş?” Başını salladı. “Buna inanmamam.”

“Senin ilgin olmadığını söyledi.”

“Yok.”

“Biliyorum. Sana inanıyorum.”

“Bu olayı nereden biliyorsun?”

“Duncan’ın haberi idi. O öldükten sonra bir arkadaşımız devrildi. Yayımlanmadan önce babanın benden duymasını istedim.”

“Duncan Sander mı?”

“Evet. Babanın onu takip ettirdiğini biliyor muydun?”

“Duncan’a güvenmediğini biliyorum,” dedi Grant kısa bir

duraksamadan sonra. “Dürüst olmak gerekirse ben de güvenmiyordum.”

“Bana ailenle ilgili içeriden bilgi almak için mi seninle yatışımı sordu.”

Grant başını kaldırdı. “Tanrım. Üzgünüm. Babam canı sıkıldığında kabalaşabiliyor. Senin hakkında öyle düşünmüyor. Umarım bunu biliyorsundur.”

“Ama bana güvenmedi. Ya sen? Sen hiç beni sorguladın mı?”

Grant yanına yaklaştı. Eliyle yanaklarını kavradı. Nazikçe Marina’nın yüzünü döndürdü, böylece birbirlerine, gözlerinin içine bakmaya başladılar. “Hiçbir zaman,” dedi kesin bir şekilde. “Bir kere bile şüphe etmedim.”

Marina başını salladı.

“Bak, babam hakkındaki dedikoduları biliyorum. Offshore işleri hakkındaki. Hiçbir şeyi temize çıkarmak istemiyorum ama bunu bir sürü kişi yapıyor. Vergi yüzünden. Hoş görmüyorum ama...”

“Gaddar teröristlerle de çalışıyorlar mı?”

Grant cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Duncan ya da başka biri sana ne demiş olursa olsun, babam Esad’la çalışmaz.”

“Bana çalıştığını söyledi, Grant.”

Bakışlarını çevirdi. “Doğru değil.”

“Bu kadar da değil. Duncan’ı öldürttü. Haberin üstünü örtmek için.”

Grant öfkeden parlayan gözlerle tekrar ona döndü. “Hayır,” dedi soğuk bir sesle. “Yanıyorsun.” Dişini sıkığında çene kasları hareket etti. Marina, Grant’in sinirlendiğinde babasına ne kadar benzediğini fark etti.

Ayağa kalkarak pencereye doğru gitti. “Neden böyle söyledin?”

“Bana itiraf etti, Grant.”

“Ciddi olamazsın.”

Marina da oturduğu yerden kalktı. Kütüphanede birbirlerine bakarak ayakta dikildiler. “Baban düşündüğün kişi değil,” dedi, kollarım göğsünde kavuşturdu.

“Babam tanıdığım en iyi adam. Bildiğini düşündüğün şeylerin hepsi yanlış.”

“Bunu duymanın ne kadar zor olduğunu anlıyorum,” dedi Marina. Kendisine sakın kalması gerektiğini hatırlattı. “Grant, kendini hazırlamalısın. Başkanlık için yarışıyor. Gerçek ortaya çıkacak. Hep çıkar.”

Grant soluğunu burnundan vererek güldü. “Babamın yaptıkları pek çok büyük adamın yaptıklarının yanında hiç kalır.”

“Belki.”

“Mükemmel bir lider olacak. Hayden Murphy’den çok daha iyi. Babam harikadır. Tarafsızdır. Ne yaptıysa iyi şeyler başarmak için yaptı. Büyük resmi görmeye çalışmalısın.”

“Üzgünüm ama amaçlar her zaman araçları haklı çıkarmaz bence. Özellikle de bir arkadaşımın öldürülmesi işin içindeyse.”

“Duncan’ı öldürmedi, Marina!” Grant’in sesi hüsrarla yükseldi.

“Neden gidip kendin sormuyorsun?”

Grant derin bir nefes aldı. Bir süre sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Marina, Park Avenue’deki trafiğin uzaktan gelen gürültüsünü ve pencere camına vuran yağmurun istikrarlı sesini duyabiliyordu. Grant kıpırdadı ve ışık saçına vurdu. Marina ilk kez kulaklarının etrafındaki beyazlaşmaları fark etti. Geçen birkaç hafta hepsine zarar vermişti. Grant daha da zayıflamıştı. İyi uyuyamıyor, spor salonuna gidemiyordu ve belli oluyordu. Grant ona baktığında her zamankinden çok James gibi göründüğünü düşündü.

Keskin bir suçluluk hissetti. James, Grant’in babasıydı. Kendi babası olsaydı ne yapardı? Richard elbette karşıdan karşıya

dikkatsiz bile geçmezdi. Ama Marina bu konuda şanslıydı. Annesiyle babasının ahlak anlayışlarını, belki kendisinininkiyle karşılaştırması dışında hiç düşünmemişti.

Grant'ı nasıl yargılayabilirdi? Adam aileye inanıyordu. Sadakate inanıyordu. Bu özellikleri onu iyi bir eş yapıyordu. Ama çöküşüne de yol açabiliyorlardı. Babasıyla dünyanın sonuna kadar giderdi. Onlarla gitmek Marina'nın kararıydı.

"Gidip birlikte babamla konuşalım ister misin?" dedi Grant, sesi yumuşadı. "Bunu çözebiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

"Üzgünüm." Ona doğru koşup kollarını boynuna sardı. Grant yüzünü indirerek Marina'ya sokuldu. Ağladığını fark etti. "Gitmem gerek."

"Lütfen gitme."

"Zorundayım. Bu akşam duyduklarımı es geçemem."

"Beni hâlâ seviyor musun, Marina?"

Marina, Grant'e bakabilmek için geri çekildi. Parmakları sıkıca birbirine geçmiş halde birbirlerine kol mesafesinde durdular.

"Evet," diye fısıldadı. Yaşlar hem onun hem de Grant'in yanaklarından damlıyordu. "Seviyorum. Hep seveceğim."

"O halde yaptığını düşün. Birlikte sahip olabileceğimiz hayatı düşün. Bunların hiçbirinin bizimle ilgisi yok."

"Keşke bu dediğin doğru olsa." Ellerini dudaklarına doğru çekip öptü. Sonra cesaretini kaybetmeden dönüp evden çıktı. Girişte yerde duran ayakkabılarını ve paltosunu aldı ve kapıyı arkasından kapattı. Grant peşinden gelirse gidemeyeceğinden korkuyordu. Asansörün düğmesine sertçe ve hızlıca bastı, hemen açıldığında şaşırdı. Çıplak ayaklarıyla içeri girdi; ayakkabılarını göğsünde tutuyordu.

Annabel

Annabel boğazı ağrıyana ve başı zonklayana kadar ağladı. En sonunda gözyaşları tükendi ve kendini yerden kaldırarak duşa girmeye zorladı. İçeri girdiğinde yatak odası soğuktu, yatağın önünde durduğunda Annabel'in ıslak omuzları titredi. *Birden fazla kez yattılar mı? Onu buraya, dairelerine getirdi mi?* Bu düşünce midesini bulandırıyordu.

Gözleri yatağın üstündeki çiviye kilitlendi. Eskiden orada Matthew'ün ölmeden hemen önce kendisi için aldığı Marshall Cleve tablosu asılıydı. Nefesi boğazında tıkanı. Tablo neredeydi? Zarar mı vermişlerdi? Yok etmişler miydi? Yoksa almışlar mıydı? Tuvalini yırtılmış, kalın gümüş çerçevesini çatlamış hayal ettiğinde kalbi kırıldı. Sanki çoktan kırılmamış gibi...

Yatağın soluna, ardından sağına baktı. Tablo duvara yaslanmış halde duruyordu. Annabel dizlerinin üstüne çökerek çerçeveyi eliyle kavradı. Hasar almamış gibiydi. Bunu neden yerinden oynattıklarını merak etti. *Belki arkasında kasa arıyorlardı*, diye düşündü. Titredi. Evi aramak için adam gönderenler Jonas'la Julian değilse kimdi? Aradıklarını bulmuşlar mıydı?

Annabel tabloya baktı, gözleri buğulanıyordu. Parmakları kendi kendine çerçeveyi sarıyordu.

Bu senin olmalı, demişti Matthew. *Sana resim almak istiyorum. Kendi resim galerin olmalı.*

Zoe müşteri bilgilerini en yüksek fiyat verene satması için onu ikna mı etmişti? Annabel inanamıyordu ama kanıtlayacak fotoğrafları görmese Zoe'yle yattığına da inanmazdı. Matthew'ün zenginlik iştahı onu hep korkutmuştu. Şimdiyse aklın-

da bir sürü ihtimal vardı ve hepsi berbattı. Ya Zoe gerçeği söylüyordu ve fotoğraflar Jonas'la Julian'ın Matthew'e istediklerini yaptırabilmek için şantaj malzemesi olarak kullanmak üzere hazırladığı bir kurguydu. Ya da Jonas'la Julian doğruyu söylüyordu ve Zoe, Matthew'ü müşteri bilgilerini satarak bankaya ihanet etmesi için ikna etmişti. Annabel hiçbir zaman Zoe'ye güvenmemişti, fotoğraflar da işleri kolaylaştırmamıştı. Asıl soru şuydu: Matthew'e ne kadar güveniyordu?

Bana bir şey olursa, demişti Matthew, bu tabloyu ona verdiğinde. Birisinin kendisini öldürmeye çalıştığını biliyor muydu? Annabel gözlerini sıkıca kapatarak konuşmayı hatırlamaya çalıştı. *Bana bir şey olursa...* Sonra ne demişti?

Gözleri açıldı.

Bu çerçevenin bir değeri var.

Böyle demişti.

Bu çerçevenin bir değeri var. Bunu hatırlamanı istiyorum.

O zaman söylediği tuhaf gelmişti. Ama şimdi... Annabel ayağa sıçradı. Havlunun vücudundan düşmesine izin verdi. Tabloyu yatağın üzerine yatırdı ve çerçeveyi inceledi. Parmaklarıyla kenarlarına dokundu, birleşim yerlerini ve ahşaptaki ufak değişiklikleri yokladı.

Hiçbir şey yoktu.

Çok güzel bir çerçeveydi ancak aşırı farklı değildi. Sahip oldukları onca şey arasında bu çerçeve değerli sayılmazdı.

"Annabel?" Yatak odası kapasının dışından Julian'ın sesi duyuldu. "İyi misin?"

Annabel aniden başını kaldırdı. İçgüdüsel olarak ayağının dibindeki havluyu kaldırıp vücuduna çekti. "İyiyim!" diye seslendi. "Duştan yeni çıktım."

"Peki. Endişelenmeye başlamıştım da."

"Kusura bakma. Birazdan hazır olurum."

"Acele etme."

Annabel tabloyu çevirdi. Bir elini koruyucu kâğıdın üzerinde gezdirdi. Kenarına doğru küçük bir yükselti hissetti. Gözleri açıldı. Odanın kapısına koşarak mümkün olabildiği kadar sessizce kilidi çevirdi. Ardından tekrar banyoya döndü. Bir çekmecedeki Matthew'e ait eski bir tuvalet çantası buldu; içinde ıvır zıvırlar vardı. Ve eski bir jilet. Yara bantları. Antiseptik sprey. Boruların içinden Julian'ın oturma odasında birisiyle konuşmasının boğuk sesini duyabiliyordu. Zamanı azalıyordu. Parmaklarıyla aradığı şeyi kavradı: Küçük bir çakı.

Hızla tablonun yanına döndü ve bıçağı kâğıtla çerçevenin arasına geçirdi. İyice ayıracak hale gelene kadar kâğıttaki yapıştırıcıyı nazikçe söktü. Çerçevenin içine yapıştırılmış halde bir USB buldu. Altındaysa katlanmış bir not duruyordu.

Annabel titreyen parmaklarıyla notu eline alıp açtı. Matthew'ün el yazısını ve sol elinin mürekkebe değmesi sonucu kâğıdın ucunda oluşan hafif lekeyi görünce gözleri doldu.

Sevgili A,

Bunu okuyorsan bir şeyler çok ters gitmiş demektir. Beni dinlediğin ve bu çerçevenin bir değeri olduğunu söylediğimi hatırladığın için teşekkürler. Hâlâ tanıdığım en zeki insansın.

Her şey için özür dilerim. Bizi asla buraya getirmemeliydim. Swiss United berbat bir yer. Berbat insanlar için berbat şeyler yapıyorlar. İlk başta para yüzünden büyülediğimi itiraf etmeliyim. Ama değmezdi. İkimizi de içinden çıkarmaya çalıştım ama belki de çok geç davrandım.

Eğer bunu okuyorsan muhtemelen ölmüşümdür. Belki Zoe de ölmüştür. Bu USB'yi Lorenzo Mora'ya götür. Onun doğru kişilere vereceğine güveniyorum. O her şeyi açıklayacaktır.

Lütfen şunu bil, Sevgili A; seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim. Bu aşk asla sönmedi. Hatta daha çok güçlendi. Hatalar yaptım ve hepsi için sorumluluğu alıyorum. Ama asla seni sevmekten vazgeçmedim. Tek bir şeye inanacaksan buna inan.

Her zaman senin olan,

Matthew

Annabel notu elinde kıvırdı. Kalbine bastırıp gözlerini kapattı. Gözyaşları zemine aktı. Saçlarındaki sular sırtına damlıyordu.

“Annabel?” Koridordan Julian’ın sesi geldi. “Jonas yola koyulmak istiyor. Hazırlanmak üzere misin?”

“Hemen geliyorum,” diye seslendi, sesi boğuklaşmıştı. Aceleyle gardıroba yönelip bir kot pantolon ve bol kazak çıkardı. USB’yi notla birlikte arka cebine sıkıştırdı.

Masasının çekmecesinde yapıştırıcı buldu. Eskiymiş ama yeterli olurdu. Hızlıca yapıştırıcıyı çerçevenin arkasına sürdü ve parmaklarının ucuyla koruyucu kâğıdı tekrar yerine yapıştırdı. Sonra tabloyu yana çevrilmiş bir şekilde, tıpkı bulduğu gibi duvara yasladı.

Bavulun içine birkaç tane temel eşya doldurdu: Makyaj çantası, tarak, yedek kıyafetler. Komodininin üzerindeki küçük bir kutunun içinden bir zamanlar annesine ait olan inci küpeleri ve Matthew’ün ona ilk yıldönümlerinde verdiği bileziği çıkardı. Gardırobun en üst rafında duran, içinde notların olduğu kutuyu aldı. Kısa bir süre düşündükten sonra Matthew’ün evlenme teklif ettiği gün, kopardığı bir ajandanın yaprağına yazdığı notu çıkardı. Kâğıdı öpüp cüzdanına koydu. Onun dışındaki her şeyi geride bırakabileceğine karar verdi.

Çantanın fermuarını kapatmadan önce çakıyı alıp makyaj çantasının içine koydu. Küçük ve kullanılmaktan körelmiş olduğundan silah sayılmazdı. Yine de orada olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu. Gittiği yerde içini rahatlatacak her şeye ihtiyacı olacaktı.

Marina

On iki ayrı haber. Hepsi bir sonraki gün dünya çapında etkili pek çok yayın organının ön sayfasında yayımlanmaya hazırdı. ICIJ'deki Christophe Martin, bu haberleri *New York Times*, *the Wall Street Journal*, *the Telegraph*, *Daily Mail*, *China Daily*, *El País*, *Financial Times*, *Le Monde*, *Süddeutsche Zeitung*, *the Moscow Times*, *Yomiuri Shimbun*'daki en iyi gazetecilere ve Owen'in websitesi *Deliverable*'a akıllıca dağıtmıştı. Hepsi birlikte Schmit & Muller'ın uzun yıllardır devlet başkanlarının, kartel üyelerinin, teröristlerin, şirket CEO'larının, silah tacirlerinin, finansörlerin, zengin işinsanlarının, şeyhlerin ve diğer global elitlerin varlıklarını saklamak amacıyla Swiss United, CIB gibi offshore bankalardaki isimsiz hesaplara aktardığını kanıtlayacaktı. Sonuçlar yıkıcı olacaktı. Ortaya çıkarılan kişiler yakalanacak, ceza alacak ve gözden düşecekti. Birçok dünya lideri devrilecekti. Gizli ilişkiler ve iş anlaşmaları halka açılacaktı. Gizli varlıklar, yasadışı yollardan edinilen kazançlar, kaçırılan vergiler, metreslere ödenen paralar ve bazı durumlarda ikinci aileler keşfedilince aileler parçalanacaktı. Bu haberler yalnızca başlangıçtı. Owen ve Christophe aynı anda yayımlamak için aralarından en çok etki yaratacak on iki tanesini seçmişlerdi. Ama geri kalanlar haftalarca, aylarca, yıllarca oluk oluk akmaya devam edecekti. Maestra'nın hafızasında hâlâ çok büyük miktarda veri, incelenmemiş halde duruyordu. Owen ofis masasında oturmuş kalemini gerginlikle parmaklarının arasında çeviriyordu. Haberler baskıya girmeden önce son konferans aramalarını

yaparken muhtemelen aralarındaki en büyük haberi elinde tuttuğunu biliyordu.

“Owen Barry. Gecikme için üzgünüm.”

“Merhaba Owen,” dedi Christophe Martin. “Sanırım artık hepimiz tamamız. Ellis haberi hakkında bir gelişme var mı?”

“Evet. Bu yüzden birkaç dakika geç kaldım. Hepiniz için elimde bir şey olmasını umuyordum ama sanırım yok. Elimizdekilerle devam etmemiz gerekecek.”

“Yardımcı olacaksa bir ya da iki gün daha bekletebiliriz,” diye konuşmaya başladı *New York Times*’tan Mike Sheeran. “Ellis haberi tam bir bomba.”

“Kaynağımız için endişeliyim,” diye cevap verdi Owen. “Yirmi dört saattir ondan haber alamıyorum. Gecikmeye devam etmenin onun için adil olduğunu düşünmüyorum.”

“Katılıyoruz,” dedi *Moscow Times*’ta Rus bir gazeteci olan Sergei Ivanov. “Bizim için geciktirme çok riskli. Moskova’da gerginlik var. Gazetemizdeki bir meslektaşımız bu sabah evinin dışındaki ara yolda bıçaklı saldırıya uğradı. Dizüstü bilgisayarını çalındı ve ölüme terk edildi. Durumu kritik; ameliyattan çıkmasını bekliyoruz. Polis rasgele bir gasp olduğunu söylese de buna inanmıyoruz. Offshore varlıklar konusunda bir şeylerin yayıldığından endişe ediyoruz. Kimse güvende değil.”

“Moskova’dan ayrıldınız mı?”

“Evet. Şimdilik hepimiz iyiyiz. Ama ne kadar fazla geciktirsek...”

“Bizim durumumuz da benzer,” dedi *El País*’den Andres Gomez. “Mora Karteli’nin her yerde gözü var. Bu haberi şimdi yayımlamamız gerek. Daha fazla bekletemeyiz.”

“Pekâlâ.” Owen sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasına sıkıştırdı. “Kabul edildi. Ellis haberi bekleyebilir.”

Owen biraz daha arkaya eğildi. Göz ucuyla asansörün açıldığını gördü. İçinden Marina çıktı. Siyah ceketini kalçalarıyla

birlikte sallanıyordu, beyaz bluzu ince omuzlarını ortaya çıkaracak kadar açıktı. Owen'e bakınırken parmak uçlarında yükseldi. Owen sandalyesini döndürürken az kalsın arkaya düşecekti.

"Ne oluyor ya?" diye mırıldandı, masanın ucuna tutunarak.

"Orada mısın, Owen?"

"Evet, kusura bakmayın. Çocuklar, sizi tekrar arayacağım."

"Bu akşam göndermemiz lazım yoksa..."

"Evet, evet. Anlıyorum. Sizi arayacağım."

Owen aramayı kapattı. Marina masasının önünde belirginde hâlâ kulaklığıyla uğraşıyordu.

"Buraya nasıl girdin?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Üzgünüm, kapıyı yüzüme çarptığında tekrar birlikte zaman geçirmeden önce sakinleşmek için muhtemelen birkaç gün beklersin diye düşünmüştüm."

"O konuda üzgünüm. Canım sıkkındı."

"Evet, o kadarını anladım."

"Sen de kızgındın."

"Bak Marina, seni görmek çok güzel ama son teslim tarihim yakın. Başka bir zaman barışabilir miyiz?"

"Buraya barışmaya gelmedim. Yardım etmeye geldim. Oturabilir miyim?"

Owen ona baktı. Sonra bir ayağını yanındaki boş sandalyeye takıp ona doğru itti.

"Ellis haberini yayımlamamam için beni ikna etmeye geldiy-sen vaktini boşa harcıyorsun. Benimkini de."

"Onun için gelmedim. O haberi bitirmen için geldim."

Owen şaşkınlıkla güldü. "İşte bu yüzden evli değilim. Ne haltlar oldu? Junior'la kavga falan mı ettiniz? O aile için bayağı yüz seksen derece döndün."

Marina iç çekti. "Bana kızgın olmanı anlıyorum. Ve bu konuda üzgünüm. Daha sonra konuşabiliriz. Bunun ne zaman barışılması lazım?"

“Yazılılar için beş, websiteleri için on bir. New York saatine göre gece yarısına kadar her şeyin yayında olmasını istiyoruz.”

“Tamam. Bence bunu başarabiliriz.”

“Ancak somut delilin varsa olur. Çünkü benim iyi bir haber yayımlamak için elimde yeterince delil yok. Bendeki tek kanıt Ellis’in Swiss United’la ve kanımca Ellis’e ve Esad’a bağlı paravan şirketlerle ilişkisi olduğunu gösteren belgeler. Ancak bu kadar ve bu kanıtlar sağlam değil. Teyide ihtiyacımız var.”

Marina çantasına uzanıp telefonunu çıkardı. “Kaydedilmiş itiraf gibi bir şey mi?”

“Benimle dalga geçiyorsun.”

“Böyle bir şeyin şakasını yapar mıyım?”

“James Ellis’le mi konuştun?”

“Senin dairenden çıkar çıkmaz doğruca onun evine gittim. Cevaplara ihtiyacım vardı. Ona Swiss United’daki hesapları ve Esad’la anlaşmalarını sordum. İkisini de kabul etti. Sonra da kimseye söylemememi, aksi takdirde Grant’in hayatının mahvolacağını söyledi.”

“Haklı. Senin hayatını mahveder.”

“Biliyorum. Grant’inkini de. Ve o bunu hak etmiyor.”

“Öyleyse neden buradasın?”

“Çünkü James, Duncan’ı öldürttü.”

Owen’in yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini şoka bıraktı. “*James Ellis*, Duncan’ı öldürttü mü?”

“Evet.”

“Bu kayıtlarda var mı?”

“Tam olarak yok. Ama çok iyi inkâr edemedi. Ve nasıl kanıtlayabileceğimizi bildiğimi sanıyorum. Hızlı çalışmamız gerekcek ama. Başkente gitmemiz lazım.”

“Baskent mi? Neden?”

“Hunter Morse. Hatırladın mı? Adalet Bakanlığı’ndan. Duncan ajandasında onun ismini çembere almıştı. Öldükten

sonraki gün onunla buluşması gerekiyordu. Bu adamın hikâyesinin anahtarı olduğunu düşünüyorum.”

“Seninle konuşacak mı sence?”

“Bilmiyorum. Ama denemeye değer.”

Owen saatini kontrol etti. “Şimdi gidersen altıda orada olabilirsin.”

Marina ayağa kalktı ve çantasını omzuna taktı. “Arabadan Ellis’in ses kaydını gönderirim.”

“Marina?” dedi Owen, odadan ayrılmak üzereyken.

Marina mükemmel kaşlarından birini kaldırarak ona baktı.

“Bu adamı duvara çivileyelim.”

Annabel

Annabel pencerenin önünde durmuş Cenevre Gölü'nün genişliğine bakıyordu. Günün bu vaktinde su ışıltıyor, sabah gökyüzünün elektrik mavileriyle semavi pembesini bir ayna gibi yansıtıyordu. Uzaklardaki sarp beyaz dağlar gölün yanındaki bir koruyucu gibi sessiz ve muhteşem görünüyordu. Zirvesinin dik iniş çıkışları büyüleyiciydi. Annabel o dağlarda kaç kişinin hayatını kaybettiğini merak etti. Çığlar altında gömülü buz baltalı ve kramponlu erkekleri düşündü. Sabahın ilk ışıklarında çıkıp asla dönmeyen dağcılarını düşündü. Hiçbir canlının daha önce gitmediği uzak bir yerde, kocasının metal kanatları paramparça olmuş uçağını düşündü. Matthew'ün rüzgârın içinde duman gibi kaybolan küllerini düşündü.

Oda, altın yaldızlı bir hapisane hücresi gibiydi. Duvarlar mükemmel bir yumurta kabuğu mavisiyle renklendirilmişti; perdeler kalın, pahalı görünen pamuklu kumaştandı. Yatak, antika bir sayvanlı karyolaydı. Versay'dan çıkmış gibi, diye düşündü Annabel. Jonas'la Julian burada, Klausların Cologny'deki evlerinde kalması için ısrar etmişlerdi. Güvenliği için olduğunu söylemişlerdi. Bir otelde kalmasına vicdanları razı olmazdı. O yüzden on sekizinci yüzyıl mobilyaları ve kaşmir kadar yumuşak halısıyla savurganca dizayn edilmiş misafir odasında, Jonas'la Elsa'nın yalnızca üç metrelik koridor ötesinde kalıyordu. Hayatında hiç bu kadar güvensiz hissetmemişti.

Uyumamıştı. Bavulunu açmaya da zahmet etmemişti. Burada rahat etmek istemiyordu. Jonas Klauser'ın evinde çıplak

olma fikri hoşuna gitmemişti. Zaten kendini yeterince savunmasız hissediyordu. Bir saat içinde bir araba onu havaalanına götürecekti. Oradan Londra'ya, Khalid'in Heathrow'da kendisini beklediği yere dönecekti. Khalid ona Matthew'ün dizüstü bilgisayarını verdikten sonra New York'a giden bir uçağa binecekti. Ardından başkente giden bir trene binecek ve Hunter Morse'u bulacaktı.

Jonas Klauser bunların hiçbirini bilmiyordu elbette. Yalnızca New York'a tek yönlü bir bilet aldığını düşünüyordu. Ona İsviçre'de daha fazla kalamayacağını söylemişti Annabel. Sadece eve gitmek istiyordu.

Jonas uçuşunu bizzat ayarlamıştı. Birinci sınıf, aktarmasız. Annabel o uyuyana kadar beklemiş, ardından havayolu şirketini arayarak uçuşunu Londra'da bir saat duraklayacak başka bir tanesiyle değiştirmişti. Jonas'ınki yerine kendi kredi kartından ücret alınsın diye ödeme metodunu da değiştirmişti. Jonas'ın fark etmeyeceğini düşünüyordu. Fark etse bile Annabel'in yalnızca kibarlık ettiğini düşünmesini umdu.

Annabel kapının çalındığını duydu.

"Annabel?" Koridordan Elsa'nın mırıltı halindeki sesi geliyordu. "Hayatım, aracın geldi."

"Teşekkürler," diye seslendi Annabel, sesinin gerçekte olduğu gibi tetikte çıkmaması için çabaladı. "Bir dakikaya çıkarım."

Son bir kez pencereden dışarı baktı. Güneş ufukta yükseliyor, dağları ışıkla yıkıyordu. Parmaklarını cama bastırdı. Soğuğu teninde hissetti. Dışarısı buz gibi, diye düşündü. Parlak sabah güneşi aldatıcıydı; gölü ölümcül soğuk yerine davetkârmış gibi gösteriyordu.

"Elveda, Matthew," diye mırıldandı, gözleri kapalı bir halde. "Seni seviyorum."

Sonra pencereden, gölün ve ardındaki dağların görüntüsünden uzaklaştı. Bu, Cenevre'ye son bakışı olacaktı. Perdeleri kapatıp kapıya yöneldi.

Jonas ve Elsa, Annabel'i koridorda bekliyordu. Jonas bavulunu almak için hızla hareket etti. En az onun hissettiği kadar gergin görünüyorlardı. Jonas elinde Annabel'in bavuluyla merdivenlerden indi. Elsa ne yapacağını veya nasıl yardım edeceğini bilmiyormuş gibi onu takip etti.

"Kahvaltıya kalamadığına üzıldüm," dedi. "Yanında götürmen için bir şeyler vereyim mi?"

"Önemli değil. Gereğinden fazla kalmak istemiyorum."

"Saçmalama. Doğru düzgün kalmadın bile."

"Teşekkür ederim. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Zamanı geldi."

Elsa sıkıntılı görünüyordu ama yine de başıyla onayladı.

"Havaalanına şoförümle gidebilirdin," dedi Jonas. Girişteki arabaya kaşlarını çatı. "Zahmet falan olmazdı."

"Yok, olmaz. Benim için yeterince şey yaptınız zaten."

Annabel'in korktuğu kısım gelmişti. Jonas ona sarıldı. Kolları etrafını sarınca Annabel'in başı döndü. Bağırarak istedi. Onun yerine gözlerini kapayıp ânın geçmesini bekledi. Sonra da zorla gülümsedi.

Neredeyse bitti, dedi kendine. Yarın bu vakitlerde Jonas Klausser'in elleri arkasında kelepçelenmiş olacak.

"Sanırım bu kadar," dedi Annabel. Vücudu da Jonas'ın dokunuşundan iğreniyormuş gibi istemsizce titredi. "Yaptığınız hiçbir şeyi unutmayacağım."

"İletişimde kalalım," diye yanıtladı Jonas. "Nasıl olduğunu bilmek isterim."

"Haber veririm. Yakında konuşuruz."

"Umarım."

Annabel başını sallayarak arkasını döndü. Klausserlerin evinden çıkıp bekleyen arabaya binerken kalbi ağzında atıyordu âdeta.

Annabel havaalanına ulaştığında omuzlarındaki yükün hafiflediğini hissetti. En zor kısmı arkada kalmıştı. Cenevre'den ayrılışı rahat geçmişti. Bir planı ve onu gerçekleştirmek için üç adımı daha vardı. Dizüstü bilgisayarını almalıydı. Hunter Morse'a götürmeliydi. Sonra da yakalamaların başlamasını beklemeliydi.

İlk önce Jonas ve Julian yakalanacaktı. Ardından Fares Amir ve Schmit & Muller'daki avukatlar. Khalid'in ona söylediğine göre Matthew'ün bilgisayarında hepsinin aleyhinde deliller, Esad'dan Putin'e kadar yüzlerce uluslararası suçlunun varlıklarını sakladıklarına ilişkin şüpheye mahal vermeyen yüzlerce belge vardı. Daha pek çok insan tutuklanacaktı. Avukatlar, muhasebeciler, bankacılar. Annabel'in tanıştığı, belki de sevdiği insanlar. Matthew'ün cenaze törenine katılmış, belki de onu arkadaşı olarak görmüş insanlar. Suç işlemeye karar vermiş ya da vermemiş insanlar. Belki de yalnızca kendilerine söyleneni yapıyorlardı. Belki tıpkı Zoe gibi Swiss United'ın diğerk bankalar gibi olduğunu düşünecek kadar saflardı. Annabel de böyle düşündüğü için suçluydu. Çok hatalıydı. Devasa bir suç girişiminin çarkları oldukları için hatalıydılar.

Uçağı yolcu alıyordu. Annabel oturduğu yerden kalkıp kapiya yöneldi. Tam biletini görevliye verirken telefonu çaldı. Bir adım geri atarak sıradaki yolcunun önüne geçmesine izin verdi. Tanımadığı bir numaraydı ama ülke kodundan Birleşik Krallık'tan geldiğini anlamıştı.

"Annabel, dinle beni. Neredesin?" Khalid'in sesi cızırtılı, zayıf ve yanından tren geçiyormuş gibi boğuktu.

"Khalid?" Annabel telefonu iyice kulağına bastırıp diğerk avcuyla diğerk kulağını kapattı. "Seni iyi duyamıyorum."

"Neredesin?"

"Havaalanındayım. Neden? Uçağım kalkmak üzere. Seni geliyorum."

"Annabel, New York'a gidemezsin. Morse..."

“Khalid, sesin kesiliyor.”

“Morse’u biraz araştırdım. James Ellis’ten para alıyor. Ellis, Jonas Klauser’ın müşterisi. Ellis’in, Swiss United’in içindeki sı-
zıntının kimden çıktığını öğrenmek için Morse’a para ödediği-
ni düşünüyorum. Ona güvenemeyiz.”

“Adalet Bakanlığı’ndaki Morse mu?” Annabel’in başı dönü-
yordu. Heathrow’a giden uçak son yolcularını alıyordu. Yolcu
alan uçaklar kategorisindeki uçuş numarasının etrafında son
çağrı olduğunu gösteren kırmızı bir çizginin belirmesini izledi.

“Evet. Adamın çalıştığı kişi...”

Annabel boğuşma sesleri, ardından da *güm* diye bir ses duy-
du. Ardından hat kesildi.

“Khalid?” diye bağırdı Annabel. “*Khalid?*” Ama tek duyduğu
hattın düştüğüne dair sestti.

Etrafındaki insanlar ona bakmaya başladı.

“İyi misiniz?” Yanına bir kadın yaklaştı, yüzü endişeliydi.

“Fransızca biliyor musunuz, hanımefendi?” diye sordu bir
adam. “*Qu’est-ce qu’il y a?*”

“Hanımefendi, Londra, Heathrow Havaalanı uçağı için son
çağrı,” dedi görevli. “*Dernier appel d’embarquement.*”

Annabel etrafında döndü. Kalabalık toplanıyordu. En arka-
da tanıdık bir yüz gördü. Tam mikrofilm odasından çıkarken
kendisine çarpan kütüphanedeki adamdı. Çantasındaki fotoğ-
rafları düşürmüştü. Onunla göz göze geldiğinde adam hemen
arkasını dönüp kalabalığın içinde kayboldu.

Annabel anlam veremedi görevliye baktı.

“Hanımefendi, uçağa binecek misiniz?”

Annabel başını salladı. “Hayır,” dedi, sesi fısıltı gibiydi. “Ha-
yır.” Çantasını alıp geriye doğru gitti, kapıdan koşarcasına çıkar-
ken az kalsın az önce durumunu soran kadına çarpacaktı.

* Sorun nedir? (e.n.)

** Biniş için son çağrı. (e.n.)

Zoe

Zoe'nin Café Hugo'daki vardiyası bitmek üzereydi. Akşamüstü olmuş ve öğle yemeği için gelenler yavaş yavaş bitmişti. Akşam yemeği yiyecekler bir saate gelmeye başladılar; çoğunluğu işleri bittikten sonra birayla istiridye yemeye gelen balıkçılar ve esnaftı. Zoe'nin dayısı Clement, sigara içip arkadaşlarıyla kart oynamak için mutfağı akşam yemeğinden bir, iki saat kadar önce kapatmayı seviyordu. Zoe gündüz çalışan tek garsondu. Çalışan diğer kız olan Rose'un dört gibi gelmesi gerekiyordu ama genelde beşe kadar ortalıkta görünmezdi. Rose onu sevmiyordu; bu kadarını anlamıştı Zoe. Küçük yollarla hoşnutsuzluğunu belli ediyordu. Geç geliyordu. Lavabolarda yemek artığı bırakıyordu. Zoe için pek fark etmiyordu. Zaten burada yapılacak çok iş yoktu. Yılın bu zamanında Café Hugo yalnızca temel elemanlara ihtiyaç duyuyordu. Turist sezonu bitmişti. Café Hugo'nun tek kazanç kapısı olan teras, zevkini çıkaramayacak kadar soğuktu. Dün Zoe, Clement'e aşağıdaki bodruma masa ve sandalye koymak ister mi diye sormuştu. "*Prochaine semaine,*" demişti o da. *Gelecek hafta.* Clement çoğu şeye böyle cevap veriyordu. Zoe insanların Saint-Thérèse-de-la-Mer'de ne kadar yavaş hareket ettiklerini unutmuştu. Önceleri buradaki salyangoz hızı onu deli ederdi. Kimse bir şeyi bitirmiyor diye şikâyet ederdi arkadaşlarına. Sadece o günü yaşıyor, gelecek için plan yapmıyorlardı. O zamanlar olsaydı sandalyeleri çoktan aşağıya taşımış olurdu. Yapılması gerekiyorsa neden beklesindi ki? Şimdiyse sadece başını sallayıp barı silmeye gitti. Gelecek hafta ona uygundu.

Düğümünü çözdüğü önlüğünü başının üzerinden çıkardı. Dışarıdaki dar sokaktan gelen kahkahaları duyabiliyor, Clement'in elle sarılmış sigaralarının sert kokusunu hafifçe alabiliyordu. Bir masaya oturarak bahşişlerini saymaya başladı. Burada bir haftada Swiss United'da bir günde kazandığından az para alıyordu. Ancak burada hemen hemen hiçbir şey yapmadan da yaşayabilirdi. Clement restoranın üstündeki dairede ücretsiz kalmasına izin veriyordu. Genelde mutfaktaki yemek artıklarıyla onu besliyordu da. Sonsuza kadar amcasının cömertliği sayesinde yaşayamazdı elbette. Ama geçiciydi. Eninde sonunda bir şekilde bitecekti bu. Yalnızca sonunda hayatta kalmayı umuyordu.

Bahşişleri sayması bitmişti. Zoe başını kaldırdığında terasta bir adamın oturduğunu görünce şaşırdı. Geldiğini duymamıştı. Uzaktaki sol köşede, en iyi deniz manzarasına sahip masayı seçmişti. Bakış açısından, etraftaki evlerin kayısı rengi çatılarının arasındaki ışıldayan suyu görülebiliyordu. Orası Café Hugo'nun en iyi masasıydı. Zoe, adamın Clement'in düzenli müşterilerinden olup olmadığını merak etti. Bazıları onu çocukluktan tanıyordu. Ona Cenevre'yi ve evli olup olmadığını soruyorlardı. Saint-Thérèse-de-la-Mer'de ne kadar süre kalmayı planladığını soruyorlardı. Yetersiz cevaplar vermekte giderek ustalaşıyordu.

Zoe ayağa kalkarak önlüğünü tekrar taktı. Kulağının arkasına kalemini sıkıştırdı. Kapıyı açtığında titredi; sıcaklık güneşle birlikte gidiyordu. Sert bir rüzgâr teras kapısının üstündeki yıpranmış tenteyi savurdu. Adam esintiyi umursuyor gibi görünmüyordu. Başını çevirip dudaklarının arasına bir sigara koydu. Ateşi korumak için bir eliyle çakmağın etrafını kapattı.

Adam kafasını arkaya yatırıncaya kadar Zoe onu tanıyamadı. Profilini karıştırması imkânsızdı. Julian White'in keskin, gaga gibi kıvrık bir burnu ve ince, neredeyse kadınsı bir boynu vardı. Saman sarısı saçlarını alnına doğru itti ve sigarasından aldığı ilk nefesin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapadı. Sonra bir ba-

cağını diğerrinin üzerine atıp sandalyede geriye doğru yaslandı. Clement'in kahkahası restoranın arkasındaki sokaktan yukarı kadar geliyordu. Yukarıda bir martı ciyaklayarak saldırıya geçti. Onun dışında yalnızlardı.

Zoe bacakları ağırlaşmış gibi hissetti. Kendini Swiss United'dan birinin onu bulduğu bu âna hazırlamaya çalışmıştı. Yerinde mihlanmış gibi kıpırdamadan durdu. *Kaçmalıyım*, diye düşündü. Ama ya Julian onu gördüyse? O zaman bir şey sakladığını anlardı. Kaçarsa ölmüş sayılırdı.

Zoe bir ayağını diğerrinin önüne koymaya zorlayıp Julian'ın yanında dikildi.

"Julian?" Bir şekilde gülümsedi. "Seni burada görmek ne tuhaf."

Julian ona baktı. Göz göze geldikleri an adamın bildiğini anladı. Ne kadarını bildiğinden emin değildi. Ama Julian White bir şey biliyordu. Café Hugo'ya gelişi ne tesadüfi ne de arkadaşçaydı. Zoe, Swiss United'da işin aslını bilecek kadar bulunmuştu. Swiss United'daki hiç kimse durduk yere Güney Fransa'daki küçük bir balıkçı kasabasındaki, çoğunlukla kasaba sakinlerinin geldiği bir kafeye gelmezdi. Zoe onu son gördüğünde Julian White, Grand-Hôtel du Cap-Ferrat'daki oda servisi menüsünde havyar olmamasından şikâyet ediyordu. Hayır. Julian White fazlasıyla hesaplı ve temkinli biriydi. Buraya iş için gelmişti, o iş de kendisiydi.

"Zoe," dedi, en az esinti kadar soğuk bir şekilde. "Seni yeniden görmek ne güzel."

"Seni de. Saint-Thérèse-de-la-Mer'e seni getiren nedir?"

Julian denizi gösterdi. "Fransa'nın bu köşesine bayılıyorum. Şu manzaraya bak. Van Gogh'un bu kasabayı neden sevdiği anlaşılıyor."

"Sen Saintes-Maries-de-la-Mer'den bahsediyorsun. Orası Arles'in diğerr tarafında."

“Öyle mi? Eh, kıyıların hepsi güzel. Burada yaşadığın için şanslısın.”

“Yalnızca bir süreliğine. Annem hasta.”

“Evet, duydum. Üzüldüm.”

“Burası dayımın restoranı. Yardıma ihtiyaçları vardı.”

“Tabii. Geçici çalışman iyi olmuş.”

“Kasabada mı kalıyorsun?”

Julian gülümsedi. “Henüz bilmiyorum,” dedi. “Bu bölgede biraz işim var. Ne kadar sürer bilemem. Önerin var mı?”

Zoe omuz silkti. “Vila de la Mar güzeldir. Ama bana göre daha hoş yerler var. Daha iyi. Saint-Tropez.”

“Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Elbette çalışmıyorum, hayır,” dedi Zoe, haykırır gibi. Yüzünün utançla kızardığını hissetti. “İşte,” dedi, menüyü Julian’ın önüne koydu. “Mutfak kapalı ama...”

“Sana zahmet vermek istemem.”

“Sorun olmaz. Gerçekten. Ne istersen.”

Julian gülümsedi. Gözlerinin boynuna, gövdesine, oradan da bacaklarının arasındaki boşluğa kaydığını hissetti Zoe.

“Belki sadece içecek bir şey,” dedi, değer biçmesi bittikten sonra. “Bana güzel bir şişe kırmızı bulabilir misin?”

“Tabii.”

“İki bardak getir,” diye seslendi Julian arkasından.

Zoe aceleyle içeri girip barın arkasına geçti. Tezgâhı kavradığında elleri titriyordu. Julian’ın kendisini camın ardından izlediğini hissedebiliyordu. Alt raftan bir şey alıyormuş gibi eğildi. Onun görüş açısından çıktığında cebinden telefonunu çıkarıp erkek arkadaşı Arthur’a mesaj attı.

Swiss United’dan Julian White burada, yazdı. Ne yapmalıyım?

Zoe cevap gelmesini bekledi ancak mesaj gelmedi. Suratını buruşturarak telefonu tekrar cebine koydu. Dolaptan bir şişe

kırmızı şarap çıkardı, tepsinin üzerine koydu ve şüphe çekecek kadar gecikmediğini umarak hızla dışarı çıktı.

“Bu dayımın favorisidir,” dedi, şişeyi tutarken. “Baharatlı ve kuvvetlidir. Corbières’den.”

“Şaraptan anlıyor gibi konuşuyorsun.”

Zoe yeniden kızardı. “Hayır. Pek sayılmaz. Garsonlukta gerektiği kadarını biliyorum.”

“Ya da Swiss United’da çalışacak kadar.”

“Şarap bilgisinin işin bir parçası olduğunu bilmiyordum.”

Julian güldü. “Ama öyle. Özel bankacılıkta çalışmak için iyi şeyleri bilmelisin.”

“Ben sadece bir asistandım.”

“Matthew öyle düşünmüyordu. Sana güveniyordu. Biraz sana bel bağladı.”

“Yardımcı olmak için elimden geleni yaptım.”

“Otur. Benimle bir bardak iç.”

“Olmaz. Teşekkür ederim. Çalışmam lazım.”

Julian boş terasa baktı. “Burada kimse yok. Mutfağın kapalı olduğunu söyledin. Eski dostunla bir şeyler iç işte.”

Zoe oturdu. *En azından hava aydınlık*, dedi kendine, Julian ona bir bardak şarap doldururken. *Clement aşağıda. Sürekli müşteriler yakında gelmeye başlar.*

“Matthew’ün cenazesinden hemen sonra gittin. Neden veda etmedin?”

“Ettim. En azından Annabel Werner’a. Annem hastaydı. Her şey çok hızlı gelişti.”

“Annen.”

“Evet.”

“Garip, Matthew’ün annenin sen küçükken öldüğünden bahsettiğini hatırlıyor gibiyim.”

Zoe’nin rengi attı. “Evet. Yanlış söyledim. Hasta olan teyzem. Annem ben bebekken öldü. Beni teyzem yetiştirdi. Onu annem olarak görüyorum.”

“Ya. Ve burası onun mu?”

“Evet. Dayımla beraber. Dayım aşçılık yapıyor.”

“Nerede kalıyorsun?”

“Bana yukarıdaki daireyi ödünç verdiler.”

“Veda etmeliydin. En azında Jonas’a. Çok endişelendi.”

“Ben... Evet, tabii. Etmeliydim. Matthew’ün ölümünden sonra pek iyi düşünemiyordum.”

Julian başını salladı. Şaraptan bir yudum alıp denize doğru baktı. “Berbat bir şey,” dedi.

“Evet. Evet, öyleydi.”

“Biliyorsun, Matthew bankadaki en yakın arkadaşımıydı.”

Başıyla onayladı.

“Müthiş bir adamdı. Çok komikti. Ne var ki ölümünden önce bir şeylerin değiştiğini hissettim. Sanki üzerinde bir karanlık vardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Belki,” dedi Zoe. Omuz silkti. Bir kokteyl peçetesini ayırıp kâğıdı parmaklarının arasında küçük, sıkı toplar haline getirdi. “Zor bir işti.”

“Evet, doğru. Uzun mesailer falan. Ama başka bir şey vardı. O zamanlar tam olarak anlayamıyordum.”

“Sence neydi?” diye sordu Zoe.

“Başının bir çeşit belada olduğunu düşünüyorum.”

“Bela mı?”

“Evet. Finansal bir sorun muydu bilmiyorum. Ama dedikodular dönüyordu.”

“Ne dedikodusu?”

“Finansal bilgi sattığı hakkında. Swiss United’in içinden.”

“Matthew asla böyle bir şey yapmazdı.” Zoe kaşlarını çatı.

“Katılıyorum. Onun karakterine uygun değil. Ama bankanın dışına bilgi sızıyordu. Hatta bazıları gazetecilerin eline düşmüş olabilir.”

Zoe titredi. “Gazeteciler mi?”

“Evet. Jonas farkında. Tahmin edebileceğin gibi canı bir hayli sıkkın. Şirketten gizli finansal bilgilerin sızması fikri kahredici. Hatta bir suç.”

“Ve bilgiyi sızdıranın Matthew olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tuhaf tarafı da bu.” Julian durup şarabından geriye kalanları bitirdi. “İlk başta bunu düşünüyordum, evet. Öyle zannediyordum. Ama anladığım kadarıyla sızıntılar devam ediyor.”

Zoe martılara baktı. Bugün yalnızca iki tane vardı. Geçen hafta daha fazlaydılar; diğerleri daha sıcak iklimlere göç etmiş olmalıydı. Kuşlar ciyaklayarak restoranın arkasındaki sokağa doğru dalış yaptılar. Zoe çöp poşetlerinin değiştirilmesinin hışırtısını, arka kapının gıcırtısını ve inler gibi sesini duyabiliyordu. Mutfaktan belli belirsiz bouillabaisse* kokusu geliyordu. Martımn biri hızla üzerlerinden geçti; gagasında bir yengeç vardı. Zafer. Onu sokağın bitimindeki taş basamaklara bırakacaktı. Bütün martılar böyle yapıyorlardı. Yaz olduğunda esnaf, kırık kabuk parçaları ve ölü yengeçler yüzünden orayı günde iki kez süpürmek zorunda kalıyordu.

“Bir önsezim var,” dedi Julian. “Duymak ister misin?”

“Kesinlikle.”

“Hiç Arthur Maynard’la tanıştın mı? Schmit & Muller’dan?”

Zoe bayılacak gibi hissetti. Cevap veremedi Julian kıkırdadı. “Elbette tanıştın, ne diyorum ki? Sizi Zermatt’taki şirket tatilinde birlikte görmüştüm.”

“Zermatt’taki mi?” diye fısıldadı Zoe.

“Evet, geçen kış. Hatırlamıyor musun? Birlikte teleskiden iniyordunuz.”

“Ah, evet. Şimdi hatırladım. Hafızan iyiymiş.”

“Her şeyi hatırlarım. Garip huylarımdan biridir.”

“Bir önsezin olduğunu söylüyordun?”

* Deniz ürünleriyle yapılan, Marsilya usulü bir türkü. (e.n.)

“Doğru ya. Birkaç ay önce Jonas’a sızıntının Schler’den çıktığı konusunda endişelendiğimi söyledin onların da bizdeki, CIB’deki ve diğer bankalardaki terinin finansal kayıtlarına erişimleri var.”

“Jonas ne düşündü?”

“Takip edilmeye degeceğini. Kıdemli bankacıları ve müşterilerimize erişebilen Schmit & Muller’i yakından izlemeye başladık.”

“Peki ne buldunuz?”

Julian gülümsedi. “Bence ne bulduğumuzu biliyordun. Zoe’nin yanaklarından bir damla gözyaşı süzülmeğe zahmet etmedi. Onun yerine gözleri ufka solan altın rengi gökyüzüne yöneldi.

“Arthur’la ilişkimiz var.”

“Adam evli, biliyorsun.”

“Ayrılar.”

“Eşi öyle düşünmüyor. Bize oldukça yardımcı oldu. Zoe ateş gibi yanan gözlerle ona döndü. “Arthur’un ne yaptığını biliyor musun?”

Julian başını salladı. “Arthur’un bize ne yaptığından emin değilim. Yoksa en başından beri biliyor muydu?”

Zoe ağlamaya başladı. “Hiçbir şey bilmiyorum, iyi bir adam olduğundan ve onu sevdiğimden başkası.”

“Schmit & Muller’in içinden gizli bilgiler çalıp rika’daki gazetecilere yolluyordu.”

“Kanıtınız var mı?”

“İhtiyacımız kadar var. Ve tuhaf gelen ne, biliyor musun?”

“Neymiş?”

“Bu iki adamın; Matthew Werner ve Arthur aynı anda bilgi sızdırmaya karar vermesi. Matthew’nin kanlılığı’na gitti. Arthur basına. Ve sen de hepsinin c

“Belki ikisi de hatalarını anlamıştır. Bu şirketle

lesiyle çalıştığını öğrendikten sonra. Bunu hiç düşündün mü?”

“Bence bu adamların muhbir olduklarını bilmemen imkânsız.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım. Arthur da yapmadı.”

“Onu göreceğiz. Jonas kısa süre sonra Arthur’u ziyaret edecek sanırım. Arthur Paris’te bildiğin gibi. Oradaki dairesinde. Karısı ikinizin ilişkisini öğrendikten sonra onu Lüksemburg’daki evlerinden kovmuş.”

Terasın kapısı gürültüyle açıldı. Julian ve Zoe o tarafa döndü. Rose her zamanki gibi geç kalmıştı; önlüğün ipini belinin arkasına bağlamakla meşguldü.

“*Je suis désolée,*” dedi, Zoe’ye doğru yürüyerek. Julian’ı görünce duraksadı. “*Excusez-moi.*”

“Rose,” dedi Zoe kekeler gibi. Elinin tersiyle ıslak yanağını sildi. “Bu Cenevre’den eski bir iş arkadaşım. Kusura bakma Julian ama işe dönmem lazım. Akşam yemeği vardiyamız başlamak üzere.” Zoe, Rose’un meraklı bakışlarına aldırmadan yerinden kalktı.

“Tabii.” Julian da kalktı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Rose. Arayı kapatmak güzeldi, Zoe.”

“Evet, iyi bir sürpriz oldu.”

Julian saatine baktı. “Geç oluyor. Sanırım bahsettiğin yere gideceğim. Adı neydi? Boş odaları var mıymış bakayım.”

“Vila de la Mar.”

“Evet. O işte. Birkaç gün daha kalırım, belki birbirimizi yeniden görürüz.”

“Belki.”

“Borcum ne kadar? Şarap için?”

“Müesseseden.”

* Üzgünüm. (e.n.)

** Affedersin. (e.n.)

Julian başını salladı. “*Merci,*” dedi. “*Bonsoir.*”[•] Ellerini ceplerine koyup içeri girmek üzere kapıya yöneldi. Kapıyı açmadan önde durdu. “Ha, Zoé. Bir şey daha var.”

“Evet?”

“Matthew öldükten sonra kimse dizüstü bilgisayarını bulamadı.”

“Dizüstü bilgisayarını mı?”

“Evet. Hani seyahat ederken kullandığı var ya.”

“Tahminimce uçakta yanına almıştır.”

“Belki. Nerede olduğunu bileceğini düşünmüştüm. İçinde çok fazla özel bilgi var.”

Zoe başını salladı. “Üzgünüm.”

“Denemeye değerdi.” Julian başıyla selam verdi. “İyi akşamlar. Tekrar görüşürüz umarım.”

• Teşekkürler. (e.n.)

** İyi akşamlar. (e.n.)

Annabel

Khalid ölmüştü. Annabel öldüğünü duymuştu. Bunu düşündükçe kendini hasta hissediyordu. İki kere kusmuştu; bir kere Cenevre'deki havaalanında, bir kere de uçağın küçük tuvaletinde. Konuşmalarını kafasında tekrar etmeden duramıyordu. Khalid'in sesi gergin ve zor konuşuyormuş, onunla konuşurken bir yandan hızla yürüyormuş gibi gelmişti. Arkada şehrin gürültüsü vardı. Kornalar, rüzgâr, cızırtı, beyaz gürültü. Sesi sürekli kesildiğinden Annabel onu zar zor duymuştu. Londra'nın kalabalık sokaklarında mı yürüyordu? Bir tren istasyonunda mıydı? Anlamadığı bir şey söylemişti. Boğuk boğuşma sesleri gelmişti. Sonrası hiçlikti.

Silah sesi duymuş muydu? Annabel emin olamıyordu. İlk başta duyduğu gümleme sesinin telefonun yere düşmesinden kaynaklandığını düşünmüştü. Ama silah da olabilirdi. Ya da kafasına vurulmuştu. Annabel'in suçuydu. Dizüstü bilgisayarını ona götürmeseydi Khalid hâlâ hayatta olurdu.

Khalid'le konuşmasının üzerinden on saat geçtikten sonra Annabel'in uçağı Dominik Cumhuriyeti'ndeki Las Américas Uluslararası Havaalanı'na indi. Sıcaktan bayılacak gibiydi. New York'un kasım ayına uygun giyinmişti, tropik bir tatil için değil. Bavulunu beklerken boğazlı kazağını çekiştirdi. Havaalanında klima varsa da hissetmiyordu. Nemli gece havasından ötürü ısılandığını hissediyordu.

Banda son koyulan onun çantası oldu. Annabel onu alıp terminale bakındı. Cenevre'den beri bir şey yememişti. Gece yar-

sını geçmişti ve büfeler kapalıydı. Bir otomata doğru yürüyüp kredi kartını geçirdi ama sonra bozuk olduğunu anladı. İç çekek çekmeye yönelmeyi tercih etti.

Kiralık araba kabini terminalin en ucundaydı. Tezgâhta çalışan kişi, bir bagaj görevlisiyle sohbet ediyordu. Annabel, bagaj görevlisi el sallayıp başka bir yöne gidene kadar çeşmenin etrafında oyalandı. Adam görüş alanından çıkınca ilerleyip satıcıya gülümsedi.

“¿Habla usted Inglés?” diye sordu Annabel. Başka bir dili konuşamayacak kadar yorgundu. Satıcı gençti, en fazla yirmi beş yaşında olmalıydı. Saçı uzundu ve boynunda kulaklıkları vardı. Başının üstündeki tabelada on dakika içinde burayı kapatacağı yazıyordu. Adam cevap vermeden önce saatine baktı.

“Sí, señorita.” Sizin için ne yapabilirim?”

“Isla Alma’ya gitmem lazım. Bana yardım edebilir misiniz?”

Satıcı kaşlarını çatı. “Isla Alma özel bir adadır. La Palma’yı mı kastettiniz?”

“Hayır. Isla Alma’yı kastettim.”

“Boca Chica’daki limana gitmeniz gerek. Buradan otuz beş kilometre uzakta. Adada sizi bekleyen biri var mı?”

“Hayır.”

“O adaya gitmenin tek yolu özel tekne kullanmak.”

“Feribot yok mu? Ya da deniz taksisi?”

Satıcı güldü. “Isla Alma’ya mı? Hayır, señorita.”

Marina’nın yüzündeki çaresizlik çok belirgin olmalıydı çünkü satıcı iç çekti. Tezgâhın üzerine eğilmesini işaret etti. “Bakın. Kuzenimin limuzini var. İyi bir adamdır. Vardiyası bitti. Üst katta beni bekliyordu. İsterseniz sizi oraya götürebilir. Böylece araba kullanmak zorunda kalmazsınız. Yorgun görünüyorsunuz. Bu saatte yolda olmamalısınız.”

* İngilizce biliyor musunuz? (e.n.)

** Evet hanımefendi. (e.n.)

“Yorgunum.” Annabel yalnızca bir dakikalığına duraksadı. Kaçtığı tüm risklerin yanında bir yabancıyla arabaya binmek çok küçük kalıyordu. “Tamam. Teşekkür ederim. Güzel olur.”

“Genelde yirmi beş dolar alır. Amerikalısınız değil mi?”

“Evet. Sorun değil.”

“Tamam. Ben gidip onu getireyim. Burada bekleyin. Sizi Boca Chica’daki limana götüreceğim. Ondan sonrası size ait. Isla Alma çoğu insanın hoş karşılandığı bir yer değildir.”

“Şansımı denerim.”

Satıcı omuz silkti. “*Es tu vida.*”

“Telefonunuzu kullanabilir miyim? Benimkinin şarjı bitti de.”

“Telefonu kullanmanıza izin veremem, bu yasak.”

“Lütfen. Hızlı olurum, söz veriyorum.” Marina çantasını kurcalayıp yirmi Amerikan doları buldu. Parayı tezgâha koydu.

Satıcı doları alıp ona bir bakış attı.

“Bu kadar var. Euro istemiyorsanız tabii. Üzgünüm.”

Adam parayı arka cebine sıkıştırdı. “Hızlı davranın, tamam mı? Ben kuzenimi bulayım.”

“Teşekkürler.”

Annabel satıcı gidene kadar bekledi, ardından Lorenzo’nun kartvizitini çıkardı. Matthew’ün cenazesinden sonra ona bir arkadaşına ihtiyacı olduğunda kendisini arayabileceğini söylemişti. Bunda ciddi olduğunu umuyordu.

Telefon bir kere, iki kere, üç kere çaldı.

Lütfen, lütfen, lütfen, diye fısıldadı Annabel kendi kendine. *Lütfen aç telefonu.* Dominik Cumhuriyeti’ne vardktan sonra Lorenzo’ya ulaşamayabileceği aklına gelmemişti. Isla Alma elinde kalan son sığınaktı. Buradan başka seçeneği yoktu.

“Alo?”

“Lorenzo?” Annabel’in sesi şaşkıındı. Arkasına baktı. Satıcı

* Bu sizin hayatınız. (e.n.)

terminalin diğ er ucunda iki adamla konuşuyordu. Sırtı ona dönüktü. Annabel dönüp telefona doğru eğildi.

“Kimsiniz?”

“Annabel Werner. Matthew’ n eşi.”

“Annabel?” Lorenzo’nun sesi yumuşadı. “Neredesin? İyi misin?”

“Havaalanındayım. Las Am ricas. Seni görmeye geldim. Taksikle limana gitmek üzereydim.”

“Sana şof r m  yollarım. Taksie binme. On beş dakika sonra terminalin dışında ol.”

“Emin misin? Kusura bakma. Gecenin bir yarısı biliyorum ve...” Terminalin karşısında satıcı dönüp parmağıyla onu gösterdi. İki adam ona baktı. Annabel bir huzursuzluk hissetti. Adamlarda yanlış bir şey var gibi geliyordu.

“Aramana sevindim. Annabel?”

“Evet?”

“O zamana kadar kimseyle konuşma. Kredi kartını kullanma. Kendi başına dur. Tamam mı?”

“Tamam. Teşekkür ederim, Lorenzo. Çok teşekkür ederim.”

“Güvende kal, arkadaşım.”

Annabel telefonu kapatıp oradan uzaklaştı. Satıcı ve arkadaşları döndüğünde çoktan gitmişti.

Zoe

Zoe karanlıkta bavulunu dayısının Peugeot'sunun bagajına yükledi. Clement onu arabanın eski ve tekerleklerin ince olduğu konusunda uyarmıştı. Sekiz saatlik Paris yolculuğuna dayanamayabilirdi. Belki de sabah Arles'a otobüsle gidip oradan trenle devam etmeliydi.

Zoe sabaha kadar bekleyemezdi. Clement'e erkek arkadaşı Arthur'un hasta olduğunu söylemişti. Gerçekteyse öldüğünden ya da yakında öleceğinden korkuyordu. Julian'ın Saint-Th  res  -de-la-Mer'e gelişinden beri ondan haber almamıştı.

Veriyi Duncan Sander'a vermek Zoe'nin fikriydi. Arthur ilk başta karşı çıkmıştı. Bir şeyler yapmaları gerektiği konusunda hemfikir olduğunu söylemişti. şirketleri ter  ristler, uyuşturucu satıcıları ve Esad gibi savaş suçluları için para saklarken öylece duramazlardı. Ama gazeteciler haber yazmaktan başka ne yapabilirlerdi ki? Kelimeler onları koruyamazdı. Kelimeler, Jonas Klauser'ı, Fares Amir'i, Schmit & Muller'daki avukatları tutuklayamazdı. Kelimeler bir şey yapamazdı. Arthur polise gitmeleri gerektiğini d  ş  nm  ş  .

Ama hangi polise ve nereye? Jonas Klauser, Fedpol y  neticileriyle arkadaştı. Zoe bir şirket gezisi sırasında Zermatt'ta birlikte kayak yaptıklarını g  rm  ş  . L  ksemburg'daki federal merciler de farklı değildi. Schmit & Muller'ın y  netici ortaklarının her yerde arkadaşları vardı. O şirketi çalıştırmaya devam edebilmelerinin sebebi de buydu. Hem yasal hem de yasal olmayan m  şteriler barındıran Swiss United'in aksine Schmit & Muller'ın b  t  n işi offshore bankalar için paravan şirket kur-

mak üzerineydi. Müşterilerinin hepsi bir şeyler saklıyordu. Rüşvet verdikleri yetkilileri de saymak gerekirdi tabii. Arthur Amerikalılara gitmelerini önermiş olsa da Zoe, Amerikan vatandaşı olmadıkları için Adalet Bakanlığı'nın kendilerini korumayacağını düşünmüştü. Başka bir çıkış yolu bulmaları gerekiyordu.

Arthur'la ilk iletişime geçen Duncan Sander'dı. Caribbean International Bank'te bir bankacı olan Tim Morris ve Arthur'un bir arkadaşı, aralarındaki bağlantı olmuştu. Tim, Duncan'ın Morty Reiss'i aradığını söylemişti. Tim, Schmit & Muller bir gece aniden kapayıp Reiss'in parasını Swiss United'a taşıyana kadar Morty'nin CIB'deki hesabım işletmişti. Arthur, ona Duncan'ı bulması için yardım edebilir miydi?

Başlarda Arthur, Duncan'ın aramalarını görmezden gelmişti. Ama sonra Tim ölmüştü. Bir tekne kazasının kurbanı olmuştu ya da öyle olduğunu söylemişlerdi. Arthur donup kalmıştı. Zoe'ye aynı durumda değildi. *Sana demiştim, demişti. Bu adamlar, bankalar acımasız. Hepimize her şeyi yaparlar.*

Zoe bunu ilk elden biliyordu. Swiss United'daki işi kabul ettiğinde de biliyordu. Jonas gayet açıkça söylemişti: Zoe yalnızca kendisi için çalışacaktı. Jonas'ın yapmasını istediği her şeyi yapmıştı. Bu sayede yılda sekiz bin euro, artı yeterince iyi çalışırsa iyi bir prim alıyordu. Zoe gibi biri için bu iyi bir teklifti. Reddetmesi imkânsızdı.

Matthew, Zoe'nin ilk ve tek görevi olmuştu. Her hafta Matthew'ün kiminle buluştuğu, konuştuğu, ilgi çekici bir e-posta alıp almadığı, iş ve zevk için nereye gittiği hakkında Jonas'a rapor vermesi gerekiyordu. Jonas, Matthew'ün ailesi ve arkadaşları, özellikle de karısı hakkındaki her şeyi bilmek istiyordu. Jonas az kıdemli bankacılarını, özellikle de gelecek vaat ettiğini düşündüklerini yakından izlemek istiyordu.

Jonas'ın Zoe'yi Matthew'le yatması için teşvik etmesi uzun sürmemişti. Zoe Swiss United'daki diğer kızların hem banka-

cılar hem de müşterilerle bu tür ilişkiler içinde olduklarını biliyordu. Onunla yakınlaşmanın yollarından biri, demişti Jonas. Ama Zoe aslında ne olduğunu biliyordu: Matthew'ün kusurlarına karşılık bir baskı aracıydı.

Kumpas oldukça kolay olmuştu. Monte Carlo'daki ünlü bir lüks otel olan Hotel Metropole'de bir hafta sonu. En fazla kazanan bankacılar ve asistanları için bir ödül. Her gece hesapsızca para harcanan, alkolle dolu yemekler, ardından Casino de Monte-Carlo'da özel odalar... Hepsini Swiss United ödüyordu. Bazı bankacılar otele fahişe çağırmış, diğerleri spor arabalar kiralayıp blackjack, rulet, barbut masalarında yüzlerce dolar harcamıştı. Zoe kendi rolünü oynayarak Elsa Klauser tarafından seçilmiş özel tasarım elbiseler giymiş, göz alıcı mücevherler takmıştı. Böyle giyindiğinde Monako'daki her adamı tavlayabilirdi. Ama gözleri Matthew'ün üzerindeydi. Bunun için kendisine ödeme yapılmıştı.

Zoe kendine bunun hiçbir anlamı olmadığını söylemişti. Daha önce de böyle bir sürü adamla yatmıştı. Ve Matthew'den hoşlanıyordu. Adam yakışıklı, kibar ve komikti. Zaten Swiss United'a gelmesinin sebebi de bu değil miydi? Zengin bir bankacıyla evlenmek istememiş miydi? Kartlarını doğru oynarsa Cenevre'de bir bankacının karısı olabilirdi. Plan buydu. Bir yıl önce birisi ona Monte Carlo'daki beş yıldızlı otelin bir süitinde Matthew gibi bir adamı becereceğini söylese heyecanlanırdı. Ama bu kez farklıydı. Bu kez berbat hissediyordu.

Belki nedeni kameraya çekiliyor olmasıydı. Zoe odadaki televizyonun hemen üstünde gizli bir kamera olduğunu biliyordu. Ona hem kendisinin hem Matthew'ün görülebileceği bir şekilde pozisyon alması söylenmişti.

Belki yanlış hissettiren Matthew'ün direnmesiydi. Zoe güvenle odasına çıkamayacak kadar sarhoş olmuş gibi davranarak onu odaya götürmüştü. Asansörde onu öpmek için uzandığında

Matthew irkilip geri çekilmişti. Sütte bir bardak daha içtikten sonra onu yatağa gelmeye ikna edebilmişti. Sevişmemişlerdi bile. Matthew sarhoşluktan sızana kadar oynamışlardı sadece. Gecenin bir yarısı Matthew uykusunda Annabel'i aramıştı. Zoe uyandığındaysa çoktan gitmişti.

Bir sonraki gün Zoe kendisini alkol ve Xanax'la uyuşturmuştu. Tüm gün uyuyup Swiss United'dakilerden kaçmak için grip olmuş gibi davranmıştı. Saldırgan kendisi olsa da saldırıya uğramışlık hissini üzerinden atamıyordu. Matthew o kadar kendinden geçmişti ki Zoe ona uyuşturucu verildiğinden şüphelenmişti. Adamın olanları hatırladığından bile emin değildi. Birkaç gün sonra yüzü kızarmış halde Zoe'den özür dilemişti. Zoe ona özür dilenecek bir şey olmadığını, aralarında sonuçları olan bir şey yaşanmadığını söylediğinde rahatlamıştı.

Ama bir şey *olmuştu*. Zoe değişmişti. Önce depresyona girmiş, ardından sinirlenmişti. Kendinden nefret etme hali öfkeye dönüşmüştü. Jonas'tan varlığından her hücresiyle nefret ediyordu. Ona yaptıklarından, sadece kendisine değil, etrafındaki herkese davranma şeklinden ötürü ondan nefret ediyordu. Zoe ona yaptıklarını ödetmeye karar verdi.

Yavaşça ve dikkatle Jonas'ın aleyhinde deliller toplamaya başladı. Bulması kolaydı; Matthew'ün dosyalarına ve e-postalarına, ayrıca şirketin veritabanının büyük bir kısmına erişebiliyordu. Mesele yakalanmamaktı. Arthur'la tanıştıktan sonra oluşturduğu dosyanın Jonas Klauser'dan çok daha büyük olduğunu anlamıştı. Sistem temelden çürüktü. Ama ikisi birlikte onu çökertebilirlerdi.

Tim öldükten sonra Arthur, Duncan Sander'a ulaşmayı kabul etti. Zoe'yle birlikte Duncan'a yalnızca Morty Reiss'in izini bulacak kadar değil, aynı zamanda offshore bankacılık sektörünü tamamen patlatabilecek kadar bilgi sağladılar. Zoe oradan ancak böyle kaçabileceğini düşünüyordu. En sonunda bunların

hepsi üzerlerine yıkılıp ikisini de ömür boyu hapse mahkûm edebilirdi. Bu şekilde batan gemiden ilk kaçanlar oluyorlardı. Yapmaları gereken tek şey haberlerin basıldığını görene kadar hayatta kalmaktı.

Ona yaptıklarından sonra Zoe, Matthew'ün Jonas Klauser'la birlikte batmasına dayanamazdı. Bunu hak etmiyordu. Böylece bir gece bankadan eve doğru yürürken Matthew'e Swiss United'in içinde bir köstebek olduğunu söylemişti. Tanıdığı biri Amerika'daki bir gazeteciye bankanın içinden veri sızdırıyordu. Yakında hepsini suçlayacak bir haber çıkacaktı.

Kendini kurtar, demişti. Onlar sana gelmeden önce yetkililere git. Böylece Matthew, Adalet Bakanlığı'nda bir ajan olan Hunter Morse'la işbirliği yapmaya başlamıştı.

Şimdiyse Matthew da Duncan da ölüydü. Ve harekete geçmezse Zoe de sabaha varmadan ölmüş olacaktı.

* * *

Sainte-Thérèse-de-la-Mer'in dışına çıktıktan sonra Zoe daha iyi nefes almaya başladı. Radyoyu açtı. Ayağını gazdan hafifçe çekti.

Vaucluse Dağları'na ulaştığında takip edildiğini fark etti. Bunu görmekten çok hissetmişti. Vücudu karıncalandı, arkasındaki farların daha çok farkına varmıştı. Herhangi biri olabilir, demişti kendine. Ama Julian'dı. İçten içe o olduğunu biliyordu.

Zoe'nin bu yolu seçmesinin bir sebebi vardı. Ülkenin bu kısmında yollar dönemeçli ve özellikle geceleri tehlikeli oluyordu. Bazı yerlerde tüneller kayaların içine yontulmuştu, küçük arabaların ancak geçebileceği genişlikteydiler. Arada sırada yolun sol tarafı kayboluyor gibi oluyordu. Sürücü çok dikkatli olmazsa hızlı ve özensiz bir dönüş onu bir uçuruma gönderebilirdi.

Deneyimli bir sürücü bile tetikte olmalıydı. Zoe hafifçe hızlandı; bir tür test yapıyordu. Arkadaki araba da aynı şeyi yaptı. Artık gizlenmiyordu. Peşinde olduğunu bilmesini istiyordu. İki araba otuz metreden fazla birbirlerinden ayrılmadan dağların arasından hızla geçti. Bu durum Zoe'ye erkek kardeşinin küçükken oynadığı mıknaatıslı arabaları hatırlatmıştı. Birinin tamponu diğerine bağlı olurdu. Ama dönerken arabalar birbirlerini iter, böylece farklı yönlere giderlerdi.

Yağmur yağmaya başladı. İlk başta yavaştı, ardından hızlandı. Cam silecekleri yeterli gelmiyordu. Zoe çok kullanılmaktan aşınmış tekerleklerin her dönüşte patinaj çektiğini hissetti. Tamamen dikkat ederse arabayı kontrol edebilirmiş gibi parmaklarını direksiyona iyice sardı. Zoe'nin gösterge panelinde bir lamba yandı. Çok hızlı sürdüğünden ve dönüşler birbirine yakın olduğundan bakışlarını oraya indirmeye korkuyordu. Lambanın kendi kendine sönmesini umdu. Clement onu arabanın sayamayacağı kadar çok tuhaflığı olduğu konusunda uyarmıştı.

Lamba ısrarla yanmaya devam etti. En sonunda yolun daha düz bir kısmında Zoe oraya baktı. Şansına benzin deposu boşalmış görünüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sainte-Thérèse-de-la-Mer'den ayrıldığında ibre deponun tamamen dolu olduğunu gösteriyordu. Şimdiyse iyice sola kaymıştı. Belki bir hata vardır, dedi kendine. Eski arabanın garipliklerinden biri olabilirdi.

Ya da bu eski Peugeot yakıtı düşündüğünden çok daha verimli kullanıyordu, o yüzden son dakikaya kadar bittiğini göstermemişti.

Benzin istasyonu kilometrelerce ötedeydi. Yoldaki tek araba arkasındakiydi. Hareket etmeyi bırakırsa ölürdü. Özellikle silahlıysa ona boyun eğdirip arabasından çıkarması ve etraflarındaki dipsiz dağ geçitlerine doğru itmesi kolay olurdu. Kimse cesedini bile bulamazdı. Bulsalar da atladığını düşünürlerdi. Ne

işi ne de ailesi olan Zoe Durand'in kendini öldürmesi şaşırtıcı olmazdı. Bunu kesinlikle düşünmüştü. Arthur'u öldürdülerse geriye hiçbir şeyi kalmıyordu.

Artık ölüm ihtimaliyle yüzleştiğinden Zoe korkmuş bir hayvan gibi davrandı. Zihni sessizleşti, yalnızca tek bir şey düşünüyordu: Hayatta kalmalıydı. Algıları kuvvetlendi ve lastiklerin altındaki her tümseğ i hissetmeye başladı. Yağmurun sesi kaybolup yerini kulaklarına hücum eden kanın pompalanma sesine bıraktı. Öne doğru eğilerek ilerideki karanlığ a baktı.

Tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Bu yoldan Clement'la defalarca geçmişti. İleride, iki yüz metreden az mesafede Gorges de la Nesque başlıyordu. Clement ona yüz yıldan fazla zaman önce akrabalarının Gorges de la Nesque'teki demiryolunda çalıştıklarını ancak projenin terk edildiğini söylemişti. Ardından ailesi daha güneye taşınmış, en sonunda balıkçılık yapmak için Saint-Thérèsè'e yerleşmişti. şu anda Zoe'nin üzerinde bulunduğu D942, bu kanyondaki tek yoldu. Dağ ı oyarak yapılmış engin tünellerin ilk dizisine ulaşmak üzereydi. Yalnızca iki buçuk metre yüksekliğindeydi bu tüneller. Bir kamyonun, hatta SUV aracın geçeceğ i kadar bile yüksek değildi. Zoe küçükken Clement ona burada trollerin yaşadığını anlatmıştı. O zamanlar bu düşünce onu hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Bir sapaktan döndüklerinde, yolu aşağıdaki inişten ayıran engin bariyerlerin ucundan baktığında deneyimlediğ i baş dönmesini hatırlıyordu.

Tünelin bir fırsat olduğunu fark etti. O önünde ne olduğunu biliyordu ama Julian bilmiyordu. Zoe bunu avantaj olarak kullanabilirdi. Tünele yaklaşırken hızlandı. Arkasındaki araba vites yükseltip aralarındaki mesafeyi hafifçe kapattı. Yıllardır dua etmemiş olsa da Zoe sessizce bir dua mırıldandı. Alabileceğ i tüm yardıma ihtiyacı vardı.

Köşeyi döndüğünde tünelin ağz ı göründü: Mürekkep mavimsi karanlığ ın içinde siyah bir delikti. Zoe derin bir nefes alarak

frene asıldı. Araba patinaj yaptı, arkası dışarıya, uçurum kenarına doğru savruldu. Zoe gözlerini kapayıp kendini çarpmaya hazırladı. Arabada hava yastığı yoktu; emniyet kemeriye yırtık pırtık olmuştu ve klipsleri paslanmıştı. Yanlış hesap yaptıysa geri dönüş olmayacaktı.

Arabanın ön çamurluğu tünelin girişinin kenarına vurunca ileri doğru atıldı. Kollarını tam zamanında kaldırıp alnını direksiyona çarpmaktan kurtuldu. Çarpışmanın şiddeti arabanın arkasını geriye doğru döndürdü, böylece araba yola dikey bir halde durup tünelin girişini tıkadı. Zoe başını sağa çevirdiğinde arkadaki arabanın hızla kendisine doğru geldiğini gördü ve gözleri açıldı. Farları kör ediciydi. Gözlerini kapadı. Bir saniye sonra metalin kayaya çarpma sesi yankılandı. Zoe çığlık attı.

Zoe kollarını başının yanından çekene kadar dakikalar geçti. Alnını direksiyondan kaldırdı. Fark ettiği ilk şey ön cama vuran yağmurun nazik sesi oldu. Onun dışında dünya sessizlik içindeydi.

Ellerini açıp parmaklarını esnetti. Omuzlarını indirdi. Boyununu sağa sola oynattı. Omzundaki hafif ağrıdan başka bir sorunu yokmuş gibiydi.

Zoe bir rüyanın içindeymişçesine emniyet kemerini ve arabanın kapısını açtı. Soğuk gece havasının içine çıktı. Saniyeler içinde saç kafa derisine yapıştı ve ayakları botlarının içinde sıkıştı. Burun deliklerine yağmurda ıslanmış fıstıkçamlarının kokusu doldu. Kollarını göğsünde bağlayarak arabanın etrafından yolun kenarına çıktı.

D942'yi geçitten ayıran engin taş duvarın üzerinde bir delik vardı. Temiz bir delikti, etrafında moloz yoktu; yalnızca taş oradan çıkmış gibi görünüyordu. Sanki üzerinden diş çekilmiş bir diş eti, diye düşündü Zoe. Eğilip elini boşluğun üzerinde gezdirdi.

Arkasında hiçbir şey yoktu. Siyah bir boşluktan ibaretti. Zoe duvardan cesaret edebildiği kadar eğildi. Karanlıkta bir şey gö-

remese de vücudu tıpkı çocukken ilk kez buradan baktığında olduğu gibi titriyordu. Bedeni burayı hatırlıyormuş gibiydi, Zoe geçidin derinliklerinde çok küçük bir ışık fark etti. İki ışık. Oradan düşmüş yıldızlar gibi gökyüzüne bakıyorlardı. Zoe, Julian'ın orada, arabanın ezilmiş metal gövdesinin içinde hayatta olup olmadığını merak etti. Belki baygındı, kafasından kan akıyordu ve zor nefes alıyordu. Ya da hiçbir şey hissetmiyordu. Belki kalbi daha havadayken durmuştu, uçağın düşeceğini anladığında Matthew'ün kalbinin durmuş olmasını umuyordu. Belki kaçınılmaz ölümünden önceki son anlarında Julian yalnızca anlık bir hafiflik hissetmiş, ardından karanlığa gömülmüştü.

Zoe arabasına döndü. Anahtar kontaktaıdı, el freni çekiliydi. Motor eskisi gibi uğuldamaya devam ediyordu ve kırmızı ışık hâlâ yakıt kalmadığını anlatıyordu. Bu gerçek artık onu rahatsız etmiyordu. Direksiyona doğru çökerken içinde bir rahatlama hissetti ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Julian ölmüştü. Şimdilik güvendedi. Birisi yakında tekrar peşine düşebilirdi. Ama bu gecelik bu dağlardan canlı olarak çıkacaktı; bu kadarı yeterliydi.

Marina

Marina, Washington DC'nin Adams Morgan bölgesine vardığında hava kararmıştı. Taksi Kalorama Yolu'nun sessiz, kenarlarında ağaçlar olan bir yerinde durdu ve Marina dışarı çıktı. Hunter Morse ince, kırmızı tuğladan, sokaktaki diğer evlerle aynı görünen Viktoryen tarzı bir evde yaşıyordu. Evin önünde iyi bakımlı çimler ve dövme demirden çitler vardı, kapısı açıktı. Marina ön kapıya giden merdivenleri çıkarken girişteki koli yığınının fark etti. O âna kadar Hunter Morse'un şehir dışında olabileceği aklına gelmemişti. Marina'nın yüreği ezildi. Yine de bir mucize umuduyla kapıyı çaldı.

Yere sürten ayak seslerini duydu. Tekrar çalsa mı diye düşünerek bekledi. Tam elini zile doğru kaldırmışken kilitlerin sesi geldi. Ön kapı açıldı. Arkasında solgun, ince, esmer bir kadın duruyordu. Marina'dan pek büyük görünmüyordu. Akşamın erken saatleri olsa da siyah pijamalarının üstüne sabahlık giymişti. Büyük, dikkatli gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı.

Bu kadın, adamın karısı değildi. Marina, başkente gelirken Hunter Morse hakkında biraz araştırma yapmıştı ve bildiği kadarıyla adam evli değildi. Sosyal medyada hiç izi yoktu. Hiç makale yazmamış ya da röportaj vermemişti. Hatta adını yalnızca Columbia Hukuk Fakültesi'nin mezunlar duyurusunda ve amatör poker hakkında bir websitesinde görmüştü.

“Ne istiyorsunuz?” dedi kadın, sinekliğin arkasından.

“Hunter Morse burada mı yaşıyor? Onunla birkaç dakikalı-

ğına görüşmeyi umuyordum.” Marina hoş bir şekilde gülümse-
di. “Akşam yemeği vaktinde geldiğim için özür dilerim.”

Kadın kaşlarını çatı. “Hunter’ı nereden tanıyorsunuz?”

“Tanımıyorum. Bir arkadaşımın arkadaşı. Arkadaşım birkaç
hafta önce vefat etti.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Duncan’ın öldüğü günden bir gün sonra Hunter’la görüş-
mesi gerekiyordu.”

Esmer kadın durakladı. “Duncan Sander mı?”

“Evet.”

“Peki siz kimsiniz?”

“Marina Tourneau. Neredeyse on yıl boyunca Duncan’la
birlikte çalıştım. Çok yakın bir arkadaşımdı.”

Esmer kadın kapıyı tamamen açtı. “İçeri gelin,” diyerek Ma-
rina’yı davet etti.

“Size posta gelmiş ve...”

“Boş ver.”

Marina eve girdi. Antre karanlıktı. Perdeler çekiliydi. Ma-
rina kadını mutfakda da bulunduğu koridorda takip ederken
tezgâhta birikmiş postaların oluşturduğu yarım metrelik yığını
fark etti.

“Hunter burada mı?” diye sordu, merakını kontrol edeme-
den.

Kadın durup ona döndü. Koridorun yarı karanlığında bile
korkusu sezilebiliyordu. Bir parmağını dudağına bastırdı ve ba-
şıyla arka kapıyı işaret etti. “Dışarıda,” dedi, kısık sesle.

Marina başını salladı. Kadını arkasında daha küçük bir yeşil
alan olan tuğladan yapılmış küçük verandaya kadar takip etti.
Kadın ahşap piknik masasına oturdu. Cebinden bir paket sigara
çıkartıp birini yaktı. Marina nereye oturacağını bilemeden ona
yaklaştı. Kadın derin bir nefes çekip dumanı Marina’ya doğru
üflledi. Sonra karşısındaki bankı gösterdi.

“Sigara?” diye teklif etti, paketi uzatarak.

“Olur. Teşekkürler.” Marina bir tane alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Kadının sigarayı yakması için öne doğru eğildi. “Kusura bakma, ismini sormadım.”

“Agnes. Hunter’la çalışıyorum.” Ellerine baktı. “Aynı zamanda kız arkadaşım. Onun sabahlığını giymemden anlamışsınızdır.”

“Burada mı yaşıyorsunuz? Çok güzel bir evmiş.”

“Hayır. Burası Hunter’ın. Ben sadece kalıyorum.”

“O...”

“Gitti. Dört gün önce kayboldu.”

“Kayboldu mu?”

“Evet, kayboldu. Koşuya çıktı. Bir daha da dönmedi.” Agnes sigarasını küllük görevi gören plastik bardağın kenarına vurdu.

“Polise haber verdiniz mi?”

Agnes ağzını açmadan başını salladı.

“Acaba şey olmuş...”

Agnes acı acı güldü. “Kaçmış mıdır diye mi soruyorsunuz?”

“Hayır, onu kastetmedim. Belki yaralı falandır. Onu aramanız gerekmiyor mu?”

Agnes ona sinir olmuş gibi baktı. “Sen söyle. Gazeteci arkadaşına ne oldu? Öldü, değil mi?”

“Evet.”

“Haneye tecavüz? Böyle diyorlar herhalde?”

“Evet. En azından şimdiye kadar.”

“Sen böyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

Marina dudağını ısırды. “Hayır,” dedi sessizce. “Öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“İşte, Hunter da Rock Creek Park’ta gaspa uğramadı, tamam mı? Onu öldürdüler. Tıpkı arkadaşını öldürdükleri gibi. Öyle.”

“Onlar derken...”

Agnes kızmış gibi iç çekti. “Şu banka. Swiss United. Tüm bela Hunter onları araştırmaya başladığında başladı. Hiç iste-

miyordu bu arada. Dosya ona başkasından kalmıştı. Kırk beş yaşında emekli olmaya karar verip Cayman Adaları'na taşınan bir iş arkadaşından. Harika bir tesadüf, değil mi? Onları araştıran herkesin ortadan kaybolması?"

"Bu ne zaman başladı? Araştırma yani?"

"Bir yıl kadar önce. İlk başta Hunter peşine düşmeyecekti. Adalet Bakanlığı'nda çalışan herkesin yeterince işi vardır. Başkasından kalan araştırmalar çoğu zaman kenarda bırakılır. Ama sonra Hunter bir hevesle rakamları gözden geçirdi."

"Rakamları mı?"

"Evet. Offshore hesaplarda kaç milyar doların muhafaza edildiğine baktı. Ama milyarlarca değildi. Ondan çok daha fazlaydı."

"Otuz iki trilyon."

Agnes şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Tam olarak."

"Yani kayıp vergi gelirleri azımsanmayacak miktardaydı."

"En hafif deyimle."

"O yüzden bu işi takip etmeye karar verdi."

"Doğru. Böylece kurcalamaya başladı ve kendisiyle aynı hukuk fakültesinden mezun olmuş birinin Swiss United'da çalıştığını fark etti."

"Matthew Werner."

"Evet. Matthew'ü biliyor musun?"

"Öldüğünü biliyorum."

"Uçak kazası." Agnes, *Başka bir kaza, tabii*, der gibi gözlerini devirdi.

"Hunter, Matthew'ü konuşturabildi mi?"

Agnes iç çekti. Sigarasını söndürüp başka bir tane yaktı. "Sanmıyorum. Pek bilmiyorum. Onunla buluşmak için New York'a gittiğini biliyorum."

"Ne zaman oldu bu?"

"Üç ay kadar önce. Sonrasında Hunter işi konusunda ses"

sizleşmeye başladı. İlk başta benden ayrılacağını düşündüm.” Nefesini burnundan vererek güldü. “Şimdi bakınca çok aptalca geliyor, değil mi?”

“Seni korumaya çalışıyordu.”

Agnes omuz silkti. “Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ama Hunter mükemmel biri değildi, biliyor muydun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bazı meseleleri vardı. Kumar oynamayı seviyordu. Başı belaya giriyordu. Bu konuda çok kavga ettik.”

“Borcu var mıydı?”

“Vardı. Gırtlığına kadar.”

“Burası bayağı hoş bir yer.”

“Annesinin eviydi. O öldükten sonra Hunter’a miras kaldı. Satmasını istedim. İkimiz de memur maaşı alıyoruz. Böyle bir evin masraflarını karşılamak...” Başını salladı. “Ama aile kurmaktan bahsediyorduk. Bu yüzden evi elinde tutmak istedi. Belki bir firmada iş bulurum dedi. Columbia’da okumuştı. Yani özel sektörde çok daha iyi ücret alabilirdi.”

“Neden öyle bir işe girmedi?”

“İşine önem veriyordu. Ben de öyleyim.”

Marina başıyla onayladı. “Anlıyorum. Ben de aynıyım. Gazeteciler genelde para için çalışmazlar.”

“Bir ay önce Hunter borcuna çözüm bulduğunu söyledi.”

“O çözümün ne olduğundan bahsetti mi?”

“Hayır. Ama biliyordum. James Ellis. Çözümü oydu.”

Marina zorlukla yutkundu. “Başkan adayı mı?”

“Evet. Adam Swiss United’in bir müşterisi.”

“Emin misin?”

Agnes onayladı. “Hunter söyledi. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ellis’in hayranıydı. Aday olarak yani. Ellis’in offshoreda para zulaladığı ortaya çıkarsa kazanma şansı yok olur diye endişe ediyordu.”

“Tamam. Yani James Ellis’in ona bu araştırmayı gizli tutması için para verdiğini düşünüyorsun. Bunu mu demek istiyorsun?”

“James doğrudan bir şey yapmadı.”

“Yanında çalışan biri?”

“Oğlu.”

Marina kıpırdamadan oturdu. Kalorama’daki trafiğin sesini, komşunun kapısının gıcirtısını duyabiliyordu. Birisi dışarıda ızgara yapıyordu. Kızaran bifteğin çarpıcı kokusu burun deliklerine doldu ve yukarıdaki solmuş yapraklar rüzgârla dağıldı.

“Oğlu mu?”

“Grant Ellis. Hunter’ın beni terk ettiğini düşünüyordum ya. Bilgisayarına girdim. Şifresi falan var bende. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama beni aldatıp aldatmadığını bilmek istiyordum sadece. Kulağa deli gibi geliyor mu?”

“Hayır. Onu ben de yaptım.”

Agnes’in alnı rahatladı. “Değil mi? Bence hepimiz yaptık.”

“Peki ne buldun? Grant Ellis hakkında yani?”

“Buraya uçakla gelip Hunter’la öğle yemeği yemiş. Bir hafta sonra Hunter’ın banka hesabında çeyrek milyon belirdi.”

“Ve bu paranın Ellis ailesinden geldiğine emin misin?” Marina her kelimeyi yavaşça ve dikkatle söyledi. Artık yanlış anlamalara mahal veremezdi.

“Evet. Grant adına kayıtlı sınırlı sorumlu bir şirketten gelmişti. Offshore elbette.”

“Bunu Hunter’a sordun mu?”

“Hunter bana eski bir tanıdığının ek iş teklif ettiğini söyledi. Bir tür danışmanlık işiymiş. Kim olduğunu söylemedi. Ajandasına baktığımı bilmiyordu. Ve tabii banka kayıtlarına.”

“Belki yasal bir danışmanlık işiydi. Değil mi? Bu mümkün değil mi?”

Agnes kaşlarını kaldırdı. “İki yüz elli milyon dolarlık? Bu para Hunter’ın yıllık kazancının dört katı.”

“Belki kampanya içindi?” Marina sesindeki umutsuzluğu duyabiliyordu. “Ya da belki Grant onu şirketi için işe almıştı. Vergi uzmanlarına ihtiyacı var.”

Agnes kaşlarını çatı. “Hunter’ın Swiss United’in içinde bir kaynağı vardı. Ellis’in orada parası olduğunu biliyordu. Ardından Ellis ona ödeme yaptı ve bir hafta sonra kaynağı öldü. Bu bana danışmanlık işiymiş gibi gelmiyor. Grant Ellis bir devlet memuruna muhbirin kim olduğunu söylemesi karşılığında ödeme yapmış gibi geliyor.”

“Sonra da Duncan kurcalamaya, sorular sormaya başlıyor.”

Agnes’in dudakları titredi. “Nefret ettiğim kısım da bu. Hunter kötü bir insan değildi. Birisini öldürmeyi amaçladığını gerçekten düşünmüyorum. Düşünüyorum da belki... belki araştırmayı bırakmasını istedi sadece. Bu kadardı.”

“Biliyorum,” dedi Marina sessizce. “Sorun değil. Anlıyorum.”

Agnes’in gözleri yaşlarla doldu. “Öldü, değil mi? Onu da öldürdüler.”

“O kadarını bilmiyoruz.”

“Bu araştırmaya üç metre yaklaşan diğer herkes öldü.”

“Belki korkmuştur. Belki saklanıyordur.”

“Saklanıyor mudur? Ne bekliyor ki? Ellis’in bir yere gittiği yok. Amerika Birleşik Devletleri’nin başkanı olacak. Her şeyden sıyrılacak. Ve ne var biliyor musun? Bilen... onu yok edebilecek tek kişi... Hunter. Onu elbette öldürdüler. Sen öldürmez miydin?”

“Tek kişi o değil. Hâlâ bilgisayarına erişebiliyor musun? Banka hesaplarına falan?”

Agnes elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Niye ki? Polise mi gideceğim? Polise güvenmiyorum.”

“Ben de. Bu yüzden bunların hepsini yayımlamak istiyorum. Bilgi kamuya açıldıktan sonra Ellis tutuklanacaktır. Swiss United’daki bankacılar da. Ancak böyle güvende oluruz.”

“Hunter yaşıyorsa onu da tutuklarlar.”

Marina başını salladı. “Evet. Muhtemelen tutuklarlar. Ama tutuklanması ölmüş olmasından iyidir.”

Agnes duraksadı. “Beni koruyabilir misin?”

“Deneyeceğim.”

“Nasıl? Sana neden güveneyim?”

“Bunun için.” Marina çantasından USB’yi çıkardı. “Duncan Sander’ın Schmit & Muller adlı avukatlık ofisinde bir muhbiri vardı. Bu adamlar Swiss United için çalışan avukatlar. Ölmeden önce Paris’te muhbiriyle görüştüm. Ve bana bunu verdi. İstersen sana gösteririm. İçinde bankadan gelen finansal bilgiler var.”

“Yani sen de en az benim kadar ölüsün.”

“Temel olarak, evet.”

“Ne istiyorsun?”

“Her şeyi. E-postalar. Telefon kayıtları. Ajandalar. Ve hesap özeti. Ve hepsi şu anda lazım.”

Zoe

Kırmızı ışık bozuktı. Tüm yol boyunca yansa da Zoe yakıta ihtiyacı olmadan dağlardan çıkmıştı. Lyon'a yaklaşırken motor öksürmeye başladı. A7'nin dışındaki bir BP istasyonuna girdi. Orada, kasanın arkasındaki tezgâhtardan başka kimse yoktu. Yine de arabadan çıkarken Zoe'nin kalbi deli gibi atıyordu. Dağlardan çıktığından beri yol boş olsa da hâlâ takip edildiği hissini atamıyordu.

O öldü, dedi kendine. Julian White'in ölüşünü izledin.

Ama diğerleri de vardı. Her zaman başkaları da olabilirdi. Swiss United'da işe ilk başladığında asistanlar hep bu konuda fısıldaşıyorlardı; kendi şehir efsaneleri ya da peri masalları gibiydi. *Şirket casusları*, karşısındaki masada oturan Jacqueline böyle demişti. *Gözcüler*, demişti Matthew. Zoe onları telefonları dinleyen ve telefoto lenslerden fotoğraflar çeken kayak maskeli adamlar olarak hayal etmişti. Şimdiyse her gün gördüğü insanlardan olduklarını anlamıştı. Ev sahibin. Eski erkek arkadaşın. Ev arkadaşın. Birkaç dakika önce vadesiz hesabındakileri Cayman Adaları'ndaki bir bankaya transfer etmene izin veren banka memuru. Bir bedel karşılığında herkes satın alınabilirdi. Ve Swiss United'ın ikinci kez düşünmeden ödeme yapabilecek, bitmek bilmez rezervleri vardı.

Zoe benzinin ücretini nakit ödedi. Garsonluk bu yüzden iyi olmuştu. Küçük miktarlı faturalar için el altından ödeme almış, aldıklarını da bir banka hesabına yatırmak yerine parasının geri kalanıyla beraber yatağının altındaki spor çantasının içine koymuştu. Geçen altı ayda banka hesabını yavaşça boşaltmıştı. Bir

keresinde iki yüz euro, başka sefer bin euro çekmişti. Bunu yapmasını söyleyen Arthur'du. İlk başta Zoe'ye paranoyakça, gereksiz gelmişti. Şimdiyse minnettardı. Cenevre'den ayrıldığında vadesiz hesabında yalnızca sekiz yüz euro kalmıştı. O sekiz yüz euro olmadan da yaşayabilirdi.

Kasanın arkasındaki adam ona bakıyordu. Zoe benzinin ücretini sayarken adamın yuvarlak ve parlak gözlerini üzerinde hissetti. Mağazanın içi soğuk olsa da adam gömleğinin altında terliyordu. Kafasının arkasındaki televizyonda yerel bir haber kanalı açıktı. Sunucu bir araba kazasından, failin çarpıp kaçtığından bahsediyordu. Bir çocuk ölmüştü. Zoe camdan dışarı baktı. Peugeot'sunun ön tarafındaki göçük açık bir şekilde görülebiliyordu. Adamın gözlerini kendi gözlerinde, elmacık kemiklerinde, burnunda hissetti. Belki Zoe'yi beğenmişti sadece. Belki de televizyondaki tarife uyup uymadığını kontrol ediyordu. Birkaç ay önce bunu umursamazdı; erkekler ona sürekli bakıyordu ne de olsa. Şu andaysa hiçbir şeyi umursamamayı göze alamazdı. İhtiyacı olan son şey bu adamın polisi aramasıydı. Gözlerini kaldırmadan parayı tezgâhın üzerinde kaydırды. Adam parayı alırken parmak uçlarının birbirine değdiğini hissetti ve omurgasından elektrik geçiyor gibi oldu.

Hızla arabaya koştu. Kontağa anahtarı takarken elleri titriyordu. Telefonu çaldığında geri geri giderek arabayı benzin istasyonundan çıkarıyordu. Arayan numara Paris'tendi, tanımadığı bir numaraydı. Benzincinin içinde tezgâhtarın telefonda olduğunu görebiliyordu.

"Alo?"

"Zoe, benim." Arthur'un sesini duyunca Zoe'nin bedeni rahatlamayla birlikte titredi.

"Neredesin? Seni arayıp durdum ve..."

"Paris'teyim. Lüksemburg'da kalmam güvenli değildi."

"Orada olduğunu biliyorlar. Dairene gidemezsin. Jonas Kläuser seni arıyor."

“Biliyorum. Dairemde zaten.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sokağın karşısındaki oteldeyim. Onu pencereden görebiliyorum. Yanında korumaları var. Evin hemen önünde duruyorlar. Sen neredesin? Güvende misin?”

“Hayır.” Zoe ağlamaya başladı. “Arabayla Paris’e geliyorum. Ama Arthur, bir kaza oldu.”

“İyi misin? Yaralandın mı?”

“Evet. Yani, evet iyiyim. Ama...”

“Şimdi söyleme. Dikkatle dinle Zoe. Owen Barry’yle konuştum. Haberlerin hepsi New York saatine göre gece yarısında yayımlanacak. Yalnızca birkaç saat sonra. Onlar yayımlandıktan sonra Swiss United ve Schmit & Muller’daki üst düzey kişilere tutuklama emrinin çıkarılması an meselesi olacak.”

“Bu olana kadar günler geçebilir. Hatta haftalar.”

“Sanmıyorum. Fark etmeyecekler, o yüzden kaçmaya vakitleri olmayacak. Owen bir gün içinde olabileceğini söyledi.”

“Öyleyse ne yapacağız? Tutuklamalar başlayana kadar?”

“Hayatta kalacağız.”

“Deniyorum. Nereye gideyim?”

“Owen bize Paris’teki *Le Monde* ofisine gitmemizi söyledi. Simon Cressy diye biri var, birlikte çalışıyorlar. Orada güvende olacağımızı söyledi.”

“Ona güveniyor musun?”

“Güvenmek zorundayız.”

“O zaman seninle orada buluşuruz?”

“Evet. Klauser dairemde çıkana kadar ben bu otelde kalacağım. Tüm gün orada duramaz.”

“Lütfen dikkatli ol, Arthur.”

“Olacağım. Seni seviyorum, Zoe.”

“Ben de seni seviyorum.”

“Yakında görüşürüz.” Hat koptu. Zoe telefonu yolcu koltu-

ğuna fırlatıp benzin istasyonundaki tezgâhtara son bir kez baktı. Adam gözlerini ona dikmişti. Emniyet kemerini takmaya dahi yeltenmeden geri vitesle takarak ayağını gaz pedalına bastırdı. Paris'e vardığında hava aydınlanıyordu. Gazeteler stantlara çıkmış olmalıydı. Yakıt deposu doluydu ve o an için peşinde kimse yoktu. Şimdilik bu işi başarıyla bitirmiş sayılırdı.

Marina

Kalorama Yolu karanlıktı; yalnızca ürkütücü, sarımsı parlaklık yayan seyrek sokak lambalarınca aydınlanıyordu. Artık çoğu komşu ışıklarını söndürmüştü. Burası küçük çocukları olan tek çocuklu ailelerin yaşadığı sessiz bir bloktu. Sokak boyunca çoğu banliyöde görülen çeşit çeşit arabalar park edilmişti: Subaru Forester'lar, Volvo Cross Country'ler, Toyota Sienna'lar. Lacrosse sopaları, meyve suyu kutuları, hafta sonu bavulları için yapılmış arabalar. Biri hariç. Hunter Morse'un evinin tam karşısında renkli camlı siyah bir sedan vardı. İçini göremese de Marina sürücü koltuğunda birisinin olduğuna emindi. Ve Marina onu izlerken adamın da kendisini izlediğini biliyordu.

Marina telefonunu eline alıp Owen'in numarasını çevirdi.

"Selam," dedi Owen, telefonu açtığı anda. "N'aber?"

"Beni buraya kadar takip etti."

"Başkente mi?"

"Evet. Arabası Morse'un evinin dışında duruyor."

"Tamam Marina, oradan ayrılmalısın. Herif özel dedektif. Eskiden polisti. Bir süredir James Ellis'in maaş bordrosunda o da var."

Marina çenesini sıktı. Sokağa baktı. James'in kendisini takip ettirdiğine şaşırılmamıştı. Ama Hunter Morse'u ziyaret ettiğini öğrendiğinde işler hızla çirkinleşmişti.

"Owen?" dedi Marina. Parmak uçlarında yükselerek sedanın yanında park halinde olan arabaya baktı. "Ya komşu yanılıyorsa? Ya gördüğü araba bir Honda Element ise? Şu anda o arabaya bakıyorum. Kutu gibi. Kia'ya çok fazla benziyor."

Owen kıkırdadı. “Bu konuda senden çok öndeyim. Arkadaşım da aynı şeyi düşündü. Meğerse New York plakalı, son haneleri 434 olan mavi bir Honda, Duncan’ın öldüğü güne kadar birkaç kere New York ve Connecticut arasında gidip gelmiş. Bir de şu var: Eski bir SEAL* olan Charlie Platt tarafından ikinci el olarak alınmış. Adam eğitilmiş bir keskin nişancı. Hâlâ Ellis’le bağlantısını kuramadık ama...”

“Kuracağız. Nasıl yapacağımı biliyorum,” dedi Marina, daha fazla açıklamadan. “Kapatmam lazım. Ellis burada olduğumu biliyor. Gönderdiğimiz dosyaları aldın mı? Morse’un e-postalarını ve ajandasını.”

“Aldım. Haber bir saate çevrimiçi olur. Christophe Martin seni ICIJ genel merkezinde bekliyor.”

“Teşekkürler, Owen.”

“Güvende ol, Marina.”

Marina telefonu kapattı. Agnes kapıda durmuş onu izliyordu.

“Seninle gelmem gerektiğine emin misin?” diye sordu tereddütle.

“Burada kalamazsın. Güvenli değil.”

“Ama ya...” Agnes dudağını ısırıldı.

“Agnes, o dönmeyecek. En azından şimdilik. Tamam mı?”

“Biliyorum. Bunu biliyorum.” Yine de kapının eşiğinden kıpırdamadı.

“Bak, seni korkutmak istemiyorum ama sokağın karşısında bir araba var. Bizi izliyor. Ön kapıdan çıkarsak başımız belaya girecek.”

Agnes kaşlarını çatı. “Emin misin? Herhangi biri olabilir.”

“Değil. Bu konuda bana güven. Arka bahçeden çıkmamızın bir yolu var mı?”

“Sayılmaz. Yani, komşu evden ayıran bir çalı çit var. Belki eğilerek geçebileceğimiz bir yeri vardır.”

Arabanın kapısı açıldı. Sürücü dışarı çıktı. Adam tamamen

* ABD Donanması özel kuvvetlerine verilen ad. (ç.n.)

siyah giyinmişti, siyah bir şapka yüzünü karartıyordu. Marina hızlı bir nefes aldı ve pencerenin önünden çekildi.

“Gitmemiz lazım. Hemen.”

Agnes’a doğru koşarak onu koridora ittirdi. Hiç konuşmadan arka kapıdan tuğla verandaya çıktılar. Basamaklara ulaştığında Agnes’ın ayağı takıldı ve çimlerde dizinin üstüne düştü. Ön kapının açılıp kapandığını söyleyen nazik çan sesini duyduklarında Agnes korkuyla ciyakladı. Marina arkasını dönüp Agnes’ı bileğinden yakaladı ve onu ayağa kaldırdı.

Marina çitte bir aralık gördüğünü düşünerek oraya doğru koştu.

“Hayır!” dedi Agnes arkasından tıslar gibi. Bahçenin uzakta-ki bitişini işaret etti. “Orada.”

“Şimdi gitmeliyiz!”

“Güven bana. Buradan.” Agnes, Marina’yı dirseğinden tutup ikisini de karanlığın içine itti.

“Acele et,” diye fısıldadı Agnes ve Marina’yı sertçe çalı çitle- rin içine itekledi. İnce bir dalın sivri ucu yanağını kesince keskin bir acı hissetti. Yüzünü ellerinin arasının alıp vücudunun tüm kuvvetiyle dalların arasındaki küçük aralıktan geçti.

Diğer tarafa çıktığında kendini bir komşunun sineklikli ve- randasıyla karşı karşıya buldu.

Agnes hızla merdiveni tırmandı, arka kapının önünde durdu ve paspasın ucundan tutup çekti. Altından bir anahtar çıkardı.

“Bir arkadaşım,” diye fısıldadı, kapıyı açmaya çalışırken. “Dı- şarıda olduğunda bizden kedilerini beslememizi istiyor.”

“Arka bahçende biri var. Çabuk ol.”

Agnes telaşla kapı kolunu salladı. Kapının sonunda açıldığını duyduğunda Marina kaçmak üzereydi. İki kadın düşer gibi eve girdiler. Marina elleri titreyerek kapıyı arkalardan kapattı.

“Arkadaşın evde mi?” diye seslendi koridora doğru yürüyen Agnes’in arkasından. Omzunun arkasından baktığında arka bahçede tek görebildiği karanlıktı.

“Belki,” dedi Agnes. “Muhtemelen uyuyordur. Ama anahtarını hep ön taraftaki masada bırakır.”

“Arabasını mı alacaksın?”

“Başka bir fikrin var mı?”

Marina donakaldı. Dışarıda birinin çalı çiti yardığını duydu. Dallar kırıldı, yapraklar karşı çıkar gibi hışırdadı.

“Yürü!” diye bağırdı Marina. Ön kapıya uçarcasına gittiler, Agnes antredeki masanın üzerinden anahtarları almak için zar zor durdu. Üst kattan boğuk ayak sesleri geldiğini duydular.

“Yarın ona açıklarım!” diye seslendi Agnes, ön taraftaki merdivenlerden zıplayarak inerlerken. Anahtarlığın üzerindeki düğmeye bastığında sokağın karşısında SUV aracın ışıkları yandı. “Arabası bu. Hadi.”

Agnes sürücü koltuğuna atladı. Marina yolcu tarafına geçip kapıyı kapattığında Agnes da motoru çalıştırdı. SUV sokaktan çıkarken tekerlekleri yola sürttü.

Agnes arabayı karanlık sokağa çıkarırken Marina omzunun üstünden arkaya baktı. Ön kapıdan bir adam çıktı. İki tarafa da baktı, ardından arabaya odaklandı. Olimpik engelli koşu atleti gibi alçak çitlerin üzerinden çeviklikle atlayıp onlara doğru koştu. Yola ulaştığında durdu.

“Silah!” diye bağırdı Marina, o sırada arabanın arka camı sağır edici bir gürültüyle parçalandı. Eli istemsiz hareket edip Agnes’i kendiyile birlikte aşağı çekti. İkisi de eğildi, araba döndü. Tekerlekler rahatsız edici bir çatırtıyla kaldırıma vurdu. Agnes yukarı doğru sıçradı ve direksiyona asıldı. Araba tekrar yola çıktı, Agnes da gazı iyice kökledi.

“Siktir, ucuz atlattık,” dedi Agnes, Kalorama Yolu’nun sonuna vardıklarında. “Nereden çıktı o adam?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Marina. “Beni buraya kadar takip ettiğini fark etmemiştim.”

“Bir dakika... Seni mi takip ediyordu?” Agnes, Marina’ya göz ucuyla baktı.

“Evet. Bundan bahsetmek için kötü bir zaman belki ama ben aslında Grant Ellis’le nişanlıyım. Ya da eskiden öyleydim.”

“Ne?” diye bağırdı Agnes. Kırmızı ışıkta geçtiğinde bir araba korna çaldı.

“Tanrım! Yola baksana. İCIJ’e canlı varalım yeter, olur mu?”

“Bana tam olarak kim olduğunu ve ne istediğini söylemezsen hemen arabayı kenara çekerim.” Agnes’in sesi elik gibiydi.

“Sana kim olduğumu söyledim. Gazeteciyim. Duncan Sander’la çalıştım. O öldürüldükten sonra ölümünü araştırmaya başladım. Bu sayede Hunter’a ulaştım. Ve ne yazık ki Ellis ailesine.”

“Bu kadar mı? Nişanlın hapse girecek olsa da haberi yazmak istiyor musun?”

“Bu hikâyenin yazılması gerek.”

Bir anlığına ikisi de sessiz kaldı. Agnes trafik ışığında durdu. Marina iki blok ötede İCIJ’in genel merkezini görebiliyordu. Saatine baktı: 10.45. Saat 11.00’i vurduğunda Owen, Ellis haberini yüklemiş olacaktı. İçinde her şey bulunacaktı. James Ellis’in offshore hesaplarda depoladığı milyonlar. Esad’la yaptığı işler. Adalet Bakanlığı’nın bir memuruna şantaj yapması. Ve Duncan Sander cinayetindeki yeri. Marina’nın Owen’e söylemediği tek şey Grant’in bu işe sandığından çok daha fazla karıştığıydı.

“Zor, değil mi?” dedi Agnes yumuşak bir biçimde. “Neden olduklarını düşündüğümüz kişiler çıkmıyorlar ki?”

“Çok zor,” dedi Marina ve ağlamaya başladı. Yüzünü elleriyle kapattı.

“Cesursun. Doğru şeyi yapıyorsun.”

Işık yeşile döndü. Agnes duraksayarak Marina’ya baktı.

“Devam et,” dedi Marina.

Agnes onayladı. Ayağıyla gaz pedalına basarken yüzünde küçük, kararlı bir ekşime belirdi.

Annabel

Lorenzo Mora, yedi metrelik parlak Donzi'sinin dümeninde duruyordu; siyah saçları teknesinin renkli ön camından görölüyordu. Annabel teknenin rıhtıma yaklaşmasını izledi. Alçak gövdesi karanlığı bir köpekbalığı gibi yardı. Rıhtımın kendisi pek aydınlık sayılmasa da dolunay vardı. Ondandır gelen ışık suyu dalgalandırıyor ve tekneyi ancak yan tarafına işlenmiş yazıyı görebileceği kadar aydınlatıyordu: *Caballo Oscuro. Kara At.*

Demirleme yerine yaklaştığında Lorenzo motoru kapattı. Yolcu koltuğundaki iri, sakallı adam teknedendir çalışılmış bir rahatlıkla indi. Lorenzo ona rıhtım halatını fırlattı. Sıcağa rağmen iki adamın üzerinde de rüzgârlık vardı. Annabel birinin ya da ikisinin silahlı olup olmadığını merak etti. Öyle olmasını umdu.

Annabel arkasına doğru baktı. Gece yarısını geçmiş olsa da Boca Chica limanı kalabalıktı. Son otuz dakikadır Lorenzo'nun şoförlü arabasında oturmuş, etrafı izleyerek Lorenzo'nun gelip kendisini almasını beklemişti. Merengenin hafif ve tatlı sesi ılık geceyi dolduruyordu. Limanın karşı tarafındaki, sazdan çatılı ve plastik sandalyeleriyle masaları kaldırıma yayılmış barın önünde insanlar oturmak için sıra bekliyorlardı. Dominik Cumhuriyeti'nin yoğun sezonuydu. Çiftler kol kola Calle Duarte'de dolaşıyorlardı. Çoğu turist gibi görünüyordu. Erkekler çok fazla Santo Libre içmekten sallanıyorlardı ve güneş altında golf oynamaktan yüzleri kızarmıştı. Kadınlar tiril tiril, çiçekli elbiseler ve evlerinde kullanamayacakları sandaletler giymişlerdi. Hiçbiri Annabel'i fark etmemişti. Bazıları sadece şöyle bir bakarak

* Dominik Cumhuriyeti'ne özgü bir tür müzik ve dans türü. (ç.n.)

arabanın yanından geçmişti. Yakınlıkları tuhaf bir şekilde ona güven vermişti. Birisi öldürmek üzere onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ettiyse şimdiye kadar yapardı diye düşünüyordu. Adam şu anda bekliyorsa bile burası onun için iyi bir yer değildi. Çok fazla insan vardı. Çok ortadaydı. Lorenzo'nun şoförü silahlıydı. Eğitimli bir katil vaktini beklerdi. Belki Annabel bir otel odasındaiken harekete geçerdi. Ya da geceleyin sessiz yolda tek başına araba sürerken.

Artık Lorenzo burada olduğuna göre şimdilik güvendeydi. Elbette Lorenzo Mora gibi bir adama sırtını dayamak tehlikeliydi. Ama Matthew ona güvenmişti, o yüzden Annabel de güvenecekti. Kısa süreli kararlarının uzun süreli sonuçlarını düşünme lüksü yoktu. Sadece sabaha kadar hayatta kalmak istiyordu.

Annabel, Mercedes sedanın arka koltuğundan çıkarken Lorenzo ona el salladı. Rıhtıma doğru uzun adımlarla yürürken Annabel birkaç yayanın ona baktığını fark etti. Lorenzo'nun bir tür yerel ünlü olduğunu anladı. Cane Bay'in Şeker Kralı. Isla Alma'daki Adam. Yerel rıhtımlarda ne sıklıkla gözüktüğünü merak etti. Çok fazla olmadığını tahmin ediyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Gelmen büyük nezaket.”

“Ne demek. Annabel, bu Maurizio. Bavulunu taşımana yardım edecek.”

Maurizio başını salladı.

“Teşekkürler,” dedi Annabel, ona bavulunu verdi.

“Mayo getirdin mi? Adada şnorkelle yüzülecek müthiş yerler var.”

“Korkarım tatil için hazırlanmadım.”

Lorenzo güldü. “Tahmin etmiştim. Binsene. Evde seni rahat ettirecek bir şeyler buluruz.”

Maurizio, Annabel'e elini uzattı ve böylece tekneye bindi. Sonra adam halatları çözüp arkasına atladı. Lorenzo vites attı ve teknenin motoru çalıştı. Çok geçmeden suya açıldılar.

“Adaya birkaç dakika kaldı,” dedi Lorenzo. O kadar karanlıktı ki Annabel suyun nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını seçemiyordu. Limanın çevreye yayılan ışığı giderek kayboluyordu. Yukarıda gökyüzü yıldızlarla kaplanmıştı.

“Böyle gece yarısı geldiğim için çok üzgünüm,” dedi Annabel. “Deli olduğumu düşünüyor olmalısın. Cenevre’deki havaa-lanında birinin beni takip ettiğini düşününce panikledim. Başka nereye gideceğimi bilemedim.”

Lorenzo başım salladı. Onu gördüğüne şaşırdıysa bile belli etmiyordu.

“Sana söylemiştim; buraya her zaman gelebilirsin. Matthew yardıma en çok ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etti. Benim kültürümde böyle şeyler unutulmaz.”

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Ne olduğuna bağlı.”

“Matthew’ün Adalet Bakanlığı için muhbirlik yaptığını biliyor muydun?”

Lorenzo tepki vermedi.

“Belki doğru değildir,” diye düzeltti kendini Annabel. “Adalet Bakanlığı’ndan biriyle konuşuyordu. Onlara herhangi bir bilgi verdi mi bilmiyorum. Kazadan hemen önce bu adamla buluşması gerekiyordu. Belki de bilgi bankadan asla çıkmasın diye öldürülmüştür.”

“Bunu nasıl öğrendin?”

“Kişisel bilgisayarı bende.”

“Şu anda yanında mı?”

“Hayır. Bir arkadaşımda bıraktım.”

“Arkadaş mı?”

“Londra’dan. Ama öldü.”

Lorenzo dönüp ona baktı. “Arkadaşın öldü mü? Emin misin?”

Annabel düşünürken duraksadı. “Hayır. Değilim. Ama ba-

şına bir şey geldi. Amerika'ya gitmeden önce onunla Heathrow'da buluşmam gerekiyordu. Ama beni tam uçağa binmek üzereyken aradı. Matthew'ün görüştüğü memur olan Hunter Morse'un rüşvet aldığını söyledi. 'Onunla buluşmaman gerek,' dedi. Sonra bir gümleme duydum ve hat düştü."

"Bu ne zaman oldu?"

"Ben Cenevre Havaalanı'ndayken. Birinin takip ettiğini görmemin hemen ardından. İsviçre'den ayrılmam gerektiğini biliyordum ama nereye gitsem bilemedim. Matthew burada, senin yanında güvende olacağımı söylemişti. Miami'ye giden bir uçak görür görmez atladım."

"Doğru kararı vermişsin."

"Teşekkürler. Çok kibarsın. Matthew'e ne için borçlandıysan şu anda kesinlikle karşılığını ödüyorsun."

Annabel rıhtımı ve ilerisindeki iyi aydınlanmış plajı görebiliyordu. Kumsalın bittiği yerde taş bir duvar vardı ve onun arkasında yaprakları dam yapmakta kullanılan palmyeler duruyordu. Kumsala, duvarın önüne düzenli aralıklarla adamlar yerleştirilmişti. Annabel uzaktan bile adamların otomatik silahlar taşıdığını anlayabilirdi. Titredi. Sudaki rüzgâr sertti. Yüzüne suyun hafifçe çarptığını hissetti, dilinde tuzun tadını aldı.

Annabel bir keresinde *Town & Country* dergisinde, Isla Alma'daki Mora ailesi tarafından işletilen özel bir kulüp olan Cane Bay'i okumuştı. Dergiye göre kulüp ana bir ev ve Cane Bay'deki kayalıkların üzerinde duran otuz villadan oluşuyordu. Villaların en büyüğü olan Casa Blanca, Lorenzo Mora'nın özel mülküydü. Diğerlerini üyeler istedikleri zaman tutabiliyordu ve onların Karayipler'deki en lüks otellerden bile iyi olduğunu söyleniyordu.

Cane Bay üyeliği gizliydi; içlerinde devlet başkanları, ünlüler ve uluslararası sanayi önderleri olduğu iddia ediliyordu. Misafirlik kuralları sıkıydı ve şimdiye kadar adaya yalnızca birkaç

yabancı girebilmişti. *Town & Country*'deki resimler bir dergiye basılan ilk görüntülerdi. Annabel, Casa Blanca'nın iki sayfa büyüklüğündeki muhteşem taş teraslı sonsuzluk havuzunu, arkasındaki panoramik Karayip Denizi görüntüsüyle karışan parlak deniz yeşili suyunu hâlâ hatırlıyordu. Fotoğrafta Lorenzo beyaz bir şezlonga uzanmıştı, bacaklarını birbirinin üstüne atmıştı ve elleri başının arkasındaydı. İki yanında iki tane tanınmış aktris vardı; onların üzerinde mayo yerine yere kadar uzanan balo elbiseleri vardı. Lorenzo da smokin ve Cane Bay logosuyla süslenmiş siyah terlikler giymişti. Dudaklarında ufak bir gülümsemeyle doğrudan kameraya bakmıştı. Şansının son derece farkındaydı. O zaman Annabel'e bir Slim Aarons fotoğrafını hatırlatmıştı: Lüks ve zarıftı; Annabel'in artık var olmadığını düşündüğü bir yaşam stilini gösteriyordu. Bir gün Lorenzo Mora'nın kocasının müşterisi olacağı ya da kendisinin bu seçkin yeri ziyaret edeceği aklına dahi gelmemişti. Cane Bay'in uyuşturucu parası sayesinde varlığını sürdürdüğü ve otomatik silahlı adamlar tarafından korunduğu aklına gelmemişti. O zamanlar Annabel'in aşırı zenginlerin dünyası hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Annabel kendini teknenin deri koltuğuna bıraktı. Gözlerinin kapanmasına izin verdi. İçindeki son enerjinin de bittiğini hissetti. Isla Alma'ya varmıştı. Burası elinde kalan son sığınaktı. Bundan sonra gidecek bir yeri yoktu. Tuhaf bir huzur hissi geldi. Belki de Lorenzo Mora, Jonas Klauser için çalışıyordu. Belki sabaha ölmüş olacaktı. Ama en azından artık kaçmayacaktı. Bir gün daha kaçtığını hayal edemiyordu.

“Bitkin görünüyorsun.”

“Öyleyim. Kusura bakma. Çok uzun bir gündü.”

“Burada güvende olursun. Bu gece dinlenmelisin. Sabah konuşuruz. Sanırım her şeyi anlamlandırmana yardımcı olabilirim. Ama öncelikle Isla Alma'ya hoş geldin.”

Annabel doğruldu. Teknenin yan tarafının demir atma yerine vurduğunu hissetti. Rıhtımda telaşlı bir hareketlilik vardı. Birbirine benzer kargo pantolonları giymiş dört adam Maurizio'nun rıhtım halatını bağlamasına yardım etti. Biri Annabel'in elini tutup onu kaldırdı. Bir anlığına manzarayı içine çekerek kıpırdamadan durdu. Plaj ayışığında parıldıyordu, toz halindeki kumlar inci rengindeydi. Palmiye ağaçları hışırdıyor, kurbağalar şarkı söylüyordu. Tepedeki yıldızlar şimdi daha parlaktı sanki ve hava yasemin kokuyordu.

Burası cennet, diye düşündü Annabel. Sonra sırtından silah sallanan bir koruma öne çıktı.

"Buenos noches, señora," dedi. "Size villanızı göstereyim."

Teklifte bulunmamıştı. Annabel ona başını sallayan Lorenzo'ya baktı. "Onunla git. Biraz dinlen. Sabah yanına gelirim."

* İyi geceler hanımefendi. (e.n.)

Marina

Saat öğlen 12.01'di. Haberler dünyanın her yerinde yayımlanmıştı.

Marina, ICIJ ofisindeki bilgisayar monitörlerinden oluşan sıranın önünde durarak başlıkları okudu. Solunda Agnes duruyordu, sağındaysa Christophe Martin vardı. Üçü de sessizdi. Arkalarındaki telefonlar senfoni halinde acı acı çalıyorlardı.

“TARİHİN EN BÜYÜK VERİ SIZINTISI,” yazmıştı *Wall Street Journal*. “AVUKATLIK BÜROSUNUN İÇİNDEKİ BELGELER OFFSHORE HESAPLARDA GİZLENEN TRİLYONLARI AÇIĞA ÇIKARDI.”

“LÜKSEMBURG'DAKİ BİR AVUKATLIK BÜROSUNDAN SIZAN VERİ, KARTELLERİN PARALARINI NASIL SAKLADIĞINI GÖSTERİYOR,” diyordu *El País*.

“PUTİN OFFSHORE HESAPLARDA MİLYONLAR SAKLIYOR,” yazmıştı *Moscow Times*. “BRATVA'YLA, OLİGARKLARLA, DİĞER DÜNYA LİDERLERİYLE YASADIŞI İLİŞKİLER.”

“ESAD AİLESİNİN KİŞİSEL BANKACISI JONAS KLAUSER'LA TANIŞIN,” demişti *Financial Times*. “VE ONLARIN PARALARINI AKLAYAN KORUMA FONU YÖNETİCİSİ FARES AMİR'LE.”

“İKİ ÖZEL BANKACININ ÖLÜMÜ GÖZLERİ İSVİÇRE BANKASI SIZINTILARIYLA BAĞLANTILARINA ÇEVİRDİ,” diyordu *Le Monde*.

Ve sonra, sondaki ekranda *the Deliverable*'ın ön sayfası görünüyordu.

“SIZDIRILAN İSVİÇRE BANKASI BELGELE-
Rİ JAMES ELLIS’LE BEŞŞAR ESAD ARASINDAKİ
BAĞLANTIYI AÇIĞA ÇIKARDI,” diyordu. “ELLIS, BU
OLAYI ÇÖZMEYE ÇALIŞAN GAZETECİ DUNCAN
SANDER’IN ÖLÜMÜNÜN ŞÜPHELİSİ.”

Marina başlığın altındaki resmi gördüğünde yüzünü buruş-
turdu. Fotoğrafta James ve Grant Ellis, Marina’nın hatırlaya-
madığı bir adamla yan yana yürüyordu. Öne doğru eğilerek kü-
çük yazıyı okudu: *James Ellis, oğlu Grant Ellis ve Swiss United’da*
özel bankacı olan Julian White’la Cenevre’de.

“Tanrım, çok güzel bu,” dedi Christophe. “Araştırmacı ga-
zetecilik için ne büyük zafer. Bu işi bunca yıldır yapıyorum, hiç
böyle bir şey görmedim.”

Karşı taraftan bir personel Christophe’a el işareti yaptı.
“Emniyet müdürü telefonda.”

“Affedersiniz,” dedi Christophe, telefona gitmeden önce.

“Burada Hunter hakkında bir şey yok,” diye fısıldadı Agnes,
Marina’ya.

“Biraz zaman tanı,” dedi Marina. Bir elini Agnes’in omzuna
koydu. “Bunlar yalnızca öncü haberler. Günlerce yenileri gel-
meye devam edecek. Hatta daha uzun sürecek.”

“Onları ne zaman yakalayacaklar? Ellisleri yani?”

“Yakında. Eminim yapabildikleri kadar hızlı çalışıyorlardır.”

“Ülkeden kaçmaya çalışmazlar mı?”

Marina kaşlarını çattı. “Sanmıyorum. Ellis kamuya mal ol-
muş biri. Nereye gidecek ki?”

“Ya Grant?”

Marina’nın cevap vermeye vakti oldu. Christophe yüzünde
acı çeker gibi ifadeyle onlara doğru geldi. Agnes’a döndüğünde
ne diyeceğini ikisi de biliyordu.

“Hayır,” diye mırıldandı Agnes.

“Çok üzgünüm, Agnes. Hunter’ı buldular.”

“Ne olmuş?” diye fısıldadı Marina.

“Kendini vurmuş. Ya da öyle diyorlar. Bir arkadaşının garajındaymış. Arkadaşı şehir dışındaymış. Bundan fazlasını bilmiyorum.”

Agnes feryat etti, sesi gürültülü ofisi kısa süreliğine sessizliğe boğmaya yetti. Marina ona uzandı ve sarıldılar. Ağlarken Agnes’in tüm vücudu sarsılıyordu. Marina ona tutundu, en kötüsü geçene kadar dik durmasını sağladı.

“Onu öldürdüler, Marina. Onlar yaptılar, öyle olmalı. O asla... Hunter asla...”

“Soruşturma yürütülecek,” dedi Christophe. “Bu konuda size söz veriyorum.”

Marina sessizdi. Söyleyecek tek kelimesi yoktu. Hunter Morse tetiği çekse de çekmese de Agnes haklıydı. Onu Ellisler öldürmüştü. Tıpkı Duncan’ı öldürdükleri gibi. Ve önsezisi ona Matthew Werner’ı, Fatima Amir’i ve Omar Khoury’yi öldürdüklerini de söylüyordu. Ve CIB’deki bankacısı. Başka kaç kişi vardı? Marina gözlerini kapadı. Midesinin karşı çıkar gibi bulandığını hissetti.

“Affedersiniz,” diye mırıldandı ve tuvalete koştu. Kusmak üzereyken tam zamanında tuvalet bölmesine vardı.

Bitirdiğinde sert, karo zeminde dizlerinin üzerine çöküp ağladı. Tuvaletin duvarları kâğıt kadar inceydi. Marina ofisin gürültüsünü, çalan telefonları, konuşan gazetecileri ve vızıldayan televizyonları duyabiliyordu. Eğer onları duyabiliyorsa onlar da Marina’yı duyabiliyor olmalıydı. Ama aldırış etmedi. Avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı, ellerinden birinin üzerindeki deri kalkana ve kanamaya başlayana kadar yumruğunu bölmenin metal kapısına vurdu.

En sonunda yumrukları hissizleşip ciğerleri ağrıdığına durdu. Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Lavaboya doğru yürüyüp yüzüne su çarptı. Ağzım yıkadı. Saçını geri atarak bileğinde du-

ran bir lastik tokayla topladı. Teni lavabonun halojen ışığında parlıyordu. Hatırladığından yaşlı görünüyordu. Yanakları solgundu, kemiklerine kadar çökmüştü. Gözlerinin altında derin kırışıklar belirmişti. Parmak eklemlerinden kan damlıyordu ama kesiği hissetmiyordu. Elini musluğun soğuk suyuyla yıkadıktan sonra savaşmaya hazır bir halde ofise döndü.

Zoe

Zoe alnını cama yaslayıp Tuileries'ye doğru baktı. Ağaçlar kardan dolayı beyazlamıştı. Erken sabah ışıyla parlıyorlar, Noel süslemeleri gibi çevreyi aydınlatıyorlardı. Boynunu eğerse solunda koyu gri çatısı şafağın içinde kaybolan Louvre'u görebilirdi. Sağındaysa ufku tek bir sivri uç gibi delen Eiffel Kulesi vardı. Balkona gidebilmeyi diledi. Zoe hep birinci arrondissement'da kalmak istemişti. Şu anda hemen yan binada olan Le Meurice Otel'i'nin Paris'e tepeden bakan balkonlu büyük süitlerini tercih ederdi. Âşıkların tuttuğu türden süitler, diye düşündü Zoe; Arthur'la romantik buluşmaları her zaman kimseyi tanımadıkları ve kimsenin onları bulamayacağı şehirlerde olmuştu. Bruges. Ljubljana. Budapeşte. Ama Arthur'un arkadaşlarının, iş arkadaşlarının ve daha kötüsü karısının ailesinin olduğu Paris'te hiç görüşmemişlerdi.

Şimdiyse Zoe bir daha otelde kalıp kalamayacaklarını düşünüyordu. Ne zamana kadar Adalet Bakanlığı'nın ücretini ödemediği bu dairede hapis kalacaklardı? Buraya vardıklarında kapıdaki korumalar içeride kalmalarını söylemişti. Yürüyüş için aşağı inmek, balkonda sigara içmek yoktu. Çok tehlikeliydi. Hatta pencerelerden bile uzak durmalılardı. Sanki Tuileries'nin ağaçlarında saklanmış bir keskin nişancı Zoe'nin görünmesini bekliyordu. Zoe koruma hâlâ yerinde mi diye merak etti. Adı Joe bir şey olan yabani, asker tıraşlı, geniş omuzlu ve konuştuğunda şişen kötü bir boynu olan bir Amerikalıydı. Buraya var-

* Arrondissement, Paris'in bölgelerine verilen isimdir. Paris'te 12 tane arrondissement vardır. (ç.n.)

dıklarında ellerini arkasına bağlamış bir halde kapıda duruyordu. Belki geceleyin vardiya değiştiriyor, yerini başka bir koruma alıyordu. Kimse onlara bunun ne kadar süreceğini, ne zamana kadar kafesteki fareler gibi yaşayacaklarını söylememiştir. Zoe aylarca, hatta yıllarca sürebileceğinden şüpheleniyordu. Yaptıkların şeyin bedeliydi bu. İş arkadaşlarının geri kalanı gibi hapse girmek yerine onların aleyhine tanıklık edeceklerdi. Zoe artık hangisinin daha kötü olduğunu düşünüyordu.

Kapıya vuruldu. Zoe tereddüt etti; resmi işler için henüz çok erkendi. Arthur uyuyordu. Daireye geçen gece yarısı varmışlardı. Son dakika kararı olmuştu. Kimse onlarla tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. Sonsuza kadar *Le Monde* ofisinde kalamazlardı. Eve de gidemezlerdi; güvenli değildi. Bir otele giriş falan yapamazlardı. En sonunda Owen Barry, Adalet Bakanlığı'yla koruyucu gözaltı anlaşması konusunda pazarlık etmişti. Eğer Adalet Bakanlığı Zoe ve Arthur'un tanıklık etmesini istiyorsa onları canlı tutmaları gerekiyordu.

Yaptıkları şeyin gerçekliği yeni yeni dank etmeye başlıyordu. Dışarıdaki dünyaya göre Zoe Durand ve Arthur Maynard isimsiz kaynaklar olabilirdi. Ama şirketleri için üstlerindeki örtü ortadan kalkmıştı. Sızıntı onlardan kaynaklanıyordu. Ve bu da hayatlarının geri kalanı boyunca sırtlarında bir hedef tahtasıyla gezecekleri anlamına geliyordu.

Kapı tekrar çalındı, bu kez daha ısrarcıydı. Zoe, Arthur'un yatak odasında uyandığını duydu. Oturma odasına geçip anahtar deliğinden baktı. *Le Monde*'un editörü Simon Cressy'yi gördüğünde kapıyı açtı.

"Günaydın, Zoe," dedi Simon. Arkasında tanımadığı iki adam duruyordu. "Bu kadar erken rahatsız ettiğim için üzgünüm. Dinlenebildin mi?"

Zoe başını salladı. "Pek sayılmaz. Lütfen içeri girin."

Üç adam daireye girdi. Zoe oturmalarını işaret etti.

“Bu Adalet Bakanlığı’ndan Bill Hoden,” diye açıkladı Simon. “Ve Gelirler İdaresi’nden Mark Moyes.”

Arthur yatak odasının kapısında belirdi. Üstünde dün giydiği kıyafetler vardı; kot pantolon ve yakası düğmeli kırışık bir gömlek. Bu kıyafetlerle uyumuştı. Birisi yedek giysi getirmezse bu akşam da aynısını yapabiliirdi. Elini saçından geçirerek düzeltmeye çalıştı.

“Kusura bakmayın,” dedi ve Zoe’yi yanağından öptü. “Bu kadar erken misafirimiz olmasını beklemiyordum.”

“Davetsiz geldiğimiz için biz özür dileriz,” dedi Bill Holden. O da kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. Gömleği kırışmıştı ve yakasının bir tarafında hafif bir leke vardı. “Gece uçuşuyla geldik ve doğrudan daireye gelmenin en iyisi olduğunu düşündük. Açıksözlü olmak gerekirse Bay Maynard, Paris’teki güvenliğinizden endişeliyiz.”

“Biz de.” Arthur huysuzlukla homurdandı. “Daha yirmi dört saatten az süre önce Jonas Klauser’ın iki silahlı adamla birlikte evime girmesini izledim.”

“Bay Klauser için yakalanma emri çıktı. Ama muhtemelen bildiğiniz gibi bu, sizin ve Bayan Durand’in günlük hayata dönmeyenizin güvenli olduğu anlamına gelmiyor.”

“Hiç güvende olacağımızı da sanmıyorum.”

Holden başıyla onayladı. “Güvenliğiniz sadece bizim değil, birkaç hükümetin işbirliğine bağlı. Bildiğiniz gibi Lüksemburg’da ve İsviçre’de yasalar farklı. Bay Klauser bir Amerikan vatandaşı ancak Hans Hoffman’la Peter Weber değil.”

“Lüksemburg’daki kanun yaptırımına inancım yok,” diye cevap verdi Arthur. “Öyle olsa ilk başta onlara giderdim.”

“Anlıyoruz. Normalde Adalet Bakanlığı bu tür korumayı yalnızca bize doğrudan muhbir olarak gelenlere sağlar. Ama sizin durumunuzda neden basına gitmeye karar verdiğinizizi biliyoruz.”

“Sorun sadece Lüksemburg’daki yetkililer değil,” dedi Zoe. “Matthew Werner, Adalet Bakanlığı’na gitti. Ve öldü.”

“Bay Werner’ın trajik ölümü hain bir Adalet Bakanlığı çalışanının eylemlerinin sonucuydu. Sizi temin ederim böyle bir şeyin olmaması için yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz.”

“Hunter Morse yakalandı mı?”

“Hunter Morse öldü. Kendini öldürdü.”

Zoe, Arthur’un elini sıktı. “Bu berbat bir şey.”

“Ne yazık ki bir tek o değil. Dün Julian White’ın da cesedi bulundu.”

“Julian White mı? Swiss United’dan?” Zoe ismin boğazında takıldığını hissetti.

“Evet.”

“Ne olmuş?”

“Araba kazası. Cesedi Vaucluse Dağları’ndaki bir dağ geçidinde bulundu.”

Zoe kendi ağzından “Başka yaralanan var mı?” sorusunun çıktığını duydu. Julian hakkında konuşmaya devam etmek istemiyordu ama uygun bir tepki gibi gelmişti. Arthur’a yaslanarak bedenini onunkiyile sabitledi. Cesedi bu kadar çabuk bulacaklarını düşünmemişti. Hiç bulmamalarını ummuştu.

“Hayır. Arabasında yalnızmış. Kasti olduğundan şüpheleniyoruz.”

“Kasti mi?”

“İntihar yani.”

Zoe hızlı bir nefes verdi.

“Çok kötü,” dedi Arthur.

“Kötü, evet. Suikast ihtimalini elemedik elbette. İki vakada da. Soruşturmalar devam edecek.”

“Peki Matthew Werner’ın ölümü? O da araştırılıyor mu?” diye sıkıştırdı Arthur.

“Araştırılıyor.”

Zoe gözlerini kapadı. Arthur’un kolunun vücudunu iyice sardığını hissetti.

“İyi misiniz, Bayan Durand?”

Zoe onayladı. “İyiym. Sadece... Çok fazla insan öldü.”

“Tehlikeli bir işte çalışıyordunuz, Bayan Durand.”

“Artık bunu biliyorum.”

“Bu aşamada iki seçeneğiniz olduğunu düşünüyoruz. İlki Tanık Koruma Programı’na girmeniz. Size yeni kimlik, görünüş, pasaport temin edeceğiz. İsimleriniz bir daha sızıntıyla alakalı olarak basında yer almayacak.”

“Yine de tanıklık etmemiz gerekecek mi? Mahkemede ya da senatoda?”

“Evet. Ama bunu kimliğinizi koruyacak bir şekilde yapabiliriz.”

“Klauser zaten sızıntının kaynağı olduğumuzu biliyor. Bizi öldürmek istiyorsa bulacaktır.”

“Yirmi yıldır Adalet Bakanlığı’nda çalışıyorum ve bir kere bile korunan bir tanığı kaybetmedik.”

“Hiç Jonas Klauser gibi birini yargılamadınız.”

“Kartel üyelerine, mafya patronlarına karşı tanıklık edenler oldu. İşimiz bu.”

Arthur sertçe güldü. “Klauser’ın aleyhinde tanıklık yapmak aynı anda kartel üyelerine, mafya patronlarına ve teröristlere karşı tanıklık yapmaya eşit. Hepsi onun müşterisiydi.”

“Tereddüt etmenizi anlıyorum, Bay Maynard. Ama size ve Bayan Durand’e bu suç girişiminin bir parçası olduğunuzu hatırlatmalıyım. Tanıklık etmemeyi seçerseniz iş arkadaşlarınızla beraber mahkemeye verileceksiniz.”

“Veriyi sızdıran kişiler olsak bile mi?” diye sordu Zoe kaşlarını çatarak. “Kulağa adil gelmiyor.”

Holden omuz silkti. “Adil gelmemesine üzüldüm, Bayan Durand. Ama bizim ülkemizde teröristlere yardım edenlere iyi bakılmaz.”

“Birlikte olacak mıyız?” diye sordu Arthur. “Tanık koruma programında yani.”

“Olmasanız daha güvende olursunuz.”

“Birlikte olmak zorundayız,” dedi Zoe. Arthur’a rica eder gibi baktı. “Arthur, lütfen. Tekrar yalnız kalamam. Her şeyden sonra olmaz. Sen elimdeki tek şeysin.”

“Seni bırakmayacağım,” dedi Arthur, katı bir sesle. “Başka bir yolu olmalı.”

“Yalnızca bir seçenek daha var,” diye söze girdi Moyes.

İkisi de ona umutla baktı.

“Tanıklık ederseniz. Ama bunu açıkça yaparsınız. Röportajlar verirsiniz. Halka açık olursunuz. Offshore banka işinin Edward Snowdenları olursunuz.”

“Bu delilik,” dedi Arthur. “Bu sadece bizi daha çok tehlikeye atar.”

“Öyle mi? Kim olduğunuzu biliyorlar. Sızıntıyı yaptığınızı biliyorlar. Kahraman, hatta ünlü olursanız sizi öldürmeleri zorlaşır. Ve özel güvenlik tutabilirsiniz. Tamamen korunmasız kalmazsınız.”

Bir anlığına hepsi sessiz kaldı. Zoe balkona baktı. Gökyüzü artık daha parlaktı, açıktı, soğuk bir gök mavisine dönmüştü. Yakında Rue de Rivoli’deki mağazalar tatil alışverişi yapanlarla dolacaktı. Louvre’da sıra oluşacaktı. Turistler sıcak çikolataları ve kahveleriyle Tuileries’de yürüyeceklerdi. Place de La Concorde’daki büyük dönme dolap çalışacaktı.

Tanık koruma programına girerse bir daha asla Paris’i göremeyeceğini fark etti. Onu doğduğuna benzer küçük bir kasabaya gönderebilirlerdi ama bu kez kimseyi tanımayacak, hiçbir şeyi ve kimsesi olmayacaktı. İnsanın kalbini acıtan türden bir düşünceydi.

“Özel güvenliğe nasıl ödeme yapacağız?” diye sordu Arthur. “Nasıl hayatta kalacağız? Bir daha hukuk alanında çalışamayacağım.”

“Durum şu: Eğer tamamıyla işbirliği yaparsanız ki bu konuştuğunuz, çalıştığınız ya da offshoreda parası olan bütün isimleri vermeniz anlamına geliyor, IRS’e cezalar ve ödenmemiş vergiler için en azından bir milyar tazminat ödeneceğini tahmin ediyoruz.”

Arthur onayladı. “En az bir milyar.”

“IRS’in toplam tazminatın yüzde otuzuna kadar bir miktarı muhbirlerle ödül olarak verdiğini biliyor muydunuz?”

“Ne?” Arthur tam duyamamış gibi öne eğildi.

“Bize para mı ödeyeceksiniz?” diye sordu Zoe.

“Eğer bize verdiğiniz bilgiler sermayeyi kurtarmamıza yararsa evet.”

“Yüzde otuz?”

“*En fazla* yüzde otuz. Dürüst olmak gerekirse daha önce bu büyüklükte bir para almadık, o yüzden önce tartışmamız gerekecek...”

“Bu üç yüz milyon dolar eder. Az çok,” dedi Arthur.

“Daha fazla da olabilir,” diye ekledi Simon. “Offshore ekonomisi trilyonlar eder.”

“*En fazla* dedim,” diye tekrar etti Moyes gerginlikle. “Tabii vergi ödemeniz gerekecek...”

“Ya Annabel?” diye sordu Zoe.

Adamlar durup ona baktılar.

“Annabel mi?” diye sordu Arthur. “Ne olmuş ona?”

“Onun da para alması lazım.” Zoe, Arthur’un bakışını görmezden geldi. Bill Hoden’a döndü. “Matthew Werner, Adalet Bakanlığı’na muhbirlik yaptığı için öldü. Bizim yaptığımızın aynısını yapıyordu, sadece yanlış kişiye güvendi. Karısı bu paradan payını almalı.”

“Annabel Werner’la ilgilenilecek, sizi temin ederim,” dedi Bill Holden.

“Şu anda nerede?”

“Biz... emin değiliz.”

“Emin değil misiniz? Güvende mi?”

“Bilmiyoruz. Ama içiniz rahat olsun, onu arıyoruz.”

“Bulun. Ve bulduğunuzda koruma altına alındığından emin olun. Biz ne alıyorsak o da üçte birini alacak. Başka türlüünü kabul etmem.”

“Pekâlâ, Bayan Durand.” Bill Holden zorla gülümsedi. “Size söz veriyorum. Annabel Warner’ın güvende olduğundan emin olmak için elimden geleni yapacağım.”

“Öyleyse hangisi?” diye sordu Moyes. “Koruyucu gözaltı mı istiyorsunuz? Yoksa kahraman olmak mı?”

“Dokuz haneli banka hesapları olan kahramanlar olmak mı?” Arthur gülümsedi. “Kesinlikle.”

“Arthur, emin misin? Para her türlü olacak.”

Arthur, Zoe’ye döndü. Ellerini kendininkilerin arasına alıp yanaklarına bastırdı. “Zoe,” dedi. “Seni seviyorum. Sensiz yaşamam. Yaşamayacağım. Birlikte şansımızı denemeyi yeğlerim.”

Holden boğazını temizledi.

“Affedersiniz,” dedi Arthur, geri çekilirken. Parmaklarını Zoe’ninkilere geçirip ona baktı, ardından güldüler. “Kahramanlar?” dedi.

“Kahramanlar.” Zoe başıyla onayladı.

“Tamam o zaman,” diye yanıtladı Moyes. “Davaların öncesinde ve davalar devam ederken yine de sizi koruyucu gözaltına alacağız. Ve bir röportaj vermeniz gerekecek. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

“Marina Tournau,” diye cevapladı Arthur. “Ona vermek istiyorum.”

Holden duraksadı. “*New York Times*’a değil mi? Ya da *Wall Street Journal*’a?”

Arthur başını salladı. “Marina Tournau’ya. *Press* dergisindeki. O olmasaydı burada olmazdık.”

“Peki.” Holden başını salladı. “Marina Tournau. Kim olduğunu bilmiyorum ama gazetecilikten Pulitzer kazanmak üzere. Ve siz ikiniz de Deep Throat’tan bu yana en ünlü kaynaklar olmak üzeresiniz.”

Zoe gülümsedi. Parmak uçlarında yükselerek Arthur’un kulağına fısıldadı. “Mark Felt, seni seviyorum.”

Arthur referansına gülümsedi. İlk konuşmaya başladıklarında, henüz Morty Reiss’i ararken Duncan Sander’a verdiği isim buydu. Duncan hemen Watergate göndermesini anlayıp gülmüştü. Arthur’u hiçbir zaman gerçek kimliğini açıklamaya zorlamamıştı ki hem Arthur hem de Zoe buna minnettar kalmışlardı.

Zoe, Duncan’ın kaynaklarının gerçek isimlerini asla öğrenemeyeceğini fark edince üzüldü. Devasa haberinin basıldığını ya da yıllardır peşinde koştuğu Morty Reiss’in sonunda suçlarından dolayı cezalandırıldığını göremeyecekti.

Zoe, Arthur’un elini sıktı.

“İyi misin?” diye fısıldadı Arthur.

Zoe başını salladı. “İyi olacağım.”

Adamlar gittikten sonra balkona çıkmayı düşündü. Tuileries’ye doğru bakabilirdi. Tüm dünyanın onları görebileceği bir yerde Arthur’u öperdi. Ve bu her şeye değermişti. Bir saniye sürse bile hepsine değermişti.

Marina

A partmanının dışında bir yığın gazeteci duruyordu, Marina onları taksi kenara yanaştığında gördü. Kendisini beklediklerini fark etmesi bir dakikasını aldı. O haberlerin hiçbirinin künyesinde ismi yoktu. Marina bundan emin olmuştu. Ellis ailesinin devrilmesinin bir parçası olmak istememişti. Zaten alenen hâlâ Grant Ellis'in nişanlısıydı. Refleks olarak sol elinin yüzük parmağına dokundu. Yüzük komodinin üzerindeki tabağın içindeydi. Bir daha takmayacaktı.

Onlardan kaçmak için çok geçti. Kalabalık onu fark etmişti. Owen'in *Wall Street Journal*'dan bir arkadaşı Martin Wilkes adlı bir muhabir ona seslendi.

Marina güneş gözlüklerini takarak taksiden çıktı. Gazeteciler etrafına toplanırken o gözlerini taksinin üzerinden çekmedi.

Her yandan sorular yükseliyordu. Girişe vardığında kapı görevlisi Hugh onu korumak için öne çıktı.

"Kusura bakmayın, Bayan Tourneau," dedi. "Sizin olduğunuzu görmedim. İyi misiniz?"

"İyiyim, Hugh," diye cevap verdi Marina. "Teşekkürler."

Martin arkasından seslendi: "Marina! Yılın en büyük haberini yapanlardan değil de haberin içindekilerden biri olmak nasıl bir his?"

Marina döndü. Gözlerinin içine baktı.

"Yanlış taraftaymışım gibi bir his," dedi. "Şimdi izin verirsiniz." Başını eğdi ve kendisine yol açmalarına sağladı.

"Grant evde mi?" diye sordu Marina.

"Evet, hanımefendi."

Marina yutkunup başını yavaşça salladı.

“Babasını bu sabah erkenden yakaladılar. Haberlerde gördüm.”

“Evet, biliyorum.”

“Çok üzgünüm, hanımefendi.”

“Üzülme. Senin suçun değil.”

“Bay Ellis iyi bir adam. Grant yani. Hep kibardı. Çocuklarımın isimlerini bilir, hep onları sorardı.” Sonra durup ekledi, “Babası iyi biri değil demiyorum. Sadece...”

“Sorun değil, Hugh. Ne demek istediğini biliyorum.” Marina ona hafifçe gülümsedi. “Yukarı çıkmalıyım.”

Hugh başını salladı. Asansörün kapısını açıp Marina için on ikinci kat butonuna bastı. Kapılar kapandığında Marina asansörün arka tarafındaki banka çöktü. Yirmi saatten fazla süredir ayakta idi. Bir an için bir dakika daha duramayacakmış gibi hissetmişti.

Kapılar bipleyerek açıldı. Marina durup dışarı baktı. On ikinci kat boştu. Marina komşularından birine rastlamadığına sevindi. Koridordan aceleyle geçerken kalbi hızla atıyordu. Ön kapıyı iterek açtığında elleri titriyordu.

“Grant?” diye seslendi, anahtarı antredeki masaya bırakırken.

“Bakın kim gelmiş.” Grant oturma odasındaki tekli koltuğa oturmuştu, bacak bacak üstüne atmıştı. Saçları dağınıktı ve uyumamış gibi görünüyordu. Ön cebinde beyaz dikişler olan tamamı mavi bir üniforma giymişti.

Marina ona doğru yürüdü. Sağ elindekini görünce hemen durdu. 45 kalibre bir tabanca dizinde duruyordu, ağzı Marina’ya dönüktü.

“Başkent gezin nasıldı?” diye sordu Grant, soğuk bir sesle. “Umarım Hunter Morse’a selamımı götürmüşsündür.”

“Doğrusu adam ölü.”

“Öyle mi? Çok kötüymüş. Onu sevmiştim. Çok yardımcı olmuştu.”

“Ona rüşvet verdin. Swiss United’ın içindeki muhbirin kim olduğunu söylemesi için. Sonra da muhbiri öldürdün.”

“Aceleci davranma, Marina. Benim tek yaptığım adamla öğle yemeği yemektir.”

“Ne kadar salak olduğumu düşünüyorsun?”

“Hiç de değilsin. Belli ki iyiliğin için fazla zekiymişsin. Şimdi düşününce bunca zaman benimle iyi sebepler yüzünden birlikteymişsin gibi geliyor.”

“Öyleydin!” diye tersledi Marina, sinirlenmişti. “Sence bunu istedim mi? Benim için cehennemden farksız bu durum, Grant. Sana güvendim. Seni sevdim.”

“Öyleyse neden yaptın?” diye bağırdı Grant. Ayağa kalktı ve silahı Marina’nın kalbine doğrulttu. “Bu aileyi paramparça ettin.”

Marina kızgınlıkla başını salladı. “Hayır. Bunca zamandır sizi koruyordum. Kirli offshore işine dahil olmadığını söylediğinde babana inandım. Hunter Morse’a para veren kişinin sen olduğunu, eski askerlik arkadaşın Charlie Platt’in Duncan’ı öldürdüğünü öğrenene kadar ona inandım.”

Rahatsız edici bir dakika boyunca konuşmadan birbirlerine baktılar. “Hak etti, Marina. Seni bana karşı doldurdu.”

“Öyle bir şey yapmadı.”

“Paris’te konuşmalarınızı duydum. Swiss United’dan biriyle buluşmanı istiyordu. İnkâr etme.”

“Onun seninle alakası yoktu.”

“Hiç de bile,” diye hırladı Grant. “O piç beni hiçbir zaman sevmeydi. Ailemizin içine girmek için seni kullandı. İğrençti. Hiç sınırı yoktu. Aile ne demek bilmiyordu.”

“Sen de onu öldürttün.”

“Ha şunu bileydin!” diye bağırdı Grant. “Ve yaptıkların için seni de öldürmeliyim.” Grant silahı ona doğru sallayınca Marina irkildi. Kısa bir süreliğine kaçmayı düşündü. Ama ne işe ya-

rayacaktı ki? Grant uzman bir nişancıydı ve sadece dört buçuk metre ilerisinde duruyordu. Girişe ulaşamadan ölmüş olurdu.

Ellerini kaldırdı. “Bunu yapmak istemiyorsun, Grant,” dedi yavaşça. “Silahı indir.”

Grant silahı aynı şekilde tuttu. “Şu anda tetiği çekmemem için bir neden söyle bana.”

“Çünkü yakalanırsın. Aşağıda gazeteci ordusu var. Aptal olma.”

Grant nefesini burnundan vererek güldü. “Lütfen. Sence bunu neden giyiyorum? Bu sabah Hugh ödünç verdi.” Bir eliyle arka cebine uzanıp bir şapka çıkardı ve kafasına koydu, bunları yaparken silahın ucu hâlâ Marina’ya dönüktü. Marina birden o kıyafeti hatırladı; binanın tamircisinin üniformasıydı. Artık ona ön cebindeki işlemeyi okuyabileceği kadar yakındı: “Mendoza,” yazıyordu. Altında binanın adresi vardı. “Hugh iyi bir adam. Çabucak çıkmaya ihtiyacım olacağımı fark etti.”

“Peki nereye gideceksin? Seni havaalanında bekliyor olacaklar.”

Grant güldü. “Özel uçağın ve yeni bir pasaportunun olmasının güzel yanı da bu. Suçluların iadesi konusunda zayıf olan bir sürü güneşli ülke var.”

“Öylece gidip babanı hapiste çürümeye mi bırakacaksın? Ve Charlie Platt’i?”

“Hayır.” Grant sahte bir ciddiyet takınarak kaşlarını çatı. “Charlie’yi hafife alıyorsun. Elimizdeki en iyi casustur. Ortadan kaybolma konusunda harikadır. Muhtemelen çoktan bir plaja gitmiş mai tai’sini yudumluyordur. Benim sayemde bir İsviçre bankası hesabında bir ömür yetecek kadar nakit parası var. Babamaysa bir şey olmaz. Yolda her tümsekle karşılaştığında yuvarlanacak türden biri değildir.”

Grant bileğini döndürerek saate baktı. “Eğlenceliydi Marina ama binanın arkasındaki sokakta beni bekleyen bir araba var.”

Silahı kaldırdı, nişan alıyormuş gibi hafifçe başını yatırdı.

Marina kaçması gerektiğini biliyordu ama korkudan felç olmuştu. İtiraz etmek için ağzını araladıysa da hiç ses çıkmadı. Onun yerine dairede silah sesi yankılandı. Omzunda keskin bir acı belirdi. Düştüğünü hissetti. Ardından her şey karardı.

Annabel

Annabel, Lorenzo Mora'nın özel uçağının yuvarlak penceresinden dışarı baktı. Bulutların arasından Pasifik Okyanusu'nun nefis mavisini ve Baja kıyısının kayalık dış hattını seçebiliyordu. Tam olarak nereye inmeleri gerektiğini bilmiyordu; sadece Mora ailesinin sahip olduğu, Cabo San Lucas'ın kuzeyinde bir yerlerde özel bir uçak pisti olduğundan haberdardı. Pilot dışında uçakta yalnızdı. Lorenzo onunla gelmeyi teklif etse de Annabel reddetmişti. Adam zaten onun için yeterince şey yapmıştı.

Uçak tur atıp inişe başladı. Tekerlekleri toprağa değdiğinde Annabel rahatladığını hissetti. Buradaydı işte. Bitmişti.

Uçağın kapısı açıldı. Annabel hızla merdivenlerden asfalt piste indi. Gözlerini parlak ışığa alıştırmak için kırıştırdı. Meksika güneşi tepedeydi. Elini gözlerine siper ederek etrafa bakındı.

Havaalanı terminali görevi gören tek katlı bir yapının altında Matthew duruyordu. Kalın bir sakal bırakmıştı ve teni iyice esmerleşmişti. Üzerinde keten bir gömlek, mavi kot pantolon ve sandaletler vardı. Ayağa kalktığında Annabel eskisinden farklı görüldüğünü fark etti. Elleri cebindeydi, duruşu daha rahatı. Eski takım elbiseli hali kısa sürmüş bir sıkıntı gibi kalmıştı. Ama Annabel onu anında tanıyabilmişti.

“Matthew!” Çantasını bırakıp kollarına koştu.

“Annabel,” diye mırıldandı ve yüzünü boynuna gömdü. Kolunun beline tanıdık bir şekilde sarıldığını hissetti, sonra Annabel'i kaldırıp etrafında döndürdü.

Uzunca bir süre birbirlerine sarıldılar. Ardından Annabel geri çekilip kocasına zevkle baktı. “Sakal bırakmışsın,” dedi en sonunda. İkisi de güldüler.

“Beğendin mi?”

“Sana yakışmış. Daha rahat göstermiş.”

“Eh, erken emekliliğe zorlandım.”

“Bunun için iyi bir yer seçtin.”

Matthew etrafa göz gezdirdi. “Pek seçeneğim yoktu ama olsun. Balıklar çok iyi ve günbatımları harika. Bence burada mutlu olacağız.”

Annabel gözyaşlarına boğuldu. Matthew onu kendine çekeerek yüzünü göğsüne bastırdı. “Şşş, geçti. Artık iyiyiz.”

“Öldüğünü sandım.”

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Senin için nasıl olduğunu hayal dahi edemiyorum.”

“Cenazeni bile düzenledik.”

“Biliyorum. Tek yolu buydu, Annabel. Bitene kadar daha fazla riske girmeni istemedim. Yaşadığımı bilmediğin müddetçe sana zarar veremeyeceklerine inanmak zorundaydım.”

“Bitti mi yani? Her şey bitecek mi?”

“Sanıyorum ki. Haberlerde sadece bu olay var. Jonas’ı tutukladılar. Julian öldü. Fares Amir için insan avı başlattılar.”

“Fatima nerede?” Annabel şu âna kadar onu düşünmemişti. “Ve pilot?”

“Bilmiyorum. Güvende olduklarını biliyorum. Şu anda hepimiz CIA’in koruması altındayız. Hatta tanışmanı istediğim iki kişi var.” Matthew başıyla terminal binasının açık kapısını gösterdi. İçeride klima yoktu ama hoş bir yerdı. Kafalarının üstünde bir vantilatör vardı. Köşede, plastik bir masadaki katlanabilir sandalyelerde iki adam oturuyordu. Birisinin saçı dikkatle şekillendirilmişti ve kırışık, beyaz, keten pantolon ve mokasen giymişti. Burun kemiğinin üstünde pilot gözlüklerinden du-

ruyordu. Diğeriye iri, kırmızı yüzlü, hava yüzünden bol bol terleyen bir adamdı. Annabel'i selamlamak için el salladığında koltuğunun altındaki ıslaklık göründü.

"Annabel, bunlar Thomas Jensen ve Alexei Popov. Bay Jensen MI6 için çalışıyor. Popov da CIA'den. Her şeyi onlar düzenlediler. Sayelerinde hayattayım."

Popov elini uzattı ancak Annabel bunun yerine kollarını ona doladı. Rus adam şaşkınlıkla güldü. Annabel'in sırtına rahatsız olmuş gibi vurduktan sonra geri çekildi. Sonra sıra Jensen'a geldi.

"Teşekkür ederim," dedi Annabel, gözlerine yeniden yaşlar doldu. "Kocamı kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Kocanız bir kahraman," dedi Thomas Jensen. Güneş gözlüklerini çıkarıp masanın üstüne koydu. "Onun sayesinde Fares Amir'in para aklama işletmesini kapatabildik. Bay Amir, Birleşik Krallık'taki Suriyeli terörist organizasyonlarının en büyük destekçisiydi. Bunu biliyorduk ama kanıt olmadan bir şey yapamıyorduk."

"Ve bu sadece bir örnek," diye ekledi Popov. "CIA yıllardır offshore bankaların içine sızmaya çalışıyordu. Bay Mora olmasaydı kocanız bizi bulamazdı ve biz de Swiss United'ı çöktürmenin yolunu bulamazdık."

"Lorenzo CIA için mi çalışıyor?" diye sordu Annabel. "Bu işe nasıl girdiğini anlamıyorum."

Popov'la Jensen bakiştılar. "Hayır," dedi Popov. "Ama bizim için iyi bir kaynak. Jonas Klauser'a yakın bir şeye ihtiyacımız vardı. Bankanın çalışanlarından birine ulaşmak riskliydi. O yüzden oraya bir müşteri göndermeye karar verdik. Bay Mora tam olarak Jonas Klauser'ın istediği türden bir müşteriydi. Aşırı zengin ve kesinlikle ahlaksız. Offshoreda saklanacak çok fazla varlığı var. Ayrıca bilinen bir suç girişiminin parçasıydı, bu yüzden Mora'nın CIA için çalıştığından asla şüphelenmezlerdi."

“Bay Mora’nın erkek kardeşi Birleşik Krallık’ta kendi para aklama işini kurmuş,” diye açıkladı Jensen. “O yüzden ona bir anlaşma önerdik. O bize Swiss United’ın ve Amir Grup’un içine girmemizde yardım etti, karşılığında kardeşi hapse girmede.”

“Bir toplantı sırasında Jonas, Lorenzo’ya Adalet Bakanlığı’nda benim muhbir olduğumu söyleyen bir kaynağı olduğunu söyledi,” diye açıkladı Matthew. “Lorenzo’nun benimle iletişimi kesmesini önerdi. Lorenzo problemle ilgilenmeyi teklif etse de Jonas halledeceğini söyledi. O yüzden Lorenzo doğrudan Jensen’in yanına gidip bankanın içinde tehlikede olan bir muhbir olduğunu söyledi.”

“Hızlı davranmak zorundaydık,” dedi Jensen. “Hem Matthew’ü hem de erkek kardeşinin Esad’la ticaretini MI6’e ihbar eden Fatima’yı çıkarmamız gerektiğini biliyorduk. İkisi de aynı anda ortadan kaybolursa şüpheli olacağını düşündüğümüzden bir uçak kazası planlamaya karar verdik. İkisinin de ölmesini isteyen çok insan vardı; banka, Esad ailesi, Schmit & Muller. Hepsi kazaya bir diğerrinin sebep olduğunu düşünecekti. Gerçekten hünerli bir işti.”

Popov kahkaha attı. “Senin fikrindi.”

“Ve bu yüzden MI6 beni el üstünde tutuyor.”

Popov gözlerini devirdi. “Sen jokerdin,” dedi Annabel’e. “Araştıracılabilecek kadar kaynağın olacak mı bilmiyorduk. Ama vardı. Ve şunu söylemek zorundayım; oldukça becerikliydin. Kütüphanede enkaza ait o fotoğrafları bulduğunda inanamadım.”

“Fedpol ajanlarının bana sahte kaza fotoğrafları vermelerini nasıl sağladınız?” diye sordu Annabel.

“Ajan Vogel bizim için çalışıyordu. Ajan Bloch biz gelene kadar Fedpol’daydı. Şimdi sürekli bizimle.”

“O gece beni takip eden adam... CIA’den miydi?”

“Hayır. Klauser’ın adamıydı. Bir şey biliyor musun diye seni kontrol ediyordu sadece. Neyse ki bilmiyordun.”

“Neden bu kadar uzun süre ceza çekmeme müsaade ettiniz? İki hafta oldu. Matthew’ü koruyucu gözaltına aldıktan sonra neden Jonas’la diğerlerini yakalamadınız?”

“Talihsizlik oldu. Matthew haftalardır kişisel bilgisayarına finansal verileri indiriyordu. Aynı zamanda adamın gerçekten Klauser’a bilgi vermediğinden emin olmamız için Adalet Bakanlığı’ndaki Hunter Morse’la görüşmeye devam ediyordu. Ama sonra Swiss United’in bir kiralık katil tuttuğunu duyduk. Matthew ve Fatima’yı ortadan kaldırmak zorundaydık ama Fares’in Matthew’ün bilgisayarına bakmasına izin vermezdik. O yüzden Matthew bilgisayarı Zoe Durand’e bıraktı. Matthew ve Fatima’yı güvene aldıktan sonra ondan almayı umuyorduk.”

“Ama o bana verdi. Ben de Khalid’e.” Annabel yüzünü ekşitti. “Khalid...”

“Güvende,” dedi Jensen. “Gözü morarmış korkarım ama onun dışında sağlam. Bilgisayarı almak için bir gasp olayı düzenledik. Khalid takip ediliyorsa ve dizüstü bilgisayarı bir MI6 ajanına verdiği görülürse gizliliğimizin ortadan kalkacağını düşündük. Bu yüzden metro istasyonunda çantayı ondan alması için birkaç kapkaççı ayarladık.”

“Of, çok şükür. Ben de sandım ki...”

“O iyi.”

“Çok korkmuş olmalı. Ona güvende olduğumu söyleyebilir misiniz? Lütfen? Bizim için yaptığı onca şeyden sonra...”

Popov’la Jensen bakıştı.

Jensen başını salladı. “Onu güvende olduğunuzdan haberdar ederim.”

“Teşekkürler.”

“Öyleyse bilgisayarı aldınız.”

“Aldık. Ama gerekmediği ortaya çıktı. Zoe işleri kendi eline aldı. En başından beri bir gazeteciye bilgi sızdırıyormuş.”

“Zoe mi?” Annabel’in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

“Zoe beni banka hakkında haber çıkacağı konusunda uyardı.

Bu yüzden Morse beni aradığında onunla işbirliği yapmaya karar verdim. Kendimi kurtarmaya çalışıyordum,” dedi Matthew.

“Zoe ve partneri Arthur Maynard aylardır isimsiz olarak New York’taki bir gazeteciyle iletişim halindeydi. Arthur, Schmit & Muller’da avukat olduğundan yalnızca Swiss United’a değil, başka offshore bankalara da erişimi vardı. Zoe de Swiss United’ın çoğu dosyasını görebiliyordu. Tarihin en büyük veri sızıntısı diyorlar.”

“Aman Tanrım. Bu yüzden haberlere çıktı.”

“Evet. Güzel haber şu; bu sayede ikiniz çok daha kolay ortadan kaybolacaksınız.”

“Çünkü herkes tüm bilgilerin kaynağının ve tutuklamaların sebebinin Zoe ve Arthur olduğunu düşünecek.”

“Aynen öyle.”

“Onlara ne olacak? Güvendeler mi?”

Popov iç çekti. “Hayır. Gizlilikleri sona erdi. Ama kamuya mal olmuş olmaları onlara fayda sağlayacak. Birer kahraman, mücadeleci olarak görülüyorlar. Bu da öldürülmelerini daha zor hale getirecek.”

“Bir de para meselesi var,” diye ekledi Jensen. “İhtiyaç duydukları kadar güvenliği karşılayabilecek güçleri var.”

“Para mı?”

“Ödül. IRS’ten. İade edilen miktarın en fazla yüzde otuzunu alacaklar.”

“Ne kadar...” Annabel, Matthew’e baktı.

“Aylarca bilemeyeceğiz,” dedi Matthew. “Ama tedbirli bir tahminle üç yüz milyon dolar.”

“Vay be,” diye fısıldadı Annabel. “İade edilen vergiler üç yüz milyon mu?”

“Hayır. Ödül üç yüz milyon. Vergiler sayılmadan tabii. Ve üçe bölünecek.”

“Üç mi?”

“Zoe, Arthur ve ben.” Matthew sırtıttı. “O yüzden elli milyon de. Kötü bir emeklilik maaşı değil.”

“Affedersin,” dedi Annabel, başını sallayarak. “IRS’in sana elli milyon dolar vereceğini mi söylüyorsun?”

“Bize verecek,” dedi Matthew.

“Bize verecek,” diye tekrarladı, dili tutulmuştu.

Jensen evrak çantasına uzandı. Çantayı açtı ve içinden iki torba zarf çıkardı. Birini Matthew’e, ötekini de Annabel’e uzattı.

Annabel kendininkini açarak içindekine uzandı. İlk çıkan bir Kanada pasaportu oldu. İçini açtığında kendi gülümseyen yüzünü görüp şaşırdı. Eski, New York günlerinden kalma bir fotoğraftı. Saçı kısaydı, kulak hizasında kesilmişti.

“Bu görünüşünü hep sevdim,” diye fısıldadı Matthew. Dudaklarını boynuna bastırduğunda Annabel gülümsedi.

“Josephine Ross,” diye okuyup başını salladı. “Sevdim.”

“Zarif,” dedi Matthew.

“Sen kimsin?”

“Senin kocanım. Evlendiğin adamım.”

“Onu biliyorum,” dedi. Ellerini tutup öptü. “Sana ne dersem diyeyim öyle olduğunu biliyorum.”

“Bana Nathan diyebilirsin.”

“Torontolu zengin bir girişimci,” diye açıkladı Jensen. “Tatildeyken buralara âşık oldunuz. Ve dört yanı verandalı, denize bakan bir ev satın aldınız.”

Annabel’in gözleri parladı. “Sen nasıl...”

Matthew omuz silkti. “Birkaç gereksinim oldu.”

“Resim stüdyosu da olmasın?”

“Elbette var.”

Annabel kollarını Matthew’e doladı. “Ve sen. Sen de orada olacaksın.”

“Bir daha asla ayrılmayacağız.”

“Görmek ister misiniz?” diye sordu Jensen. Cebinden bir araba anahtarı çıkardı.

Matthew başıyla Annabel’i işaret etti. “Ona bağlı.”

“Evet!” Annabel kahkaha attı. “Elbette.”

Jensen anahtarları fırlattı. Annabel bir eliyle yakalayarak diğer elini Matthew’e uzattı. Birlikte yürüyerek havaalanı binasından çıktılar, Jensen’la Popov arkalarından geldi. Küçük otoparka ulaştığında durup güldü. İki araba vardı: Bir cip ve bir de üstü açılabilen gümüş rengi bir Porsche.

“Ne?” Matthew omuz silkti. “Birkaç gereksinim olduğunu söylemiştim.”

Anahtarları kaldırdı. “Ben sürüyorum ama.”

“Nasıl istersen, Josephine.”

Matthew arabanın kapısını açtı, Annabel direksiyona geçti. Arabayı yola çıkardığında Matthew’ün elini uyluğunda hissetti. Üstü açıktı, rüzgâr saçını karıştırıyordu. Saçlarını tekrar kesmek zorunda kalacağını düşündü hızlanırken. Özellikle de bu otoyolda, bu bitmeyen masmavi gökyüzünün altında bu arabayı kullanacaksa. Bu düşünce hoşuna gitti. Başını geriye doğru atarak güldü. Thomas Jensen’ın cipini yirmi dakika daha güneye doğru takip ettikten sonra insanların dikkatli bakmadan göremeyeceği uzun, özel bir yola girdi.

İşte bu, diye düşündü Annabel, evin önünde durduğunda. Yıllardır ilk defa evindeymiş gibi hissediyordu.

Sonsöz

İKİ AY SONRA

Marina birisinin kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Gözlerini açarak akşamüstü güneşi yüzünden kırıştırdı. Karnında açık bir kitap duruyordu. Okurken uyuyakalmış olmalıydı. Doğrulduğunda merminin vücuduna girip çıktığı yer olan omzunda keskin bir ağrı hissetti. Yara kalbinden yalnızca on santimetre uzaktaydı. Şanslıydı. Marina, Grant'le yüzleşmek üzere dairesine gittiğinde Owen FBI'ı aramamış ve bir ajan tam Grant onu silahla vuracakken kapıyı zorla açmamış olsaydı çok geç olacaktı. Önce ateş eden o ajan olmasaydı mermi kalbine girerdi.

Grant hâlâ hastanedeydi. Avukatları pek çok diğer suçlamanın yanında cinayete teşebbüs için de savcı-sanık anlaşması üzerinde çalışıyorlardı. Marina'ya Grant'in kendisine yaptıklarından ötürü hapiste en az on yıl geçireceği söylenmişti. Grant'in asker arkadaşı Charlie Pratt kayıplara karışmıştı. Onu bulup Grant'in Duncan'ın cinayetiyle ilişkisi olduğunu gösterirlerse anlaşma falan olmayacaktı. Grant hayatı boyunca hapis yatacaktı.

Marina yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı, sol elinin üstüne ağırlığını vermenin cezasını çekiyordu. İki ameliyat sonra genel olarak tamamen dikilmiş olacaktı. Hâlâ fizik tedaviye gitse de sol tarafını tamamıyla kullanabilmesi için birkaç ay daha gerekiyordu. Doktorlar o raddeye gelemeyebileceğini söylemişlerdi. Kas hasarı azımsanmayacak kadar büyüktü. Ama doktorlar Marina'nın bir şeye karar verdiğinde ne kadar çetin olabile-

ceğini bilmiyorlardı. Yaralı omzunun onu geride tutmasına izin vermeyecekti. Yapacak işleri vardı.

“Dikkatli ol, uyuyan güzel.” Owen elinde bir kokteylle tepesinde dikildi. Üzerinde mayo ve keten bir gömlek vardı. İçtiği karışım buzluysa, kenarına sıkıştırılmış ananasla süslenmişti. “Bize şampanya alacaktım ama...” Beyaz, incecik kumları ve arkasında uzanan Karayip Denizi’ni gösterdi.

“Roma’da Romalılar gibi davranmalısın.” Marina oturma pozisyonuna geçti, ayağını hamağın ucundan sarkıttı. İçeceğine uzandı. “Ne kadar zamandır uyuyorum?”

“Kimin umurunda?”

Marina başını salladı. “Doğru söylüyorsun. Ada zamanında olduğumuzu unutup duruyorum.” İçeceğinden küçük bir yudum aldıktan sonra uzun uzun höpürdetti. “Tanrım, bu çok lezzetli.”

“Ne zamandır içmiyorsun?”

Marina güldü. “İki aydır? Alkolle ağrı kesicileri karıştırmamak gerekiyor.”

“Eh, kutlama yapmamız lazım. Sana bir sürprizim var.”

Owen arkasından bir dergi çıkardı.

Marina tam oturdu. Gözleri parıldadı. “Hayır,” dedi nefes nefese. “Yapmış olamazsın. Nasıl?”

“Bazı yollar biliyorum.”

“Ama yarına kadar çıkmamış olması gerekiyordu. Ve dün sabah bir önceki günün *New York Times*’ını getirmeleri için resepsiyonla kavga ettim.”

“Ada zamanı. Sana iyi geliyor.”

Marina güldü. “Haberleri bir gün sonra almak mı? Berbat sinyal gücü olan, her şeyden uzak bir adada?”

“Ara vermeye ihtiyacın vardı.” Owen ona sert bir bakış attı. “Neyse, bağlanabilirlik tanıdığın en yakışıklı adamla bir hafta sonu geçirmenin ufak bir bedeli.”

Marina bardağını eğdi. “Şeref.”

“Görmek için can atıyorsun, değil mi?” Owen ona sataşmak için dergiyi gözünün önünde salladı.

Marina üzerine hücum etti. Owen geri çekti ama Marina daha hızlıydı.

“Yaşlı bir adama göre reflekslerin iyi.” Güldü. “Ama yeterince iyi değil.”

“Giydiğin mayonun derin dekoltesi dikkatimi dağıttı. Adil olmayan bir avantaj.”

“Bilgiye ulaşmak için ne gerekiyorsa yaparım.” Derginin sayfalarını çevirirken omuz silkti. “Bu yüzden işimde iyiyim.”

“İyisin,” dedi Owen, sesi bir anda ciddileşmişti. “Muhteşem bir röportaj olmuş Marina.”

Marina cevap vermedi. Okumakla meşguldü. Arthur Maynard ve Zoe Durand’le yaptığı röportaj yedi tam sayfa uzunluğundaydı; *Press*’te yayımlanmış en uzun hikâyelerdendi. Çoğunluğunu hastane yatağında, dizüstü bilgisayarıyla yatağın kenarında oturan Owen’e kelimeleri söyleyerek yazmıştı. Henüz Zoe ve Arthur’la bizzat tanışmamış olsa da ikisini de tanıyor-muş gibiydi. Onlarla Skype’ta neredeyse yirmi saat geçirmişti. Hayatında yaptığı en zor ve en çok kazanç sağlayan röportajdı. Geçen iki ay boyunca konuştuğu bir sürü kişi arasından en çok Zoe onu etkilemişti. İlk bakışta sessiz ve genç görünüyordu; hâlâ Swiss United’daki deneyimin travmalarını taşıyordu. Ama konuşmaları uzadıkça Marina, Zoe’nin sızıntısının azmettiricisi, şu anda yüzden fazla yakalamaya, bir sürü uyuşturucu kartelini, para aklama işletmesini ve bir de terörist ağını dağıtmaya yaramış 2,5 terabayt veri hırsızlığının beyni olduğunu iyice anlamıştı. Güney Fransalı bir küçük kasaba kızı için hiç fena değildi.

Okumayı bitirdikten sonra derginin geri kalanını saygıyla karıştırdı. Sayının tamamı şu anda dünyada Swiss Dosyaları olarak bilinen sızıntıya ayrılmıştı. James Ellis’in tutuklanmasının, Grant Ellis’in uzlaşma talebinin yanında Hunter Morse’un

intiharından da bahsedilmişti. Başka bir yazıda içinde üç senatör, iki kongre üyesi, iki federal yargıç ve birkaç büyük şirket CEO'sunun olduğu vergi kaçakçısı Amerikalılar detaylandırılmıştı. Fares Amir ve Esad ailesiyle bağlantısı hakkında, *Press*'in Avrupa muhabirleri tarafından yazılmış bir makale vardı. En sondaki yazı Morty Reiss hakkındaydı. Swiss United'in çöküşünden iki hafta sonra Arjantin'de yakalanmıştı. Takma bir adla, Miami emekli bir şehir planlamacısı olarak yaşıyordu. Yazıda Reiss'in CIB ve Swiss United gibi offshore bankaların yardımıyla nasıl sekiz yıldır yakalanmaktan kaçtığı açıklanıyordu. Yazının eş yazarları Marina Tournéau ve Duncan Sander'dı.

Sonunda tekrar ön kapağı çevirdi. Kapağı incelerken ağlamamak için dudağını ısırды. Duncan'ın dört yıl önce Met Gala'da çekilmiş siyah beyaz fotoğrafı basılmıştı; Marina'nın en sevdiği fotoğrafıydı. Smokiniyle zayıf ve şık görünüyordu; saçları kısa kesilmiş ve jöleyle geriye doğru taranmıştı. Çok güzel giyinmiş, güçlü bir grup kadının ortasında duruyordu. Anna Wintour yanındaydı, Duncan'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Elinde dışı deriyle kaplı, içinde randevuların ve daha sonra yazılarında kullanmak için not aldığı konuşmaların özetlerinin bulunduğu defteri vardı. Eğer dikkatle bakarsanız sol elinde, defterin üstünde hazır bekleyen gümüş bir kalem görebilirsiniz. Marina onun, Darlinglerle ilgili haberden sonra Duncan'a hediye ettiği kalem olduğunu biliyordu. Birlikte yaptıkları ilk haberin tarihiyle süslenmişti.

Fotoğrafın altında beyaz, basit harflerle şöyle yazıyordu: *Baş Editör Duncan Sander'ın Anısına, 1 Mayıs 1958-11 Kasım 2015.*

Press'in sanat yönetmeni, Marina'yla bu kapak hakkında tartışmıştı. Marina azınlıkta olduğunu, çoğu çalışanın kapakta Duncan'ın fotoğrafının değil de Swiss Dosyaları'nın yüzü olan Zoe ve Arthur'un olmasının gerektiğini düşündüğünü biliyordu. Ama yetkisini kullanarak görüşlerini reddetmişti. Sıklıkla

yapmayı planladığı bir şey değildi ama bu durumda hayati bir önemi olduğunu hissetmişti. Ona göre Duncan her daim Swiss Dosyaları'nın yüzü olacaktı. Ne de olsa araştırmaya başlatan oydu. Zoe ve Arthur onun kaynaklarıydı. O olmasa bu sayı, bu haber asla var olamazdı. *Press*'in yeni baş editörü olmanın getirdiği avantajlardan biri de buydu. En azından şimdilik bu unvan hoşuna gitmiyordu. Ne var ki bu durumda işine yaramıştı.

“Kapak harika olmuş,” dedi Owen sessizce.

“Teşekkürler. Herkesin aynı fikirde olduğundan emin değilim ama ben bayıldım.”

“Duncan çok severdi.”

Marina onayladı. “Biliyorum,” dedi. “Ve hak ediyor.”

“Kesinlikle.”

“Bunu getirdiğin için sağ ol. Elimde tutmak çok şey ifade ediyor. Daha önce gördüm elbette. Ama son halini görmeden gerçek gibi hissettirmiyor, değil mi?”

Owen gülümseyerek başım salladı. Anlıyordu. Marina'nın kumun üzerinde bıraktığı içkisini kaldırıp ona verdi. Sonra hamağın arkasına eğilerek buz kovaşından bir bira çıkardı. Birayı açtı, açacağı kumların üstüne attı. “Kadeh tokuşturalım,” dedi, birasını kaldırarak. “Duncan'a.”

“Duncan'a.” Marina başını salladı.

“Hayatımızın haberine.”

“Öyle olacağını söylemişti.”

“O neredeyse her zaman haklıdır.”

Marina bardağını eğdi, buzlanmış ucu Owen'in şişesine değdi. İkisi de bir yudum aldıktan sonra artık ufukta batmaya başlayan güneşe baktılar.

“Yarın ne yapsak?”

“Bunu?”

“Yapabiliriz. Ya da sıkılmaya başladıysan bir süredir bir haberle uğraşıyordum. Dominik Cumhuriyeti'ne kısa bir tekne

yolculuğu yapmamız gerekebilir. Tam şurada, görüyor musun?”
Owen suyun karşısındaki karanlık kitleyi gösterdi.

Marina biraz doğruldu.

“Tatilde çalışmayı mı öneriyorsun?” Başını eğdi, şaşkın görünüyordu.

Owen güldü. “İş demeyelim. Keşfetmek diyelim. Var mısın?”

“Kabul edeceğimi biliyorsun. Ama bu akşam kutluyoruz. Tamam mı?”

“Bu akşam kutluyoruz.”

Bardaklarını birbirine vurdular. Güneş yerini alacakaranlığa bırakıyordu. Marina okyanusun üzerindeki beyaz yatın şeklini seçebiliyordu. Yatın, Dominik Cumhuriyeti yönünde kaybolana kadar giderek küçülmesini izledi. Yarın kendisi de orada olabilirdi. Yarın, diye hatırlattı kendine. Bu gece değil. İçeceğinden uzun, yavaş bir yudum alıp hamakta arkasına yaslandı. Ardından dergiyi açtı ve azalan akşam ışığında okumaya başladı.

